

МАРКЪС ЗЮСАК

КОГАТО КУЧЕТАТА ПЛАЧАТ

Част 3 от „Братята Улф“

Превод от английски: Силвана Миланова, 2014

chitanka.info

*На Скаут
и на мама и татко*

1.

Идеята за кубчетата ледена бира всъщност не беше моя, а на гаджето на Руб.

Ето какво стана.

Аз бях този, който загуби от цялата работа.

Виждате ли, винаги съм смятал, че в един момент ще порасна, но това тепърва ще стане. То си е в реда на нещата.

Но, честно казано, често се питам дали някога ще дойде време, когато Камерън Улф (с други думи, аз) ще стане човек. Виждам съм проблисъци на едно друго свое „аз“. Друго, защото в онези мигове съм си мислел, че наистина се превръщам в победител.

Истината обаче беше болезнена.

Това беше истина, която ми казваше с дращеца вътрешна бруталност, че аз просто си бях такъв и че победата не ми е присъща. Трябваше да се домогвам до нея през ековете и извървените пътища в съзнанието ми. В известен смисъл трябваше да се боря за кратките мигове на задоволство.

Аз се пипах.

Малко.

Добре де.

Много.

(Казвали са ми, че човек не бива да си признава такива неща твърде рано, защото някой можело да се възмути. Това, което аз мога да отговоря, е: Защо пък не, по дяволите? Защо да не кажеш истината? Какъв е смисълът иначе? Няма смисъл, нали?)

Аз просто исках някой ден да ме докосва момиче. Да ме погледне, сякаш съм мръсен, изпаднал, полуусмихващ се, полускимтящ нещастник, който се опитва да я впечатли.

Пръстите й.

В представите ми те бяха винаги меки и се спускаха по гърдите ми към корема. Усещах ноктите й върху кожата на краката си, съвсем леко, и ме побиваха тръпки. Представях си го постоянно, но отказвах

да повярвам, че това е само похот. Защото в мечтите ми ръцете ѝ винаги спираха върху сърцето ми. Всеки път. Казвах си, че това е мястото, където искам тя да ме докосва.

Имаше и секс, разбира се.

Голота.

От стена до стена, в безумно опиянение.

Но когато всичко свършеше, копнеех за шепота ѝ и за човешко същество, сгушено в прегръдките ми. За мен обаче това не беше само глътка реалност. Аз поглъщах видения, търкалях се в собствените си представи и чувствах, че бих могъл да се удавя от щастие в някоя жена.

Господи, исках го!

Исках да се удавя в някоя жена, във влажната забрава на любовта, която можех да ѝ дам. Исках лудешкият ѝ пулс да блъска по мен. Това исках. Това исках да бъде.

Но не бях.

Единственото, което получавах, бяха редките погледи тук или там и собствените ми разпилени надежди и представи.

Кубчетата ледена бира.

Разбира се.

Знаех, че забравям нещо.

Беше топъл зимен ден, макар че вятърът все още беше студен. Слънцето грееше и като че пулсираше.

Седяхме в задния двор и слушахме футболното предаване в неделя следобед. И да си призная, зяпах краката, бедрата, лицето и гърдите на последното гадже на брат ми.

Въпросният брат е Руб (Рубен Улф) и през онази зима сменяше гаджетата си през няколко седмици. Чувах ги понякога, когато бяха в нашата стая — вик, стон, дори шепот на екстаз. Помня, че харесвах това момиче от самото начало. Имаше хубаво име. Октавия. Беше улична артистка и свестен човек, особено в сравнение с някои от пачаврите, които Руб водеше у дома.

Запознахме се с нея един съботен следобед през есента на пристанището. Тя свиреше на хармоника, а пред себе си беше проснала старо яке, върху което хората да ѝ хвърлят пари. Парите бяха много и с Руб спряхме да я погледаме, защото беше дяволски добра и наистина умееше да накара хармониката да плаче. Около нея се събираха хора и ѝ ръкопляскаха, когато свършеше. Дори ние с Руб ѝ

хвърлихме пари точно след един старец с бастун и преди някакви японски туристи.

Руб я гледаше.

Тя го погледна.

Това беше достатъчно, защото това беше Руб. На брат ми не му се налага да казва или да прави каквото и да било. Стига му да застане някъде или да се почеше, та дори и просто да си върви по улицата, и момичетата му се лепят. Все така става, така стана и с Октавия.

— Къде живееш? — попита я тогава Руб.

Помня как морскозеленият ѝ поглед се вдигна към него.

— На юг, в Хърствил. — Вече я беше заковал, сигурен съм. — А вие?

Руб се обърна и посочи с ръка.

— Знаеш ли ги скапаните улички отатък Централна гара?

Тя кимна.

— Е, там живеем.

Само Руб може да го каже така, че „скапаните улички“ да прозвучи като най-прекрасното място на света. С тези думи започнаха нещата между него и Октавия.

Най-хубавото у нея беше, че забелязваше съществуването ми. Не гледаше на мен като на пречка между нея и Руб. Винаги казваше:

— Как я караш, Камерън?

Истината е, че Руб не обичаше никоя от тях. Изобщо не го беше грижа за тях.

Искаше следващата само защото беше нова, а защо да не пробваш нещо ново, щом е по-добро от старото?

Няма нужда да казвам, че с Руб никак не си приличаме по отношение на жените. Поне засега.

Винаги съм харесвал Октавия.

Харесваше ми, когато онзи ден влязохме вкъщи и отворихме хладилника, за да намерим вътре тридневна супа, един морков, нещо зелено и една бира. И тримата се наведохме и се загледахме невярващо.

— Страхотно.

Това беше саркастичният глас на Руб.

— Какво е това? — попита Октавия.

— Кое?

— Онова зеленото.

— Нямам представа.

— Авокадо?

— Много е голямо — казах.

— Какво е, по дяволите? — пак попита Октавия.

— На кого му пука? — подметна Руб, загледан в бирата. Етикетът ѝ беше единственото зелено нещо, което привличаше погледа му.

— На татко е — казах, все така загледан в хладилника.

Никой от нас не помръдваше.

— Е, и?

— Отишъл е с мама и Сара да гледа мача на Стив. Може да си я потърси, когато се върне.

— Да, а може и да си купи още по пътя.

Гърдите на Октавия бръснаха рамото ми, когато се обърна и се отдалечи. Толкова беше хубаво, че се разтреперих.

Руб се пресегна и грабна бирата.

— Струва си да пийнем по глътка — заяви той. — Старецът е в добро настроение напоследък.

Прав беше.

Предната година по същото време татко беше доста отчаян, защото нямаше работа. Тази година имаше много и един-два пъти ме помоли да му помогна в събота. Помагах му, също и Руб. Баща ми е водопроводчик.

Всички седнахме на масата в кухнята.

Руб.

Октавия.

Аз.

И бирата, потна, наред масата.

— Е? — попита я Руб.

— Какво?

— Какво ще правим с тая бира, тъпо копеле такова?

— Я по-спокойно!

Усмиввахме се кисело.

Дори Октавия се усмихна, защото вече беше свикнала с начина, по който си говорехме с Руб, по-точно, по който Руб ми говореше.

— Да я разделим ли на три, или да си я подаваме? — продължи той.

Тогава Октавия я осени грандиозната идея.

— А ако я направим на ледени кубчета?

— Това някаква тъпа шега ли е? — попита Руб.

— Не, разбира се.

— Бирени ледени кубчета? — вдигна рамене брат ми и се замисли. — Какво пък, защо не. Доста е топло. Имаме ли от ония, пластмасовите неща? Нали се сецаш, с клечките.

Октавия вече ровеше из шкафовете и откри каквото търсеше.

— Намерих, ще стане! — засмя се тя. (Имаше хубава уста с прави, бели, секси зъби.)

— Добре.

Съвсем сериозно бяхме решили да пробваме.

Руб отвори бирата и се канеше да я налее — на равни части, разбира се. Аз го прекъснах.

— Дали първо да не ги измием?

— Защо?

— Защото стоят в тоя шкаф сигурно от десет години.

— И какво от това?

— Прашасали са, мухлясали...

— Не може ли просто да налея проклетата бира?

Отново се разсмяхме. Напрежението се разсея и най-сетне Руб наля три равни порции във формичките, после закрепил клечките, така че да стоят вертикално.

— Ето така — каза. — Бог е милостив. — И бавно тръгна към хладилника.

— В камерата — напомних му.

Той спря на сред път, обърна се бавно и внимателно и попита:

— Наистина ли ме мислиш за толкова тъп, че да сложа обратно в хладилника бирата, която преди малко извадих оттам и налях във формите за лед?

— Откъде да те знам?

Той се обърна още веднъж, после продължи пътя си.

— Октавия, ще отвориш ли фризера? — Тя го направи. — Благодаря, съкровище.

— Няма защо.

Не ни оставаше нищо друго, освен да чакаме.

Останахме още малко в кухнята. Накрая Октавия се обърна към Руб:

— Прави ли ти се нещо?

При повечето момичета това беше покана да напусна. За Октавия обаче не бях сигурен. Въпреки това тръгнах да излизам.

— Къде отиваш? — попита Руб.

— Не съм сигурен.

Излязох от кухнята, взех си якето за всеки случай и излязох на верандата. Насред път подметнах:

— Може да ида на кучешките надбягвания. Или просто ще се помотая.

— Хубаво.

— Чао, Кам.

Погледнах за последен път Руб и крадешком хвърлих поглед към Октавия. И видях желанието в очите и на двамата. Октавия искаше Руб. Руб искаше да бъде с момиче. Толкова беше просто всичко.

— Чао — казах и излязох.

Комарникът се затръшна след мен.

Краката ми ме понесоха.

Нахлузих якето.

Топли ръкави.

Набрана яка.

Ръце в джобовете.

Добре.

Тръгнах.

Не след дълго вечерта завзе небето и градът се сниши. Знаех къде отивам. Без да го съзнавам, без да мисля. Просто знаех. Отивах към къщата на момичето. Едно момиче, което бях срещнал година по-рано на кучешките гонки.

Тя харесваше.

Харесваше.

Не мен.

Харесваше Руб.

Веднъж, докато говореше с него, дори ме нарече неудачник, а аз чух как брат ми я смаза с думи и я отблъсна.

В последно време често стоях пред къщата ѝ, на отсрещната страна на улицата. Стоях, вирах се и се надявах. А когато пуснеха завесите, си тръгнах. Тя се казваше Стефани.

Онази нощ, която сега си спомням като нощта на ледената бира, стоях и гледах по-дълго от обикновено. Стоях и си представях как се връщам у дома с нея и ѝ отварям вратата. Представях си го толкова ярко, че болката ме обръщаше с хастара навън. Стоях.

Душата навън.

Плътта навътре.

Както и да е.

Дотам беше доста път, защото тя живееше в Глийб, а аз — близо до Централна гара, на малка уличка с нащърбени улуци, на крачка от влаковата линия. Бях свикнал вече с това — и с разстоянието, и с улицата. Всъщност донякъде се гордея с всичко това. С малката къща. Със семейство Улф.

Много минути се изнизаха, докато вървах към вкъщи, и когато видях пикапа на татко на улицата, дори се усмигнах.

Напоследък работите на всички ни вървяха добре. На големия ми брат Стив. На сестра ми Сара.

На госпожа Улф — жилавата госпожа Улф, майка ми, която чисти къщи и работи в болницата, за да преживяваме. На Руб. На татко. И моите.

Кой знае защо, докато се прибирах тази нощ, се чувствах умиротворен. Щастлив заради семейството си, защото работите ни като че вървяха добре. На всичките.

Покрай мен профуча влак и имах чувството, че в шума му чувам целия град.

Той се приближи и отмина в далечината.

Нещата като че винаги отминават.

Идват, остават за миг и си отиват.

Този ден влакът ми се струваше като приятел и когато си замина, имах чувството, че нещо си тръгна от мен. Бях сам на улицата и макар все още да бях умиротворен, краткото ми щастие отлетя и тъгата бавно и настойчиво ме прониза. Светлините на града искряха във въздуха и протягаха ръце към мен, но аз знаех, че никога няма да ме достигнат.

Поех си дъх и се изкачих на верандата. Вътре говореха за ледените кубчета и изчезналата бира. Аз нямах търпение да изям

моето, макар да не можех да изпия цяла кутия или бутилка. (Просто ми минаваше жаждата, на което веднъж Руб отвърна: „Аз също не съм жаден, човече, но продължавам да пия“.) В този случай идеята с ледените блокчета поне беше горе-долу интересна, така че няхах нищо против да вляза и да пробвам.

— Мислех да си я пийна, като се приберем.

Гласът на баща ми долетя до мен точно преди да вляза. В него имаше нещо гадно.

— И чия беше блестящата идея да направи последната ми бира на ледени кубчета? Кой беше?

Дълга пауза. Пълна тишина.

— Аз бях — долетя най-сетне отговорът в мига, в който прекрочвах прага.

Въпросът беше кой го е казал.

Руб?

Октавия?

Не.

Аз.

Не ме питайте защо, просто не исках Октавия да получи шамар (словесен, разбира се) от Клифърд Улф, баща ми. По-вероятно беше да реагира мило, но реших да не рискувам. По-добре беше да си мисли, че съм аз. Беше свикнал да правя простотии.

— Защо ли не съм изненадан? — обърна се той към мен. Държеше въпросните ледени кубчета в ръце.

И се усмихваше.

Това е много хубаво, повярвайте ми.

Баща ми се разсмя и добави:

— Камерън, имаш ли нещо против да изям твоето?

— Не, разбира се.

В такива ситуации винаги казваш „не, разбира се“, защото много бързо си даваш сметка, че старецът ти всъщност пита: „Леденото кубче ли да взема, или да ти вгорча живота по сто други начина?“ И залагаш на сигурното, естествено.

Ледените кубчета бяха раздадени, а аз си размених бегла усмивка с Октавия, после с Рубен.

Руб ми подаде своето.

— Искаш ли малко? — попита той, но аз отказах.

Излязох от кухнята, сподирен от гласа на баща ни:

— Никак не е зле.

Копеле такова!

— Къде беше одева? — попита ме Руб в стаята ни по-късно, след като Октавия си тръгна. Лежахме в леглата и си говорехме.

— Помотах се малко.

— Към Глийб?

Обърнах глава към него.

— Какво искаш да кажеш?

Руб въздъхна.

— Искам да кажа, че с Октавия веднъж те проследихме. Ей така, просто ни беше любопитно. Видяхме те да стоиш пред една къща и да зяпаш през прозореца. Ти май си доста самотно копеле?

Секундите се гърчеха и виеха, а в далечината се чуваше приглушеният, почти безшумен рев на трафика. Далеч от всичко това. Далеч от Камерън и Рубен Улф, които обсъждаха какво, по дяволите, съм правил пред къщата на едно момиче, което не дава пет пари за мен.

Преглътнах, поех си дъх и отговорих на брат ми:

— Да. Сигурно.

Нямаше какво повече да кажа. Нищо, зад което да се скрия. Имаше само миг на изчакване, на истина и вълнение, после нещо в мен се пропука и добавих:

— Това е онази Стефани.

— Кучка! — процеди през зъби Руб.

— Знам, но...

— Да, знам — прекъсна ме Руб. — Няма никакво значение, че е казала, че те мрази или че те е нарекла неудачник. Ти чувстваш това, което чувстваш.

Чувстваш това, което чувстваш.

Това беше едно от най-верните неща, които беше казвал някога. Тишината отново захлупи стаята.

От съседния двор се чуваше лай на куче. Беше Мифи, жалкият померански шпиц, когото обичахме и ненавиждахме, но продължавахме да разхождаме няколко пъти седмично.

— Мифи май нещо е ядосан — каза Руб по някое време.

— Да — засмях се аз.

Доста самотно копеле.

Доста самотно копеле.

Думите на Руб отекваха в мен като удари на чук.

Станах, излязох на верандата и се загледах в сенките на трафика, танцуващи в далечината. Казах си, че няма нищо лошо да съм такъв, щом ме измъчва жажда. Имах чувството, че ме обзема нещо. Нещо, което не виждах, не познавах и не разбирах. То просто се промъкваше в мен и се просмукваше в кръвта ми.

Бързо и внезапно думите изплуваха в съзнанието ми. Кацнаха на пода на мислите ми и аз започнах да ги събирам. Късчета истина, натрупани в мен.

Дори през нощта, в леглото, те ме будеха. Изписваха се по тавана.

Прогаряха покривалото на паметта ми.

Когато се събудих на другия ден, записах думите на откъснато отнякъде парче хартия. За мен тази сутрин светът беше променил цвета си.

ДУМИТЕ НА КАМЕРЪН

Нищо не се дава лесно на човек като мен.

Не се оплаквам.

Просто това е истината.

Единственият проблем сега е, че имам видения, пръснати по пода на съзнанието ми. Имам думи, които се опитвам да извадя наяве. Да напиша.

Думи, които ще напиша за себе си.

История, за която ще се боря.

Ето как започва тя...

Нощ е и аз вървя по улиците на съзнанието си. По улици и алеи. Между сгради, които треперят. Между къщи, сгърбени, с ръце в джобовете.

Вървя по тези улици и усещам как понякога те минават през мен. Мислите ми са като кръв.

Вървя.

Осъзнавам го.

Къде отивам? — питам се.

Какво търся?

Но продължавам да вървя, да навлизам все по-дълбоко в някакво непознато място в този град. То ме притегля.

Край ранени коли.

По мъждиво осветени стълбища.

Стигам.

Усещам го.

Знам го.

Знам, че съм намерил сърцето си в потънала в сенки алея, в задна уличка някъде наред това място.

В дъното чака нещо.

Две очи блестят.

Преглъщам.

Сърцето ми ме блъска.

Продължавам да вървя, за да разбера какво е... Стъпка.

Удар на сърцето.

Стъпка.

2.

Големият ми брат Стивън Улф е онова, което бихте нарекли „кораво копеле“. Той е успял. Той е умен. Той е изпълнен с решимост.

При Стив работата е там, че нищо не може да го спре. И не само при него. То е около него, вътре в него. Можеш да го почувстваш, да го подушиш. Гласът му е твърд и премерен и всичко у него казва: „Няма да застанеш на пътя ми“. Когато говори с хората, е дружелюбен, но в мига, в който някой се пробва да го хързулне, дружелюбието му е дотам. Опита ли някой да го мачка, можеш да си заложиш къщата, че ще му го върне тъпкано. Стив никога не забравя.

Докато аз...

Аз съм нещо съвсем друго.

Като че ли съм прекалено колеблив.

Такъв съм си.

Беше време, когато копнеех да бъда част от банда приятели. Исках да има момчета, за които да съм готов да се бия до кръв. Но това така и не се случи. Когато бях по-малък, имах приятел на име Грег, много свястно момче. Вършехме какво ли не заедно. Но после се разделихме. Предполагам, че това се случва постоянно. Не е кой знае какво събитие. Всъщност съм част от вълчатата глутница, глутницата на семейство Улф, и това ми стига. Знам без капка съмнение, че бих се бил до кръв за всеки един от семейството си.

Където и да е.

Когато и да е.

Най-добрият ми приятел е Руб.

Стив има много приятели, но не би се бил до кръв за тях, защото не им се доверява до такава степен, че да е готов на всичко за тях. В този смисъл той е не по-малко самотен от мен.

Той е сам.

Аз съм сам.

Просто около него има много хора, това е всичко. (Хора означава приятели, разбира се.)

Защо ви разправам всичко това. Понякога, когато изляза да поскитам през нощта, отивам до апартамента на Стив, на около километър от дома. Това обикновено става, когато не издържам да стоя пред къщата на онова момиче, защото болката е прекалено силна.

Стив държи хубав апартамент на втория етаж и има момиче, което живее с него. Приятелката му често отсъства, защото работи в някаква фирма и я пращат в командировки и други от този род. Винаги съм я харесвал, може би защото ме търпи, когато им се изтърся ненадейно. Казва се Сал и има хубави крака. Това е факт, от който не мога да избягам.

— Здравсти, Кам.

— Здравсти, Стив.

Това си казваме всеки път, когато се появя и той си е вкъщи.

Не беше по-различно и онази вечер след случката с бирените кубчета. Звъннах отдолу и той ме покани. Казахме си същото като всеки път.

Интересно, че с времето бяхме започнали да си говорим малко по-човешки. Първия път, когато отидох, седяхме и пиехме кафе и нищо не си казахме. Бяхме потопили поглед в чашите с кафето и задавили гласовете си. Не ме напускаше мисълта, че Стив е донякъде сърдит на семейство Улф, защото той беше единственият победител, или поне в очите на околните. Нищо чудно да се срамуваше от нас. Нямахме как да разбера.

Напоследък, след като Стив реши да играе още една година футбол, дори ходехме на близкото игрище да ритаме. (Или по-скоро той упражняваше изстрела си, а аз отбивах.) Отивахме, той включваше лампите и дори когато беше студено и земята беше покрита със скреж, а дробовете ни се свиваха от зимния въздух, оставахме за известно време. Станеше ли късно, той дори ме караше до вкъщи.

Никога не ме питаше как са останалите. Правеше го по заобиколен начин.

— Мама още ли се трепе така?

— Да.

— А татко има ли много работа?

— Да.

— Сара продължава ли да се напива и да дъхти на цигари и коктейли, като се прибере?

— Не, вече не. Работи извънредно. Там всичко е наред.

— А Руб още ли е такъв ненаситен? Момиче след момиче? Мач след мач?

— Не, вече никой не е навит да се бие с него. — Руб без съмнение е един от най-добрите боксьори в тази част на града. Доказал го е безброй пъти. — Но за момичетата си прав.

— Разбира се — кимна той и в този миг както винаги се изнервих, защото беше стигнал до мен.

Какво ли щеше да ме пита този път?

— Още ли нямаш приятели, Камерън?

— Още ли си сам, Камерън?

— Още ли кръстосваш улиците?

— Още ли лъскаш бастуна под завивките?

Но не.

Всеки път той избягваше въпроса, също като тази вечер, за която говоря.

— А ти? — попита. — Оцеляваш ли?

— Да — кимнах аз. — Както винаги.

Нова пауза, докато го попитах с кого ще играе тази седмица.

Както вече ви казах, Стив реши, че ще продължи да играе още една година. В началото на сезона от стария му отбор го помолиха да се върне. Молиха го дълго и упорито и той отстъпи. Нямаха изгубен мач. Благодарение на Стив.

Тази понеделник вечер думите още бяха в джоба ми, защото бях решил да си ги нося навсякъде с мен. Бяха си все така на орфаното парче хартия и от време на време проверявах дали още са там. Докато седяхме на масата у Стив, за миг си представих, че му казвам за тях. Чух се да му обяснявам как са ме накарали да почувствам, че го заслужавам, че всичко ми е наред. Но не казах нищо. Абсолютно нищо, макар да си мислех: *Човек има нужда тъкмо от това от време на време. Да се чувства добре. Всичко да му е наред.* Представих си как надниквам в огледало и не търся нищо, не искам нищо, защото всичко си е там.

Така се чувствах с думите в ръцете си.

Кимнах.

При тази представа.

— Какво? — попита Стив.

— Нищо.

— Хубаво.

Телефонът иззвъня.

— Ало!

— Аз съм — чу се от другия край.

— А кой си ти?

Беше Руб. Стив го знаеше и аз го знаех.

Бях доста далеч от телефона, но знаех, че е Руб, защото той вика, особено по телефона.

— Камерън там ли е?

— Да.

— Ще ходите ли на игрището?

— Може би. — Стив ме погледна и аз кимнах. — Да, ще ходим.

— Добре, ще съм там след десет минути.

— Хубаво. Чао.

— Чао.

Тайничко си мислех, че предпочитам да сме само двамата със Стив. Руб винаги беше блестящ, винаги измисляше нещо и вдигаше патърдия, но на мен ми беше приятна онази тиха енергия, когато бяхме сами със Стив. Можехме да не си кажем и дума, аз само да връщам топката, да поемам калта и миризмата, когато тя тупнеше на гърдите ми, но това чувство ми харесваше, харесваше ми и мисълта за нещо неизречено и истинско.

Не че с Руб не съм имал такива моменти. Имало е много страхотни мигове. Може би цялата работа е в това, че със Стив трябва да си ги заслужиш. Ако искаш да ги получиш просто така, няма да дочакаш. Както вече казах по друг повод, Стив си е такъв.

Когато след няколко минути слизахме към първия етаж, той каза:

— Всичко ме боли от вчерашния мач. Сритаха ме в ребрата поне пет пъти.

В мачовете на Стив винаги става така. Противниковият отбор прави всичко възможно да го тръшне по-силно на земята. И той винаги става.

Застанахме на улицата и зачакахме Руб.

— Здравейте, момчета.

Руб беше леко запъхтян от тичането. Рошавата му коса, гъста и къдрава, беше великолепна, макар че напоследък беше доста по-къса

отпреди. Той беше само по тениска, отрязан до коленете анцуг и маратонки. От студа дъхът му се виждаше.

Тръгнахме и Стив отново беше такъв, какъвто бяхме свикнали да го виждаме. Носеше старите джинси, с които винаги ходеше на игрището, и бархетна риза. Маратонки. Очите му избираха цел и оглеждаха пътя, а косата му беше къса, къдрава и корава на вид. Беше висок и изправен — човек, с когото би искал да вървиш по улицата.

Особено в града.

Особено в тъмното.

И накрая — аз.

Може би най-добрият начин да опиша себе си е да се върна отново към братята си. И двамата владееха положението. Руб с цялото си държание казваше: *каквото и да стане, аз съм готов да го посрещна*. А Стив — *каквото и да направите, не можете да ме нараните*.

Моето лице беше обикновено според мен. А погледът ми се приковаваше към много неща, но не задълго, като най-често се спираше върху краката ми, крачещи по леко наклонената улица. Косата ми стърчеше нагоре, къдрава и рошава. Носех същата тениска като Руб (само малко по-избеляла), стари джинси, шушляково яке и ботуши. Казвах си, че макар да не мога да се меря с братята си, все пак и у мен има нещо.

Имах думите в джоба си.

Може би тъкмо те бяха най-важното у мен.

Те и усещането, че съм минавал сам през този град хиляди пъти и че мога да мина по тези улици с повече чувство от когото и да било, сякаш минавам през себе си. Сигурен съм, че беше тъкмо това — повече чувство, отколкото поглед.

На игрището Стив започна да бие дузпи.

Руб започна да бие дузпи.

Аз им връщах топката.

Когато Стив стреляше, топката политаше нагоре и продължаваше да се издига, когато стигнеше до вратата. Ударите му бяха чисти и мощни и когато паднеше долу, топката се стоварваше върху гърдите ми с оглушителна сила. Изстрелите на Руб пък бяха ниски и въртеливи, но и те всеки път попадаха във вратата.

Двамата стреляха откъде ли не. Фронтално. Отдалеч. Дори извън полето.

— Ей, Кам! — викна Руб по някое време. — Ела и ти да опиташ!

— Не, приятел, тук съм си добре.

Те обаче ме накараха. Двайсет метра назад и наляво. Сърцето ми замря. Краката ми сами се раздвижиха. Стрелях и топката полетя към вратата.

Описа дъга.

Завъртя се във въздуха.

Удари се в дясната греда и тупна на земята.

Тишина.

— Добър шут, Камерън — каза Стив, докато тримата стояхме на мократа плачеща трева.

Беше осем и четвърт. В осем и половина Руб си тръгна, а аз стрелях още седем пъти.

В девет и половина Стив още стоеше на вратата, а аз все така не бях му вкарал гол. Валмата на мрака се съгъстяваха в небето и на игрището бяхме само двамата със Стив.

Всеки път, когато брат ми връщаше топката, търсех да открия нотка на недоволство у него, но така и не успях. Когато бяхме малки, ме наричаше „безнадежден случай“. Левак. Но тази вечер само ми връщаше топката и отново заемаше позиция.

Когато топката най-сетне се провря между гредите, Стив я хвана и остана така.

Без да се усмихне.

Без да кимне с глава или да ме похвали. Все още не.

С топката под мишница той тръгна към мен и на десетина метра ме погледна за пръв път.

Погледът му беше различен.

Изражението му беше тържествено.

Никога не съм виждал нечие лице да грейва така. От гордост.

НА СЦЕНАТА СЕ ПОЯВЯВА КУЧЕТО

Приближавам се, вървя към пламтящите очи, които съм зърнал вътре в себе си.

Градът е студен и тъмен.

Улицата е скована от безмълвие.

Небето е надвиснало тежко. Тъмно, тъмно небе.

Вече съм там, може би на пет метра от животното, което ме гледа. Очите ми са свикнали с мрака и го виждам цялото, снишено до земята.

Виждам очите.

Грубата, рошава, ръждива козина.

То диша.

Дъхът му се вие.

Бавно се приближавам.

Твърде близо.

Вече съм до него и кучето скача на крака и описва дъга около мен, без да ме изпуска от поглед. Главата му е ниско долу, но се опитва да се надигне.

То ме подминава, но после спира и поглежда назад.

— Какво? — питам.

Но знам.

Трябва да го последвам.

То полека ме повежда по улиците към игрището. Движи се с някаква странна кучешка грация.

На игрището има едно място.

На влажния от росата терен.

То спира и сяда там, а градът около нас е като мъртъв.

Харесват ми очите му.

Приличат на желание.

3.

Педал. Боклук. Чекиджия.

Обикновено това са думите, когато в моя квартал искат да те насолят, да те разкарат или просто да те унижат. Ще те нарекат така и ако покажеш по някакъв начин, че си различен от нормалните, с нищо незабележими момчета, които живеят в тази част на града. Можеш да го чуеш и ако неволно си ядосал някого и той не може да измисли нищо по-добро. Доколкото знам, така е навсякъде, но аз не мога да говоря за другаде. Това е единственото място, което познавам.

Този град.

Тези улици.

Скоро ще разберете защо го казвам...

В четвъртък онази седмица реших да ида да се подстрижа, което си е доста опасно решение, особено когато косата ти стърчи като моята, рошава и неподатлива. Можеш само да се молиш резултатът да не е плачевен. Не че има кой знае каква надежда, но все пак се надяваш бръснарят да не пренебрегне всички правила и да накълца главата ти. Но няма как, трябва да поемеш риска.

— Здравсти, мой човек — посрещна ме бръснарят, когато влязох в салона, който е по-близо до центъра. — Седни, няма да се бавя.

В мизерния кът за чакане имаше какви ли не списания, макар че всяко от тях беше стояло тук с години, ако се съди по датите. Имаше „Тайм“, „Ролинг Стоун“, нещо за риболов. Имаше „Ху“, някакво компютърно списание, „Блек енд Уайт“, „Сърфинг Лайф“ и любимото ми „Инсайд Спорт“. Разбира се, най-хубавото в него е не спортът, а оскъдно облечената жена на корицата. Тя винаги е стегната и с желание в погледа. Банският ѝ е хубав и отворен, краката ѝ са дълги, загорели и стройни. Има гърди, които можеш само да си представяш как докосваш и мачкаш. (Извинявайте, но си е така.) Има изключително изящни бедра, плосък златист корем и шия, която си представяш как смучеш. Устните ѝ са пълни и жадни. Очите ѝ казват: „Вземи ме“.

Напомняш си, че в „Инсайд Спорт“ има някои доста добри статии, но знаеш, че лъжеш себе си. Разбира се, че има хубави статии, но не е това, което те кара да вземеш списанието. Винаги е жената. Винаги. Повярвайте ми.

Така че огледах както обикновено обстановката, уверих се, че никой не вижда как вземам „Инсайд Спорт“, отворих бързо списанието и си дадох вид, че изучавам съдържанието. Само че гледах (както можеше да се очаква) на коя страница е жената.

Седемдесет и шеста.

— Хайде, приятел — каза бръснарят.

— Аз ли?

— Да виждаш някой друг да чака?

Да, мислех си безпомощно, ама аз още не съм стигнал до седемдесет и шеста страница! Но напразно.

Бръснарят беше готов и ако има някой, когото не бива да карате да чака, това е човекът, който ще ви подстригва косата. Той е всемогъщ. Все едно е Господ. Такава е силата му. Няколко месеца във фризьорското училище и човекът става най-важната персона в живота ви за десет или петнайсет минути. Има едно златно правило: не го ядосвай, иначе ще си платиш скъпо и прескъпо.

На секундата метнах списанието на масичката, с лицето надолу, та да не разбере бръснарят още сега какъв перверзник съм. Ще трябва да почака до по-късно, когато подрежда списанията.

Докато седях на стола (звучи почти като „електрически стол“), обмислях цялата ситуация с жената на корицата.

— Късо ли? — попита бръснарят.

— Не, да не е съвсем късо, човече. Искам просто да не стърчи много.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи, а?

— Да.

Разменихме си дружелюбни погледи и се почувствах малко по-уютно на огневата линия, с ножиците, стола и бръснаря.

Той започна да кълца, а аз, както казах по-рано, премислях ситуацията с жената на корицата. Теорията ми беше и все още е, че очевидно желая жените физически. Но все пак искрено вярвам, че това е някъде на повърхността на душата ми, а далеч по-дълбоко и силно е

горещото ми желание да зарадвам момичето, да съм добър с него, да се слея духовно с него.

Искрено го вярвам.

Абсолютно искрено.

Трябваше обаче да спра да мисля за това и да си приказвам с бръснаря. Това е друго неписано правило за салоните. Ако си говориш с човека и му харесаш, може да не те прецака. Поне така се надяваш. Това не значи, че ще успееш от първия път, но може да ти е от полза и ти се стараеш. В света на бръснарите гаранции няма. Това си е хазарт, откъдето и да го погледнеш. Трябваше да започна да говоря, и то бързо.

— Как върви бизнесът? — попитах, докато човекът си проправяше път през дебрите на косата ми.

— Какво да ти кажа, приятел. — Той спря и ми се усмихна в огледалото. — Горедолу. Задържам се над водата, това е в общи линии.

Поговорихме си още малко и бръснарят сподели от колко време е в града и колко са се променили хората оттогава. Съгласях се с всичко, което кажеше, като кимах опасно с глава или подхвърлях тихо: „Да, май си прав“. Да ви кажа, човекът беше свестен. Много едър и космат. С дрезгав глас.

Попитах го дали живее над салона.

— Да, от двайсет и пет години.

Малко ми стана жал за него, защото си представих как не ходи никъде и не прави нищо. Само подстригва. Вечеря сам. Претопля си яденето в микровълновата (макар че едва ли е много по-зле от манджите на госпожа Улф, жива и здрава да е).

— Може ли да те питам нещо? Бил ли си някога женен? — попитах.

— Може, разбира се. Имах жена, но тя умря преди няколко години. Ходя на гробища всяка седмица, но не й нося цветя. Не й говоря. — Той въздъхна и си личеше, че говори много искрено. — Да ти кажа, все си мисля, че съм го правил достатъчно, когато беше жива.

Кимнах.

— Няма смисъл да го правиш, когато човекът си замине. Трябва да го правиш, докато е жив и сте заедно.

Беше спрял да ме подстригва, така че можех да кимам колкото си искам, без да се излагам на риск.

— И какво правиш, когато отидеш на гроба ѝ? — попитах.

Той се усмихна.

— Просто си спомням, това е.

Хубаво, помислих си, но не го казах на глас. Само се усмихнах на човека в огледалото. Представих си големия космат мъж, как стои на гробището и знае, че е дал всичко от себе си. Представих си и себе си до него в мрачен, сив ден. Той е в бялата си манта на бръснар. Аз съм облечен както обикновено. Джинси, бархетна риза, шушляково яке.

— *Добре ли е?* — попита ме той в представите ми.

— Добре ли е? — попита ме в салона.

Това ме върна към реалността.

— Да, добре е, благодаря — казах, макар да знаех, че след два дни косата ми пак ще е щръкнала. Но бях доволен — не толкова от подстригването, колкото от разговора.

С валмата коса в краката си, платих дванайсет долара и казах:

— Много благодаря. Беше ми приятно да си поговорим.

— И на мен — усмихна се едрият космат бръснар и това ме накара да се почувствам гузен заради списанието. Можех само да се надявам, че ще разбере различните пластове на моята душа. В крайна сметка беше бръснар. Бръснарите би трябвало да знаят отговорите на всички въпроси не по-зле от таксиметровите шофьори и досадните радиоводещи. Още веднъж му благодарих и се сбогувах.

Все още беше ранен следобед, когато се озовах навън, така че си казах: *защо пък не? Нищо не ми пречи да отскоча до Глийб.*

Няма нужда да казвам, че отидох и застанах пред къщата на момичето.

На Стефани.

Оттам можеше да се гледа как слънцето изчезва отвъд града не по-зле от което и да било друго място, така че по някое време седнах до една стена и отново се замислих за бръснаря.

Най-интересното беше, че с него правехме едно и също, но в обратен ред. Той си спомняше. Аз предчувствах. (Малко нелепо предчувствие, по-скоро надежда, трябва да призная.)

Стъмни се и реших, че ще е най-добре да се прибера за вечеря. Предполагам, че ме чакаше вчерашна пържола с преварени зеленчуци.

Изправих се.

Пъгнах ръце в джобовете.

Огледах се с надежда и си тръгнах. Точно в този ред. Знам, че бях жалък, но това беше животът ми. Няма смисъл да отричам.

Оказа се по-късно, отколкото очаквах, и реших да хвана автобуса до нашия квартал.

На спирката чакаха няколко души. Мъж с куфарче, жена, която пушеше цигара след цигара, някакъв човек с вид на строителен работник или дърводелец и момиче и момче, които се прегръщаха и от време на време се целуваха.

Не можех да се сдържа и ги гледах.

Тайничко, разбира се. Хвърлях по някой бърз поглед. По дяволите! Усетиха ме.

— Какво гледаш? — озъби ми се момчето. — Нямаш ли си друга работа?

Нямах.

Това трябваше да му кажа. Нямах абсолютно никаква работа.

— Кажи де!

Сега и момичето ми се нахвърли.

— Защо не идеш да зяпаш някъде другаде, откачалко? — Имаше руса коса, зелени очи, присвити в светлината на уличните лампи, и глас като изтъпен нож, с който ме ръгна. — Чекиджия!

Нищо ново.

Тук постоянно те наричат така, но този път ме заболя. Сигурно защото беше момиче. Не знам. Но е потискащо, че човек всеки път стига дотам. Дори не можеш да изчакаш спокойно автобуса.

Знам, знам. Трябваше и аз да им се озъбя, да им дам да разберат, но не го направих. Не можех. Ама че вълк! Оказах се едно диво куче. Единственото, което направих, беше да им хвърля крадешком още един поглед, за да видя имат ли намерение да ме нападнат за последно.

Момчето също беше русо. Нито високо, нито ниско. С черен панталон, обувки, черно яке и подигравателна усмивка.

Мъжът с куфарчето си погледна часовника. Жената запали нова цигара. Дърводелецът премести тежестта си върху другия си крак.

Нищо повече не беше казано, но когато автобусът дойде, всички се засилиха към него и аз останах последен.

— Извинете.

Когато се качих и се опитах да платя, шофьорът ми каза, че билетите току-що са се вдигнали и парите не ми стигат.

Слязох с жалка усмивка и застанах на спирката.

Автобусът беше полупразен. За капак.

Тръгнах и го изпроводих с поглед, докато се смаляваше нататък по улицата. В главата ми се тълпяха куп мисли. Например:

Колко ще закъснея за вечеря.

Ще ме пита ли някой къде съм бил.

Дали татко ще иска да работим с него в събота.

Дали момичето на име Стефани някога ще излезе и ще ме заговори (ако изобщо знаеше, че съм там).

Колко време ще му трябва на Руб да се отърве от Октавия.

Дали Стив си спомня разменените между нас погледи в понеделник вечер толкова често, колкото си го спомням аз.

Как я кара сестра ми Сара напоследък (не си бяхме говорили от доста време).

Дали госпожа Улф се чувстваше разочарована от мен, или знаеше, че съм се превърнал в такъв самотник.

И как се чувстваше бръснарят в апартамента си над салона.

Докато вървах, а после и тичах, осъзнах, че не се сърдя на двамата, които ме обидиха. Знаех, че трябва, но не бях обиден. Понякога си мисля, че трябва да съм малко повече вълк.

ГРОБИЩЕТО

Вървим, но кучето още се държи на разстояние от мен. Без думи. Без въпроси.

Води ме извън града, в мрака, който отначало мирише на зло. Но когато се приближаваме, разбирам, че не е зло, а смърт.

Само кратка смърт, с цялото ѝ търпение.

Спираме под черното като въглен небе и знам, че това е гробището на света. В него е всеки човек, живял някога и умрял, и всеки, който ще живее и ще умре. Всички сме тук. От първия до последния.

Кучето спира.

Главата му е наведена.

Винаги е наведена, почти опира в земята.

Гробовете са докъдето поглед стига — безкрайна смърт.

*Вървим между тях, докато се натъкваме на друг човек,
застанал до един от гробовете.*

Тя не държи цветя, нито думи в ръцете си.

Просто човек, който си спомня.

Вижда ни, хвърля последен поглед към гроба и си тръгва.

Вървим.

С наведени глави, към мястото, където е стояла.

*Там поглеждам името на надгробната плоча. Има думи, които
не мога да разчета, и дати, които не се виждат.*

Разчитам само името:

КАМЕРЪН УЛФ

Надявам се това да е вярно.

4.

— Това куче е голям резил — каза Руб и аз си помислих, че някои неща не се променят. Само изчезват и отново се връщат.

След приключението на спирката се прибрах и когато се навечеряхме, изведохме Мифи, мъничето на съседа, на обичайната разходка. Както винаги, бяхме нахлупили качулките на главите си, та да не ни познае някой, защото според Руб Мифи ни излагал.

— Когато Кийт реши да си вземе друго куче — заяви той, — ще го накараме да си вземе ротвайлер. Или доберман. Или поне нещо, с което да можем да се покажем пред хората.

Спряхме на ъгъла.

Руб се наведе към Мифи и с престорено приятелски глас му заговори:

— Ти си едно грозно малко копеленце, нали, Мифи? Нали? Да-а, такъв си. И още как.

Кучето се облиза и започна щастливо да пъхти. Ако знаеше само как го обижда Руб! Пресякохме улицата.

Аз едва се тътрех.

Руб вървеше бавно и отпуснато.

Мифи припикаше и верижката му дрънчеше в такт с дишането му.

Докато го гледах, си дадох сметка, че има тяло на плъх и козина, която само може да бъде наречена поразителна. Сякаш се беше въртял в центрофуга на хиляда оборота. Проблемът беше, че въпреки всичко обичахме това куче. Дори късно вечерта, когато се прибрахме, му дадох недоядената пържола на Сара. За съжаление тя беше прекалено жилава за жалките зъбки на Мифи и той едва не се задави.

— По дяволите, Кам! — засмя се Руб. — Какво се опитваш да му направиш на горкото копеленце? Не виждаш ли, че се дави?

— Мислех, че ще му хареса.

— Как не! Погледни го — посочи той. — Виж го!

— Какво да направя?

Руб имаше идея.

— Можеш да я извадиш от устата му, да я подъвчеш малко и да му я дадеш.

— Какво? — облещик се аз. — Искаш да лапна това нещо?

— Точно така.

— Направи го ти тогава.

— Няма да стане.

Така че оставихме Мифи почти да се задави. В крайна сметка положението не беше чак толкова критично.

— Това ще укрепи характера му — предположи Руб. — Едно хубаво задавяне прави кучето силно.

Двамата наблюдавахме с интерес как Мифи довършва пържолата.

Когато приключи и се убедихме, че няма да се задуши, го заведохме у тях.

— Трябваше просто да го хвърлим през оградата — каза Руб, но и двамата знаехме, че никога не бихме го направили. Има голяма разлика между това да го гледаш как се дави и да го хвърлиш през оградата. А и съседът Кийт нямаше да е във възторг. Той можеше да бъде доста гаден, особено когато ставаше дума за кучето му. Човек никога не би си помислил, че толкова корав мъж може да има толкова пухкаво куче, но вероятно прехвърля вината за това на жена си.

— Това е кучето на жената — представях си го да разправя на мъжете в кръчмата. — Имам късмет, че са тия двамата калпазани на съседа, да го разхождат. Майка им ги накара.

Кийт можеше да бъде гаден на моменти, но иначе беше свестен.

Като стана дума за корави мъже, оказа се, че татко наистина иска да му помагаме в събота. Той ни плаша доста щедро напоследък и сме доволни. Доскоро, както вече казах, нямаше работа и беше доста потиснат, но в последно време не беше никак лошо да работиш с него. От време на време излизахме и хапвахме риба с пържени картопки, после играехме карти върху старата му мръсночервена хладилна чанта, но това беше само когато се скъсвахме от работа. Клиф Улф беше поклонник на работата до скъсване и да си призна, и ние с Руб бяхме такива. Бяхме фенове и на рибата с картопки, и картите, макар че обикновено старият биеше. Ако не биеше, играта се проточваше и той я прекратяваше, преди да е свършила. Някои неща не зависят от тебе.

Не споменах, че Руб имаше и друга работа. Беше завършил училище предната година и сега чиракуваше при един строител, макар че едва изкара матурите.

Спомням си, когато резултатите излязоха.

Той отвори плика още на килнатата порта пред вкъщи.

— Как е? — попитах.

— Ами, Кам — усмихна се широко той, сякаш доволен от себе си. — Мога да го кажа с две думи. Първата е стопроцентов. Втората е провал.

И все пак си намери работа.

Веднага.

Типично за Руб.

Не беше нужно да работи със стария в събота, но кой знае защо, го правеше. Може би това беше дан на уважение. Татко го молеше и Руб се съгласяваше. Може би не искаше да го мислят за мързелив. Не знам.

Във всеки случай тази събота щяхме да работим със стария Клиф, който ни събуди много рано. Още по тъмно.

Докато чакахме татко да излезе от банята (която всеки път оставяше в ужасно състояние, особено що се отнася до миризмата), с Руб решихме да направим една бърза игра на карти.

Докато той ги броеше на масата в кухнята, аз си спомних какво стана няколко седмици по-рано, когато играхме по време на закуска. Идеята никак не беше лоша, но аз се изхитрих да разпилея корнфлейкса си по цялата маса, защото още бях сънен. Дори сега все още имаше изсъхнал корнфлейкс по една от картите.

Руб я взе и започна да я разглежда.

— Хм.

— Да, знам.

— Много си зле.

— Знам — нямаше как да не се съглася.

Чухме как се пуска водата в тоалетната и татко излезе от банята.

— Тръгваме ли?

Кимнахме и събрахме картите.

Поработихме здраво, но и си приказвахме и се забавлявахме. Трябва да призная, че Руб наистина може да бъде забавен. Той ми разказа за някакво бивше гадже, което му дъвчело ушите.

— Накрая се принудих да ѝ купя дъвка. Иначе щях да остана без уши.

Октавия, помислих си.

Чудех се каква ли история щеше да разправя за нея след няколко седмици, когато я разкараше. Представих си търсещия ѝ поглед, чорлавата ѝ коса, хубавите ѝ крака и изящните ходила. Питам се какви ли кусури ще ѝ намери. Може би ще разправя как искала да ѝ пипа крака, докато гледат филм, или как обичала да пъха пръст в ръката му и да го върти. Не знам.

Стана някак много бързо.

— Руб? — казах.

— Какво?

Той спря да копае и ме погледна.

— Колко време ѝ даваш на Октавия?

— Седмица. Две най-много.

Нищо не ми оставаше, освен да продължа да копая. Така се изниза денят.

Рибата на обяд беше мазна и вълшебна.

Картофките бяха поръсени със сол и оцет.

Докато се хранехме, татко преглеждаше вестника, Руб четеше програмата на телевизията, а аз подреждах думите в главата си. Този ден повече не играхме карти.

Вечерта госпожа Улф ме попита как върви училището и аз отново си зададох въпроса дали не е разочарована от мен напоследък. Казах ѝ, че всичко е наред. За миг се поколебах дали да не ѝ кажа за думите, които бях започнал да пиша, но не можах. Някак ме беше срам, макар че писането беше единственото, което ме караше да се чувствам добре. Не бях казал на никого за това.

Почистихме заедно, преди остатъците от вечерята да засъхнат по чиниите, и тя ми каза, че четяла една книга, „Брат ми Джак“. Била за двама братя, единият от които се издигнал, но не харесвал начина си на живот и онова, което бил.

— Ти ще се издигнеш един ден — бяха следващите ѝ думи. — Но не бъди прекалено строг към себе си. — Това бяха последните ѝ думи.

Тя излезе, а аз останах сам в кухнята и си мислех колко блестяща е госпожа Улф. Не че блестеше с ум или с нещо по-особено. Беше

блестяща, защото беше такава, каквато е, и дори бръчките около стареещите ѝ очи имаха приглушения цвят на добротата. Това я правеше блестяща.

— Здравсти, Камерън.

Беше сестра ми Сара, която влезе в кухнята малко по-късно.

— Ходи ли ти се на мача на Стив утре?

— Защо не — казах. Нямах никакво по-интересно занимание.

— Добре.

В неделя Стив щеше да играе както обикновено, но не на местния стадион, а някъде към Марубра. Тръгнахме да го гледаме само двамата със Сара. Отидохме до квартирата му и той ни закара.

На този мач стана нещо много важно.

ЦВЕТЪТ НА ДОБРОТАТА

Връщаме се от гробището в града, а нощта едва започва.

Докато се тътрим обратно, си мисля за цвета на добротата, за това, че краските му не са изрисувани върху лицето на човека. Те са просмукани в него.

Кучето ме поглежда.

То чете мислите ми.

Скоро спира отново. Застанали сме пред една сграда, която пронизва небето.

Има стъклени врати, също като тъмни огледала, и ние стоим пред тях.

Кучето излайва.

Настойчив, дълбок лай, който ме кара да погледна отражението си. Трябва.

Вглеждам се в себе си и виждам цветовете на объркването, несигурността и копнежа.

И за пръв път не бягам от това. Потопям се в него, за да почувствам силата му.

Подготвям се.

Да се изкача в него.

5.

Докато вървахме към квартирата на Стив, се питах какво ли смята да прави сестра ми Сара с живота си. Тя вървеше до мен и повечето мъже, които ни подминаваха, я заглеждаха. Много от тях се обръщаха след нея и оглеждаха още веднъж тялото ѝ. За тях това като че беше всичко, което можеше да се види у нея. От тази мисъл ми ставаше малко гадно (не че аз съм човекът, който може да го каже) и се надявах тя никога да не падне толкова ниско, че да оправдае тези очаквания.

— Скапани извратеняци — каза тя.

Това беше обнадеждаващо.

Работата е там, че според мен всички сме извратени. Всички мъже. Всички жени. Всички незадоволени копелета като мен. Странно ми е да мисля за баща си като за извратеняк. Или за майка си. Но някъде дълбоко в душите си и те сигурно се плъзгат надолу. Дори се потапят в бездната. Колкото до мен, имам чувството, че живея там. Може би с всички ни е така. Може би ако има нещо красиво в живота ми, то е измъкването оттам.

Както винаги Стив беше много бърз и слезе почти веднага. Беше на балкона, само вдигна глава и след секунда вече беше при нас с ключовете в ръка. Стив никога не закъснява за нито едно събитие в живота си.

Той пъкна сака си в багажника и потеглихме.

Поехме по Кливланд Стрийт, която винаги е малко задръстена, дори и в неделя. Радиото свиреше тихо. Пред колата изскачаха хора, засичаха го автобуси, но той не се ядосваше. Стив никога не натискаше клаксона и не крещеше. За него това беше безсмислено занимание.

На мен ми беше добре на стадиона в Марубра онзи ден. Харесваше ми да гледам Стив и играта му. Също като думите, които пишех. Те ме караха да виждам и да чувствам нещата различно, но и ме изпълваха с любопитство. Искях да виждам как се движат хората,

как говорят, как реагират. Стив беше много подходящ обект за наблюдение.

Около игрището беше опънато въже и от мястото, където стояхме със Сара, видях как Стив се приближи до съотборниците си. Всички го погледнаха и му казаха по една-две думи. Само един или двама си говориха по-дълго с него. Той стоеше накрая и бях сигурен, че не е близък с тях. С нито един от тях. И все пак го харесвах. Уважавах го. Ако искаше, той можеше да се закача с тях и да бъде човекът, когото всички слушат.

Но това беше без значение.

Поне за Стив.

Но докато играеха, ако той поискаше топката, я получаваше. Когато трябваше да се направи нещо голямо, Стив го правеше. В лесните мачове другите имаха възможност да блеснат, но когато станеше напечено, Стив беше там, понякога съвсем сам.

Отборите се приготвяха. Откъм навесите, служещи за съблекални, се носеха викове и глъчка. Играчите излязоха. Стив беше капитан на отбора и както очаквах, на терена беше доста по-приказлив. Никога не крещеше. Виждах го само от време на време да насърчава някой играч или да му казва какво трябва да направи. Всички го слушаха.

Мачът започна в три часа.

Публиката беше многобройна. Мнозина пиеха бира, ядяха пица или и двете. Много от тях крещяха и храната изпадаше от ръцете им или хвърчеше от устата им.

Както често става, през първите минути се счепкаха и Стив не взе участие в сблъсъка. Някакъв му налетя и го удари по шията и всички останали се намесиха. Раздавах се юмруци, удари се сипеха по телата, в зъбите.

Стив само стана и се отдалечи.

Преви се и се изплю.

После се изправи, би дузпа и продължи да играе още по-усърдно. Името му се чуваше непрекъснато. „Улф. Пази Улф.“

Всеки път няколко души се опитваха да го спрат и по възможност да го наранят.

И всеки път Стив се изправяше на крака и продължаваше.

Със Сара се смеехме, когато на няколко пъти Стив се промъкна между тях и подаде удобни пасове на съотборниците си. На полувремето отборът му вече водеше убедително. Но чак към края на второто полувреме се случи онова, което беляза деня.

Небето беше надвиснало и сиво, канеше се да вали.

Хората се гушеха в дрехите си от студа.

Духаше пронизващ вятър.

Зад нас хлапета със засъхнал доматиен сос в ъгълчетата на устата и рани по коленете ритаха и гонеха топката.

Стив се канеше да стреля отдалеч, от самото дъно на полето, където стояха привържениците на противника.

Те дюдюкаха по него.

Псуваха го.

Крещяха му, че е левак.

Тъкмо когато тръгна да стреля, към главата му полетя кутия от бира. Питието се разплиска и кутията уцели брат ми по бузата.

Той спря, както беше вдигнал крак.

Застина.

Наведе се, без да бърза, вдигна кутията и я заразглежда. Обърна се към групата, откъдето я бяха хвърлили, сега притихнала, и без повече да погледне нататък, я остави на края на игрището, сетне отново си поведе топката.

Тълпата гледеше замряла как Стив навлиза в противниковото поле и стреля.

Топката се вдигна високо и се заби във вратата, а Стив се обърна и изгледа хората от неговата страна. Гледа ги така няколко секунди, после продължи играта, а полупразната кутия остана да лежи самотно край страничната линия.

Докато наблюдавах случката, ми направи впечатление, че в погледа на Стив нямаше гняв. Само насмешлива закачка. Той би могъл да направи какво ли не. Да каже нещо. Да плюе към тях или да им метне кутията обратно.

Това и те го можеха.

Но не можеха да продължат играта, да стрелят и да забият топката в центъра, после да погледнат с поглед, който казва: „Е, и? Какво постигнахте?“

С това той ги би.

Той спечели.

Като направи единственото, на което те не бяха способни.

Когато го осъзнах, не можех да не се засмея, а Сара се присъедини към мен. Бяхме единствените хора на стадиона, които се смееха. За всички други мачът продължаваше.

Мачът продължи, дъждът се размина, а отборът на Стив размаза противника.

Когато мачът свърши, той се сбoguва с останалите, каза, че може да иде да пийне с тях, но всички знаеха, че няма да го направи. Отивахме си вкъщи.

В колата мълчахме и не знам за Стив и Сара, но аз не спирах да мисля за хвърлената кутия. Виждах как топката минава между гредите и удовлетворението в погледа на Стив. Дори когато Сара включи радиото и запя заедно с него, споменът за този поглед звучеше по-силно в ума ми. Сега, докато караше, изражението му беше същото и кой знае защо, имах чувството, че и той си мисли за това. Дори очаквах да се усмихне, но той не го направи.

Така притихнали стигнахме до дома.

— Благодаря — каза Сара.

— Няма защо. Аз ви благодаря, че дойдохте.

Вече се канех да сляза, когато Стив ме спря.

— Кам!

— Да?

Той ме погледна в огледалото.

— Почакай малко.

Това не се беше случвало преди, затова не знаех какво да очаквам. Дали ще ми каже какво означаваше онзи поглед, или какво е било чувството да направи ония хора на глупаци? Може би ще ми даде напътствия как се става победител?

Не, разбира се.

Или поне не по този начин.

Когато заговори, в погледа му имаше нежност и искреност. Беше странно да видя Стивън Улф в такава светлина.

— Когато бях на твоята възраст, имаше четири момчета, които ме биеха. Отвеждаха ме някъде отзад и ме пребиваха по някаква причина, която така и не разбрах. — Той замълча за миг и в мълчанието му нямаше нищо драматично. Не се канеше да ми разправя някаква

съзлива история как другите деца го мразели, затова е станал такъв, какъвто е. Просто искаше да ми каже нещо. — Докато лежах там, смазан от бой, се заклех, че ще им го върна тъпкано на всичките. Мислех постоянно за това и си представях какво искам да им направя. И така ден и нощ, а когато бях готов, отидох при всеки един от тях и го спухах от бой. Когато стигнах до третия, четвъртият вече беше бил отбой и искаше да се помирим. — При този спомен погледът му стана по-суров. — Смазах го и него, даже още по-зле от останалите.

Той замълча. Закаках продължението, докато не осъзнах, че това е цялата история, и кимнах. На очите на брат ми в огледалото.

За миг си помислих: „Защо ми го казва?“

Той не изглеждаше нито горд, нито щастлив. В погледа му се четеше само обичайното удовлетворение. Може би просто се радваше, че е казал на някого, защото едва ли имаше много хора, на които би го казал. Нямаше как да съм сигурен. Както обикновено.

Когато най-сетне слязох от колата, се питах дали някой изобщо познава брат ми. Дори и Сал.

Знам само, че този ден Стив говори с мен и това беше хубаво.

Не, беше страхотно.

Когато потегли, аз му махнах, но той вече беше далеч. Вкъщи в кухнята седеше Октавия.

Руб го нямаше.

Беше ясно, че скоро няма да ги бъде. Октавия ми се стори много красива.

МОМЧЕТАТА ОТ УЛИЧКАТА

Вътре има може би хиляди улички. В този град на съзнанието ми.

Навсякъде е пълно с тъмни улички.

Във всяка една от тях има хора, които се бият, нараняват се и налагат с юмруци и ритници вече паднали тела.

Ние минаваме покрай тях, гледаме ги и научаваме, че има хора, които падат и си остават така, а други се изправят и продължават битката...

Най-сетне стигаме до уличка, която е празна. Самотна и безразлична, облъхвана от лек ветрец, който шепне на разпилените боклуци, после ги вдига и ги понася.

Също като мен.

В този миг.

Воден от това куче.

То отскача и се спотаява, когато група младежи влизат в уличката.

Само стъпките им отекуват, когато ме доближават и ме събарят на земята. Юмруците и ритниците им валят по лицето и тялото ми.

Ребрата ми пукат.

Сърцето ми се мъчи да не изхвъркне.

Гледам към кучето, моля за помощ, но нищо не се случва.

Помощта е вече тук.

Тя е в ръцете, в краката, в запъхтените гласове на нападателите ми, а когато свършват, те ме прекрачват и си тръгват сякаш нищо не се е случило.

Кръвта ми тече.

Земята е студена.

Кучето се появява над мен и ме гледа. Кара ме да мисля за всички останали хора, бити из тези улички. За победителите. За биещите се. За губещите. И за всички онези, които отказват да останат паднали.

То чака.

Наблюдава ме.

Трябва ми малко време, но все пак се изправям на крака.

Поглеждам го — трябва да взема решение. Обзема ме желание.

То ме изпълва.

Прелива навън.

Запалва погледа ми и ме кара да вдигна глава. Тръгвам, напук на болката, и търся решението. Избирам. Знам.

Казвам на кучето, че ще се бия.

Желанието е отпечатано в погледа ми.

6.

Три думи: По дяволите Мифи.

Нямах никакво настроение да го разхождам, особено след като трябваше дълго да чакам Руб.

Най-напред поседях в кухнята с Октавия.

Тя изглеждаше доста посърнала, защото този ден трябваше да излизат, но Руб го нямаше. Сигурно беше забравил. Поне така й казах. Колкото до мен, аз знаех. Руб не беше изчезнал току-така. Виждам съм да го прави и преди.

Да се връща късно.

Да спори.

Да им казва, че не му се слушат глупости.

Много добър похват. Руб нямаше нищо против да играе ролята на негодника.

Имаше останало ядене, но Октавия не пожела да яде. Излязох с нея и постояхме малко на верандата, поприказвахме си и дори разменихме по някоя шегга. Мифи очевидно ни чуваше и си чакаше разходката. Отначало звучеше ядосано, но после като че се поуспокои.

— Ще ида да го взема — казах и забързах към съседите да взема малкото копеленце.

Когато се върнахме, забелязах, че Октавия трепери. Докато тя галеше кучето, свалих якето си и й го подадох. Тя го взе, но не след дълго каза, загледана някъде покрай мен:

— Стоплих се, Кам. От много време не ми е било толкова топло...

Донякъде се надявах да не говори за якето, но по-добре човек да не мисли по този начин. Когато мислиш така, в крайна сметка висваш пред хорските къщи и чакаш някого, който никога не идва.

Тя ми върна якето и си тръгна. Отворих й портичката.

Луната висеше в небето и Октавия попита:

— Няма смисъл да се връщам, нали?

— Защо? — направих се на учуден.

— Не ме питай защо, Камерън. — Тя отклони поглед, после отново ме погледна. — Всичко е наред.

Дори така, облегната на портичката, с разтреперани ръце и глас, Октавия изглеждаше страхотно. Не в мръсния смисъл. Искам просто да кажа, че я харесвах. Беше ми жал за нея заради онова, което Руб ѝ причиняваше. За миг очите ѝ ми се усмигнаха. Една от онези жалки усмивки, с които човек иска да покаже, че е добре, макар изобщо да не е така.

После си тръгна.

— Октавия! — повиках я, преди да е направила няколко крачки.

Тя се обърна.

— Ще се върнеш ли?

— Може би — усмигна се тя. — Някой ден.

И тръгна по улицата, сякаш наистина вървеше през душата си, красива, твърда и смела. За няколко секунди мразех брат си Руб за онова, което ѝ причинява.

Докато я гледах как бавно се отдалечава, си спомних и думите на Руб, как двамата са ме проследили до Глийб и са ме видели да стоя пред къщата на Стефани. Представих си ги как ме гледат. Сигурно си е мислела, че съм жалък. Самотно копеле, както каза Руб.

Може би сега разбираше как се чувствах аз.

Давах си сметка обаче, че мисълта за Руб я изпълва. Не за мен. Може би си представяше ръцете му върху тялото си и собствения си трепет. Може би си спомняше смеха и разменените думи. Никога нямаше да разбере.

Той закъсня за вечеря и старият му чете конско за това, както и за тенекията, която беше вързал на Октавия. Аз се стараех да стоя настрана, затова излязох веднага щом Руб приключи с яденето и повиках Мифи.

Вече беше много студено и няхах никакво настроение.

Особено след случилото се.

Беше толкова студено, че спокойно можехме да нахлупим качулките, а дъхът излизаше на валма от устите ни.

Дъхът на Мифи също се виждаше, особено когато се разкашля. Това стана, когато ускорихме крачка на път към дома.

После гледахме телевизия.

Погледнах брат си скришом, но той ме усети.

— Какво?

Седях на дивана, а Руб — на протрития фотьойл.

— Октавия тръгна ли си?

Той погледна.

Първо настрана. После към мен. Да.

Това беше отговорът и Руб знаеше, че няма нужда да го казва.

Знаех го и аз.

— Някоя нова ли има?

И този път нямаше нужда да ми отговаря.

— Как се казва?

Той помълча, после го каза:

— Джулия... Спокойно, Кам, още нищо не съм направил.

Кимнах.

Кимнах и преглътнах и много ми се искаше нещата да се бяха развили по-иначе. Заради Октавия. В този момент не ми пукаше ни най-малко за Руб. Мислех си само за горкото момиче и за времето, когато онзи тип заряза Сара преди няколко години. Спомних си колко беше смазана, особено когато разбра, че има друго момиче.

С Руб мразехме човека, който ѝ го причини.

Искахме да го убием.

Особено Руб.

А сега той беше този човек.

За малко да го кажа, но не го направих, само седях тъпо и го поглеждах крадешком. Нямаше и следа от угризения. Кажи-речи никакви признаци, че мисли за това как постъпва.

Джулия.

Чудех се как ли изглежда.

Единственият проблем на Руб беше, че Октавия искаше да бъде сигурна, затова дойде по някое време през седмицата.

Двамата излязоха на двора, а след няколко минути тя се върна сама. Каза:

— Пак ще се видим, Камерън.

И отново ми се усмихна с онази смела усмивка, която бях видял няколко дни по-рано. Само че този път зелените ѝ очи бяха видимо влажни и влагата заплашваше да прелее всеки момент. Тя се взе в ръце и повтори:

— Пак ще се видим.

— Не, няма — усмигнах ѝ се в отговор.

И двамата знаехме, че никой не се обажда на Камерън, освен ако не се сблъска с него някъде по улиците.

Този път тя ми каза да не я изпращам, но аз тайничко останах на верандата и гледах след нея, докато се изгуби от погледа ми.

— Съжалявам — прошепнах.

Мислех, че за последен път виждам Октавия, момичето на Руб.

Но грешах.

ПРОДЪЛЖАВАЙ НАТАГЪК

Студено ми е.

Без яке съм.

Кой знае защо съм си оставил якето в глухата уличка и сега се лутам с това куче и треперя.

За пръв път съм ядосан.

— Какво става? — изръмжавам, но отговор няма.

До мен долита само шумът от лапите и ноктите му по настилката. И дъхът му. Кълбетата пара, излизащи от устата му.

Имам чувството, че сме тръгнали заникъде — просто кръстосваме улиците в тъмното.

Сърцето ми кърви.

От самота.

Кръвта се стича по краката ми и капе по земята.

Болката от побоя става нетърпима и се препъвам.

Падам.

Оставам проснат неподвижно на студения под на града.

Кървящ.

Строшен на хиляди парченца.

Не след дълго си давам сметка за присъствието на кучето. Усещам го как се отпуска и ляга до мен. Слага муцуна на ръката ми и усещам дъха му върху кожата си.

Отварям очи и го виждам с периферното си зрение.

То ме чака да се изправя и да продължа.

7.

Джулия беше абсолютна пачавра, разбира се. Няма какво повече да се каже. Пачаврата, ако не знаете, е момиче, което може да се опише като разпуснато и долнопробно, без да е проститутка или нещо от тоя род. Постоянно дъвче дъвка. Може да пие или да пуши показно. Ще те нарече педал, боклук или чекиджия с мила усмивчица. Носи впити дънки и дълбоки деколтета и изобщо не й пука, ако зърната й са щръкнали. Дрънкулките, с които се кичи, са от умерено до много тежки, понякога е с обеща на ухото или веждата за по-голяма оригиналност и един вид демонстрация на бунтарски дух. И гримът. Понякога е дебело напластен, особено ако има акне, макар че обикновено пачаврата не изглежда чак толкова зле. Тя просто има склонност да се прави на грозна чрез начина, по който говори и се държи.

А Джулия?

Какво мога да кажа за нея?

Беше красива и руса.

И пачавра и половина.

— Значи това е Камерън — каза тя, когато ме видя за пръв път. Дъвчеше оная дъвка без захар, която зъболекарите постоянно рекламират.

— Здравсти — казах, а Руб ми смигна.

Знаех какво значи това смигане. Нещо от рода на: „Бива си я, а?“ или „Не е за изхвърляне, нали?“, или пък още по-просто: „Готини цици, какво ще кажеш?“ Копеле гадно.

Както можете да се досетите, изнесох се доста бързо, защото това момиче започна от първия момент да ми лази по нервите. Надявах се само Руб да не я поведе да ме гледат как зяпам къщата на Стефани. Октавия бих могъл да я понеса, защото тя поне имаше класа. Беше някак мила. Докато за тази не можеше да се каже същото. Тя най-вероятно също щеше да ме нарече самотно копеле. Или да каже нещо от рода на „Намери си занимание“, а може би да повтори нещо, което

Руб е казал по-рано, с надеждата да попие нещо от неговата харизма. Нямахме как да стане. Не бих й дал този шанс (макар че Бог я беше благословил, като й беше дал тяло като на момичетата от „Инсайд Спорт“, доколкото можех да преценя).

Не.

Вече бях решил.

Вместо да вися като воня при тях, предпочитах да ида на кино и да вися като воня там.

Една студена, ветровита събота, когато татко нямаше нужда от мен, изгледах три филма наведнъж, преди да отида за малко до Глийб, после се прибрах у дома. През нощта слязох в мазето и известно време писах. Имах чувството, че всичко у мен се завърта и се преобръща.

Вече от доста време бях в леглото си, когато Руб влезе и се тръшна на неговото легло отсреща. Станах да угася лампата.

— Е, Кам? — чух го да казва.

— Какво?

— Какво ще кажеш?

— За кое?

— За Джулия.

— Ами... — започнах, но не исках да го поздравявам за придобивката, нито пък да се меся. Несигурната тъмнина на стаята се люшна и се препъна. — Става.

— Става?! — възкликна той. — Тя е направо страхотна, ако питаш мен!

— Да, но не те питам — казах. — Ти ме попита и аз ти отговорих.

— Не ми се прави на умен.

Изсмях се.

— Ти май се опитваш да ме бързикаш?

— Не, разбира се.

— Внимавай, защото...

Гласът му заглъхна и Руб заспа, оставяйки нощта да пулсира около мен в самотата ми.

Лежах и не можех да заспя с часове. Мислех си за момичето от списанието в бръснарския салон, после за един екзотичен супермодел от филмите. Във въображението си бях с тях. В тях. Сам. За малко

дори си представих Джулия, но това вече беше прекалено. Перверзията също си има граници. Дори за мен.

На сутринта нощният разговор беше забравен. Руб закуси с бекон в кухнята и излезе, а аз останах вкъщи, защото имах домашно за другия ден.

Знаех, разбира се, че Руб е с Джулия и че серията продължава.

Минаха близо две седмици и всичко беше нормално. Нещата си вървяха по обичайния ред.

Татко работеше много, прокарваше тръби.

Госпожа Улф също не почиваше, чистеше хорските къщи и даваше смени като санитарка в болницата.

Сара работеше извънредно.

Стив продължаваше да печели футболни мачове, ходеше на работа в офиса и живееше в апартамента си със Сал.

Руб излизаше с Джулия.

А аз все така пишех думите си, понякога в стаята, друг път в мазето. Няколко пъти отидох до Глийб, повече по навик, отколкото по някаква друга причина.

Докато един ден всичко се промени.

Не знам как да го обясня.

Всичко изглеждаше толкова нормално и в същото време някак хаотично.

Вървах по улиците на града както обикновено.

Поех към предградието Глийб, без дори да се замисля къде отивам.

Стигнах там, седнах, станах, почаках, дори се помолих вътрешно да се случи нещо, каквото и да е.

Беше четвъртък и в последните лъчи на умиращия ден, гаснещи бавно в небето, усетих нечие присъствие зад себе си. Нечия сянка, спотаена зад едно дърво.

Обърнах се да погледна.

— Руб? — казах. — Ти ли си?

Но не беше Руб.

Седях до малката тухлена ограда, когато видях някой да изниква в последните отблясъци и бавно да се приближава към мен. Беше Октавия.

Беше Октавия, която дойде и седна до мен.

— Здравей. Камерън.

— Здравсти, Октавия — едва успях да проговоря. Бях слисан.
За миг тишината се наведе надолу и зашепна.

Сърцето ми подскочи към гърлото.

После обратно.

Надолу.

Тя погледна към прозореца, в който се вирах. Прозорецът на Стефани.

— Нищо ли? — попита и аз знаех какво означава това.

— Не и тази вечер — казах.

— А друга вечер?

Не можах.

Честна дума, не можах да се сдържа...

Едра глупава сълза изпълзя от окото ми и залъкатуши по бузата ми. Усетих соления ѝ вкус върху устните си.

— Камерън?

Погледнах я.

— Добре ли си?

Не знам как стана, но ѝ казах истината.

— Тя няма да дойде нито тази, нито която и да било друга вечер, но нищо не мога да направя. — Тук дори цитирах Руб. — Или имаш чувства, или нямаш, а това момиче не чувства нищо към мен. Насила хубост не става...

Отместих поглед и се загледах в умиращото небе, опитвайки се да се взема в ръце.

Питах се защо съм избрал това момиче от Глийб, защо толкова искам да зарадвам тъкмо него, да се удавя в него.

— Кам! — повика ме Октавия. — Кам!

Искаше да я погледна, но аз още не бях готов. Станах и се загледах в къщата. Лампите светеха. Завесите бяха спуснати и момичето не се виждаше. Както винаги.

Но до мен имаше друго момиче, което сега също се изправи и двамата стояхме до тухлената ограда. Тя ме гледаше и ме накара и аз да я погледна. Повика ме още веднъж:

— Кам!

Най-сетне отговорих, плахо и колебливо:

— Да?

Лицето на Октавия сякаш изплака насреща ми в тишината на нощта.

— Би ли дошъл да стоиш пред моята къща?

ПЪТЯТ КЪМ ДОМА

Знам само, че търсим нещо.

Стоим неподвижно — аз до стената, а кучето до мен.

Хайде, чета мислите на кучето. Какво чакаш?

Но продължавам да стоя там.

Искам отговор, искам да знам къде отиваме и какво търсим.

Вятърът започва да крещи и преминава във вой. Виещ вятър, който влачи боклуци, прах и пясък по улиците.

Очите на кучето са приковани в мен.

Потаят се в моите.

В този миг разбирам. Виждам отговора.

Кучето ме води към дома — но не онзи, който познавам. Това е нов дом и трябва да намеря пътя към него.

8.

Тя нахлу в мен.

Толкова просто стана всичко.

Думите ѝ посегнаха в мен, сграбчиха духа ми за сърцето и го изтръгнаха от тялото ми.

На тихата, обгърната от сенките улица бяхме само думите и гласът, Октавия и аз. И духът ми. Тя бавно хвана ръката ми и нежно я задържа. Аз само стоях и гледах.

Поемах я цялата в себе си.

Беше студено и дъхът ѝ излизаше на облачета от устата ѝ. Тя се усмихна и с падналата над очите коса беше толкова красива и истинска. Изведнъж очите ѝ бяха най-човешките очи, които бях виждал някога, а потрепващите ѝ устни ми шепнеха без думи. Усещах в ръката си пулса ѝ, нежно туптящ върху кожата ми. Тя стоеше пред мен с крехките си рамене, на улицата, бавно потъваща в мрака. Все още не ме пускаше. Чакаше.

В мен отекваха безмълвни писъци.

Уличните лампи примигваха.

Аз не помръдвах. Стоях неподвижно и я гледах. Взирах се в истината, застанала пред мен.

Исках да се излея навън и думите да се разпилеят по пътеката, но не казах нищо. Това момиче току-що ми беше задало най-прекрасния въпрос на света, а аз не можех да кажа дума.

„Да — исках да отговоря. Исках да го изкрещя, да я вдигна на ръце и да кажа: — Да, да! Ще дойда и ще стоя пред къщата ти ден и нощ.“

Но не казах нищо. Думите бяха на езика ми, но не можеха да излязат. Препъгнаха се някъде, после се изгубиха. Глътнах ги обратно.

Мигът зейна и се посипа на парченца около мен. Нямах представа какво ще се случи в следващия момент, дали ще дойде от Октавия, или от мен. Исках да клекна, да събера всичко късче по късче и да го пхна в джобовете си. Някъде наблизко като че чувах гласа на

духа си, който ми казваше какво да кажа, какво да направя, но не го разбирах. Тишината наоколо беше твърде силна и го заглушаваше. Усетих как пръстите ѝ за миг стиснаха по-силно моите.

И се разхлабиха.

Тя бавно пусна ръката ми и всичко свърши.

Ръката ми падна като отсечена и се удари в хълбока ми.

Тя се вгледа в мен, после отмести поглед настрана.

Наранена ли беше? Очакваше ли да кажа нещо? Искаше ли пак да хвана ръката ѝ? Да я притегля към себе си?

Въпросите ме засипваха, но аз бях все така неспособен да направя каквото и да било. Просто стоях там като жалък безнадежден идиот и чаках нещо да се промени.

В крайна сметка гласът на Октавия пръв наруши изгарящата тишина на нощта. Тих, смел глас.

— Просто... — Тя се поколеба. — Помисли си за това, Кам.

И след още един миг на колебание и последен поглед вътре в мен тя се обърна и си тръгна.

Аз гледах.

Краката ѝ.

Стъпките ѝ.

Косата, заливаща гърба ѝ в тъмното.

Спомнях си гласа ѝ, въпроса ѝ и чувството, което се надигаше в мен. То крещеше в мен, стопляше ме и ме хвърляше в студени тръпки, мятеше се и се снишаваше. Защо не казах нищо?

Защо не каза нищо? — ругаех себе си.

Вече чувах стъпките ѝ.

Те драскаха тихо по земята и се отдалечаваха към гарата.

Тя не погледна назад.

— Камерън! — повика ме нечий глас. — Камерън!

Спомням си ясно, че ръцете ми бяха в джобовете, и мога да се закълна, че когато погледнах надясно, различих силуета на духа си, застанал като мен до тухлената ограда, също с ръце в джобовете. Той ме гледаше. Взираше се в мен. И говореше.

— Какво правиш? — попита ме.

— Защо?

— Как така защо? Няма ли да я настигнеш?

— Не мога. — Гледах надолу към старите си обувки и разнищените крачоли на джинсите си. И говорех. — Пък и вече е много късно.

Духът ми се приближи.

— По дяволите, момче! — Думите бяха като шамар и ме накараха да вдигна поглед, за да видя лицето, да го свържа с гласа. — Стоиш и чакаш някакво момиче, на което не му пука за теб, а когато се сблъскаш с нещо истинско, се оплиташ! Що за човек си?

Гласът замълча.

Секна внезапно.

Беше казал онова, което искаше да каже, и остана с мен до оградата, с ръце в джобовете и отронващо се от устните ни безмълвие.

Измина минута.

После още една дойде и си замина, и още една. Времето драскаше по мислите ми като стъпките на Октавия.

Най-сетне се размърдах.

Бяха минали петнайсетина минути.

За последен път погледнах къщата, която едва ли щях да видя повече, и тръгнах под жиците, по студените улици, към гара Редфърн. Оловните стъкла на прозорците блещукаха в светлината на уличните лампи, а стъпките ми тупкаха и се вкопчваха в асфалта. Вече тичах. Зад себе си чувах стъпките и дишането на духа си. Искях да стигна час по-скоро до гарата. Трябваше. Тичах.

Оставих студения въздух да нахлуе в дробовете ми, докато си повтарях отново и отново името Октавия. Тичах, докато ръцете ме заболяха също толкова силно, колкото и краката, а главата ми пулсираше от нахлулата кръв.

— Октавия — казах.

Казах го на себе си.

Продължих да тичам.

Край университета.

Край пустите магазини.

Край някакви типове, които имаха вид, сякаш се канят да ме ограбят.

— Хайде! — подканях се, когато ми се стореше, че съм забавил крачка, и се взирах напрегнато в далечината да видя краката и стъпките на Октавия.

На гарата имаше тълпи от хора, влизащи през вратичките, и успях някак да се промуша между някакъв мъж с куфар и жена с букет. Насочих се към линията за Илауара и хукнах надолу по ескалатора покрай всичките костюми, чанти, застояли парфюми и лакове за коса.

Изскочих на перона почти летейки.

Ама че тълпа, по дяволите! — помислих си, но продължих бавно да си проправям път през нея. Влакът пристигна и хората се скупчиха пред вратите, а някои клатеха глава негодуващо, докато се провирах между тях. Отнякъде вонеше на потни подмишници. Миризмата ме лъхна в лицето, но аз продължих да търся с поглед и да се промушвам през тълпата.

— Разкарай се нанякъде! — изръмжа някой и нямах друг избор, освен да се кача на влака.

Качих се в претъпканата средна част и застанах до някакъв мустакат тип, явно източника на противната миризма. С него се държахме за мазния метален лост, докато влакът потегли и аз тръгнах заедно с него.

— Извинявайте — казах. — Съжалявам.

И тръгнах към стъпалата. Реших най-напред да обходя долното ниво^[1] и да се върна по горното. Това беше единственият влак за Хърствил. Тя трябваше да е в него.

Нямаше я нито в моя вагон, нито в следващия.

Отварях вратите между вагоните и студеният въздух на тунела ме облъхваше, преди да мина в следващия вагон. Веднъж едва не затръшнах вратата под носа на духа си, който ме следваше по петите.

— Ето я!

Гласът му ме насочи към нея, както беше притисната в тълпата от хора, затворени във влака за предградията.

Видях я едва когато влакът с тракане изфуча навън от тунела в по-бледия мрак на нощта. Стоеше, както стоях аз преди това, но гледаше в друга посока. От по-ниското ниво виждах краката ѝ.

Крачка. Още една.

Проправих си път до стъпалата и започнах да ги изкачвам.

Не след дълго я виждах цялата.

Тя стоеше и гледаше през зацапаното стъкло на влака. Чудех се какви ли мисли се въртят в главата ѝ.

Бях толкова близо, че виждах шията ѝ и пулсирането на дъха ѝ. Виждах пръстите ѝ, стиснали лоста под примигващите светлини на клатушкация се влак.

Октавия, казах на себе си.

Духът ми ме тласна напред.

— Давай — каза той, но без да ме припира или да ми нарежда каквото и да било. Просто ми казваше кое е правилно и какво трябва да направя.

— Добре — прошепнах.

Приближих се и застанах зад нея.

Вълнената ѝ риза.

Кожата на шията ѝ.

Разбърканите къдрици, спускащи се по гърба ѝ.

Рамото ѝ...

Посегнах и я докоснах.

Тя се обърна. Погледнах в нея и чувството ме заля. Господи, красива беше! Чух гласа си:

— Ще стоя пред къщата ти, Октавия. — Дори се усмихнах. — Ще дойда утре и ще стоя.

Тя притвори очи за миг и ми се усмихна в отговор.

— Би било хубаво, Кам.

Гласът ѝ беше тих.

Приближих се още повече, сграбчих ризата на корема ѝ и останах да стоя така, преливащ от облекчение.

На следващата спирка ѝ казах, че е по-добре да слизам.

— Ще се видим ли утре? — попита тя.

Кимнах.

Вратите се отвориха и слязох. Когато те се затвориха зад мен, нямах представа на коя спирка се намирам, но след потеглянето на влака повървах заедно с него, като продължавах да я гледам през прозореца.

Влакът се изгуби и едва тогава усетих колко е студено на перона.

Изведнъж се сепнах.

Духът ми.

Беше изчезнал.

Дълго се оглеждах за него, докато най-сетне разбрах. Той не беше слязъл от влака с мен. Беше останал във вагона с Октавия.

ЛИНИИ

Изправям се. Стъпките на кучето вече са станали по-настойчиви.

То иска да го последвам.

Залива ме някакво чувство.

Горещо и тежко, то плъзва в мен.

Хуквам след кучето и го гоня по улиците под виещия вятър. Отначало то се оглежда за мен, но скоро разбира, че го следвам.

Подхваща ме.

Понася ме.

Хукваме към влаковата линия, почти оставяйки бразда след себе си, и тогава го виждам. Виждам го в далечината в мига, в който стигаме до линията. Влакът блещука и аз ускорявам крачка, докато се изравняваме с него.

Тичаме редом с него.

Опитвам се да се спазаря с умората. Казвам ѝ да дойде покъсно, само сега да ме остави да продължа.

Продължавам.

И тогава...

Тогдава ги виждам.

Виждам как той си проправя път през тълпата, а душата му е до него и шепне в ухото му.

Тя се обръща и той сграбчва ризата ѝ.

Влакът набира скорост.

Подминава ни и изчезва в далечината, а аз забавям крачка. Спирам и се навеждам, а ръцете ми опират в коленете.

Кучето още е с мен и аз го поглеждам, сякаш за да му кажа: Ако пак ми се случи нещо такова по пътя към дома, нямам нищо против.

---

[1] Градската железница в Сидни е с двуетажни вагони. — Б.ред.

9.

— Ей! — подвикна ми Руб, когато най-сетне се прибрах. — Къде се губиш? Малко е късно, не мислиш ли?

— Знам — кимнах.

— В тенджерата има супа — намеси се госпожа Улф.

Вдигнах капака, което обикновено не е много добра идея. Но тази вечер свърши добра работа, защото кухнята мигом опустя, а аз не бях в настроение да отговарям на въпроси, особено на Руб. Какво щях да му кажа? „Знаеш ли, приятел, току-що се видях с бившето ти гадже. Нали нямаш нищо против?“ Нямаше как да стане.

На супата ѝ трябваша няколко минути да се стопли. Седнах и вечерях сам.

Докато се хранех, малко се поуспокоих след случилото се. Такива неща не стават всеки ден и на човек му е малко трудно да повярва, че са истина.

Гласът ѝ продължаваше да долита до мен:

— Камерън?

— Камерън?

След като го чух няколко пъти, осъзнах, че ми говори и Сара.

— Добре ли си? — попита тя.

Усмихнах се.

— Разбира се.

Заедно измихме чиниите.

По-късно с Руб взехме Мифи и го разхождахме, докато кучето започна да хрипти.

— Много зле звучи. Може да е хванал грип или нещо такова — предположи Руб. — Или пък гонорея.

— Какво е гонорея?

— Не съм много сигурен. Май някаква полова болест.

— Не ми се вярва.

Когато го върнахме на съседа Кийт, той каза, че Мифи плюел топки косми, което не ме изненада, защото това куче си беше

деветдесет процента козина, няколко процента месо и кости и един-два процента лай, скимтене и капризи. Но козината беше най-много. Полошо и от котка.

Погалихме го за последно и си тръгнахме.

На верандата попитах Руб как е Джулия.

„Пачавра“, представих си го, че казва.

— Не е зле — беше отговорът. — Не е върхът, но може да е и по-зле. Не се оплаквам.

Не беше нужно много време за едно момиче да се превърне от страхотно в „нищо особено“. Така беше при Руб.

— Хубаво.

За миг дори си помислих да го питам как оценява Октавия, но интересът ни към нея беше съвсем различен, така че нямаше смисъл. Не беше важно. За мен важното беше, че мислите за нея продължаваха да ме обсебват. Просто не можех да спра да мисля за нея, докато прехвърлях в ума си за кой ли път случилото се.

Появата ѝ на улицата в Глийб.

Въпросът ѝ.

Влакът.

Всичко.

Поседяхме малко на стария диван, който татко беше изнесъл навън преди няколко години, загледани в минаващите коли.

— Какво зяпате? — озъби ни се някакво момиче с разпуснат вид, докато минаваше край къщата ни.

— Нищо — отвърна Руб и доста се посмяхме, когато момичето ни напсува без видима причина и си продължи по пътя.

Мислите ми се насочиха навътре.

Октавия продължаваше всеки миг да е с мен, вътре в мен. Дори когато Руб отново заговори, аз бях във влака и си проправях път през хора, пот и костюми.

— Ще работим ли с татко в събота? — нагази в мислите ми Руб.

— Сигурно — казах.

Той стана и влезе вътре, а аз останах още доста време на верандата. Мислех си за следващата вечер — как ще стоя пред къщата на Октавия.

Тази нощ не спях.

Завивките лепнеха по мен и съвсем се омотах в тях. По някое време станах и просто седнах в кухнята. Беше два сутринта и когато госпожа Улф стана да отиде до тоалетната, ме видя там.

— Здравсти — прошепнах.

— Какво правиш? — попита тя.

— Не можах да заспя.

— Да не стоиш много, чу ли?

Постоях още малко с радиото, което си говореше и спореше само със себе си на кухненската маса пред мен. Октавия ме изпълваше цялата нощ. Питам се дали и тя седи в кухнята и мисли за мен.

Може би.

А може би не.

Но аз във всички случаи щях да ида там на другия ден и секундите минаваха далеч по-бавно, отколкото някога бях допускарал.

Върнах се в леглото и зачаках. Когато слънцето изгря, станах с него и денят постепенно се изниза край мен. В училище както винаги беше лудница — майтапи, тъпи копелета, блъсканица и от време на време смях.

За няколко тревожни секунди този следобед се чудех как ли беше фамилията на Октавия и дали ще мога да я открия в телефонния указател. Изпитах облекчение, когато си спомних, че е Аш. Октавия Аш. Намерих адреса и го проверих на картата. Беше на десетина минути пеша от гарата, стига да не се загубех.

За успокоение прескочих оградата и погалих малко Мифи. Бях някак нервен. Всъщност много нервен. Представях си как може всичко да се обърка. Влакът да излезе от релсите. Да не открия правилната къща. Да стоя пред грешна къща. Прехвърлих всичко в ума си, докато галех топката косми, която се търкаляше и ми се усмихваше от време на време, докато я чешех по корема.

— Пожелай ми късмет, Мифи — казах и понечих да си тръгна, но той стана и ме погледна с оня поглед, който казваше: „Не спирай да ме галиш, мързеливо копеле!“ Въпреки това прескочих оградата и влязох вкъщи. Оставих бележка, че може да отскоча до Стив вечерта, да не се притесняват излишно. (Имаше реални шансове в крайна сметка да се озова тъкмо там.)

Бях облечен по обичайния си начин. Стари джинси, тениска, черното шушляково яке и изтърканите обувки.

Преди да тръгна, влязох в банята и се опитах да пригладя косата си, колкото да не стърчи, но това е като да победиш земното притегляне. Косата ми щръква, каквото и да я правя. Гъста като кучешка козина и винаги рошава. Не мога да се преборя с нея, колкото и да опитвам. Пък и, мислех си, достатъчно е да изглеждам като предния ден. Щом вчера съм бил достатъчно добър, ще съм такъв и днес.

Беше решено. Тръгнах.

Затръшнах вратата зад гърба си и комарникът изтрополя. Сякаш всяка врата ме изритваше от стария живот, който бях живял в тази къща. Изхвърляше ме в един нов свят. Старата полегнала порта се отвори със скърцане и ме пусна да мина. Притворих я внимателно. Тръгнах и от улицата, от петдесетина метра може би, се обърнах за миг да погледна къщата, в която бях живял. Тя вече не беше същата. И никога нямаше да бъде. Продължих по пътя си.

Колите се влачеха покрай мен и когато минавах покрай някакво задръстване, пътникът в едно такси се изплю през прозореца и плюнката плъсна в краката ми.

— Господи! — каза човекът. — Извинявай, приятел.

Само го погледнах и казах:

— Няма нищо.

Не можех да си позволя да ми отвлече вниманието. Не и днес. Бях доловил аромата на един нов живот и нищо нямаше да ме откъсне от него. Щях да го преследвам. Да го намеря, да го вкуся, да го погълна. Онзи можеше да се изплюе в лицето ми, а аз само щях да се избърша и да продължа.

Нищо нямаше да ме отклони.

Никакви съжаления.

Още беше рано, когато стигнах до Централната гара, купих си билет и заслизах към метрото. Перон двадесет и пет.

Застанах на края на перона и чаках, докато ме облъхна студеният въздух на тунела, раздвижен от идващия влак. Той затули ушите ми, превърна се в рев и постепенно стихна до приглушена въздишка.

Беше стар влак.

Мръсен.

Долу в последния вагон седеше някакъв старец с радио и слушаше джаз. Той ме поздрави (изключително рядко събитие в

градския транспорт) и вече знаех, че този ден ще ми върви. Имах усещането, че съм си го заслужил.

Мислите ми лъкатушеха заедно с влака. Сърцето ми се тресеше.

В Хърствил станах и слязох. За мое учудване намерих къщата на Октавия без каквито и да било проблеми. Обикновено съм много зле, когато трябва да търся посоки и адреси.

Оглеждах къщите и се опитвах да отгатна коя ли може да е тринайсети номер на Хауъл Стрийт.

Когато стигнах до нея, открих, че е почти толкова малка, колкото и нашата, но от червени тухли. Стъмваше се и аз стоях там с ръце в джобовете, чаках и се надявах. Имаше ограда и портичка, както и ниско окосена морава с плочник. Започнах да се чудя дали тя ще излезе.

Откъм станцията идваха хора.

Подминаваха ме.

Най-сетне, когато мракът от предния ден се спусна над улицата, аз отместих поглед от къщата и огледах пътя, полуседнал, полуоблегнат на оградата. Няколко минути по-късно тя се появи.

Почти не чух как вратата се отвори и стъпките ѝ ме приближиха, но не можех да сбъркам с нищо усещането за нея, когато се приближи и застана на една ръка разстояние зад мен. Още потрепервам, когато си спомня студените ѝ ръце на шията си и докосването на гласа ѝ до кожата ми.

— Здравей, Камерън — каза тя и аз се обърнах да я погледна. — Благодаря ти, че дойде.

— Няма защо — казах.

Гласът ми беше сух и дращеше в гърлото ми.

Спомням си, че се усмихнах и сърцето ми плувна в собствената си кръв. Нямаше връщане назад. В представите си бях изживявал хиляди пъти този миг, а сега, когато беше истински, нямаше как да го пропиляя. Не бих си го позволил.

Тръгнах покрай оградата и влязох през портичката. Спрях пред Октавия, хванах ръката ѝ и я задържах в моята. Вдигнах я до устните си и я целунах. Целунах пръстите и китката ѝ толкова нежно, колкото ми позволяваха непохватните устни.

Очите ѝ се разшириха.

Лицето ѝ се доближи до моето.

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Хайде — каза тя. — Нямаме много време тази вечер.

Тръгнахме по пътеката.

Стигнахме по улицата до стария парк и аз затърсих думите.

Те не се появяваха.

Сецах се само за пълни глупости от рода на времето и такива неща, но не бих се унижил дотам. Тя обаче продължаваше да ми се усмихва и с мълчанието си ми казваше, че няма нищо лошо да мълчим. Няма нищо лошо в това да не я омайвам с истории и комплименти и с всичко онова, което бих могъл да кажа, колкото да се каже нещо. Тя просто вървеше и се усмихваше, по-щастлива в мълчанието.

Седяхме дълго в парка.

Свалих якето си и ѝ помогнах да го облече, но след това нямаше нищо.

Нямаше думи. Нямаше нищо друго.

Не знам какво бях очаквал, защото няхах представа какво трябва да правя. Няхах представа как да се държа с момиче, защото за мен беше пълна загадка какво иска тя. Наистина няхах представа. Знаех само, че я искам. Това беше простата част. Но да разбере какво трябва да правя? Как бих могъл да знам какво се очаква от мен? Вие можете ли да ми кажете?

Мисля си, че проблемът ми идваше от тази толкова дълга самота вътре в мен. Винаги бях гледал момичетата от разстояние, не се бях доближавал достатъчно, за да усетя дори аромата им. Разбира се, исках ги, и макар да съжалявах, че са недостъпни за мен, и в същото време изпитвах облекчение. Нямаше натиск. Нямаше неудобство. По-лесно беше да си представям какво би могло да бъде, отколкото да се сблъскам с реалността. Можех да си измислям идеални ситуации и да си представям какво правя, за да ги спечеля.

Но не можеш да направиш нищо, когато не е истинско.

А когато е истинско, нищо не пречи на падането ти. Нищо не застава между теб и земята и онази вечер в парка се чувствах по-истински от всякога. Никога не бях губил контрол до такава степен. Така беше и, изглежда, така щеше да бъде винаги.

Преди животът се свеждаше до това да си намеря момиче (или поне до надеждата за това).

Не да опозная момичетата или да разбере какво искат.

Сега беше много по-различно.

Сега всичко се свеждаше до едно момиче и до желанието да разбере какво да правя.

Търсех трескаво отговора на въпроса какво да кажа, но той ми се изплъзваше. Мислите ме приковаваха и не ми позволяваха да помръдна. В крайна сметка убедих себе си, че всичко ще си дойде на мястото. Но нищо не си идва на мястото само.

Дотук добре, казвах си, докато се опитвах да се окопая. Дори започнах да си изброявам нещата, които бях направил както трябва.

Бях я догонил на влака предния ден. Бях говорил с нея и ѝ бях казал, че ще стоя пред къщата ѝ.

Господи, дори бях целунал ръката ѝ. Но сега трябваше да кажа нещо, а нямаше какво. Защо нямаш какво да кажеш, тъпо копеле такова? — питах се.

Умолявах себе си.

И неведнъж.

Разочарованието от мен самия беше още по-горчиво, докато седях с нея на проядената дървена пейка в парка и се чудех какво да правя.

По някое време отворих уста, но не излезе нищо.

Накрая просто я погледнах и казах:

— Съжалявам, Октавия. Извинявай. Толкова съм вързан.

Тя поклати глава и виждах, че не е съгласна.

— Не е нужно да говориш, Камерън — каза и сякаш надникна в мен. — Не е нужно да казваш каквото и да било, за да знам, че имаш голямо сърце.

В този миг нощта се отвори и небето се изсипа на парченца около мен.

МЪЛЧАНИЕ

Стоя в тъмното.

Треперя.

Вятърът спира.

Умира.

Свлича се на ръце и колене и се обгръща с мълчание.

Спирам.

Кучето спира.

*И всичко.
Наоколо.
Е мълчание.
То звучи като провал, като сърце, което се разкъсва отвътре.
То ме дебне.
То ме оковава и ме гледа как трескаво се мъча да се изтръгна.
Почти очаквам да ме залее и да ме отнесе.
Може да се зъбя и да се дърпам, но то ме държи здраво.
Надявам се поне тези написани думи да заговорят. Надявам се
да пламнат, да викнат, да закрещят.
Надявам се да закрещят.
Да разчупят мълчанието ми...
Обръщам се и отново тръгваме с кучето.
Стъпките ни.
Са безмълвни.*

10.

Сара знаеше.

Разбра го още щом ме погледна, когато се прибрах онази вечер. И ми го каза веднага, докато се опитвах да се промъкна покрай нея през хола до нашата стая.

Беше странно.

Невероятно.

Откъде беше толкова сигурна — толкова, че когато влязох, да ме спре и да бръкне с ръка в сърцето ми, прошепвайки с усмивка:

— Кажи, Камерън, как се казва момичето, което кара сърцето ти да бие толкова бързо?

Усмигнах ѝ се, изумен и плах.

— Никак — излъгах.

— Ха! — изсмя се тя.

Ха!

Това е всичко, което каза. После дръпна ръката си и се обърна, все още усмихната.

— Радвам се за теб, Камерън. — Това вече беше, когато си тръгваше и ме погледна за последен път. — Ти го заслужаваш. Наистина, не се шегувам.

И ме остави да стоя там и да си спомням какво се случи точно след като късчетата небе се посипаха около мен.

С Октавия поседяхме още малко на пейката, докато стана студено. Едва когато тя започна да трепери, станахме и тръгнахме към тяхната къща. Пръстите ѝ докоснаха моите и тя леко ги стисна.

Пред портичката знаех, че няма да вляза. Усецах го.

Преди да се прибере, тя каза:

— В неделя ще съм на пристанището, ела ако искаш. Някъде около обяд.

— Добре — отвърнах и вече си представях как стоя там и я гледам да свири на хармониката, а хората хвърлят пари в якето ѝ.

Яркосиньо небе. Кълбящи се облаци. Слънцето протяга ръце надолу. Сякаш го виждах наяве.

— Камерън!

Отърсих се от видението.

— Ще те чакам. — Тя сведе поглед за миг и отново ме погледна в очите. — Знаеш какво искам да кажа, нали?

Кимнах бавно.

Тя щеше да ме чака, за да ѝ говоря, да бъда с нея така, както бих могъл. Можехме само да се надяваме, че това е въпрос на време.

— Благодаря — казах и вместо да си влезе, а аз да гледам след нея, Октавия остана на портичката и ми махаше всеки път, когато се обърнех да я погледна за последно. И всеки път аз казвах безмълвно: — Довиждане, Октавия.

Докато свих зад ъгъла и отново бях сам.

Връщането вкъщи ми се губи в някаква мъгла, в сумрака на нощния влак, препускащ в тъмното. Тракането на колелетата още отеква в мен. То ми припомня как седях там, за да се върна в къщата, от която бях дошъл, но която вече никога нямаше да бъде същата.

Беше странно как Сара веднага ме усети.

Тя тутакси видя промяната в мен, в самото ми присъствие в нашата къща. Може би вървах или говорех по-иначе, не знам. Но бях друг.

Имах моите думи.

Имах Октавия.

И сякаш вече не се молах на себе си. Не молах за тези късчета щастие. Просто си казвах да бъда търпелив, защото най-сетне почти бях стигнал там, където исках да бъда. Бях се борил за това и почти се бях добрал до него.

Много по-късно Руб се прибра и както винаги се стовари на леглото.

Както си беше с обувките.

С измъкната риза.

Миришеше леко на бира, дим и евтин одеколон, без който спокойно можеше да мине, защото момичетата така или иначе му се лепяха.

Шумно дишане. Усмивка насън.

Това беше типичният Руб. Типичната петък вечер.

И както винаги остави лампата да свети, та трябваше да стана и да я угася.

И двамата прекрасно знаехме, че татко ще ни събуди още по тъмно. Аз знаех и това, че Руб ще е уморен и недоспал, но пак ще изглежда прекрасно. Брат ми го можеше и това страшно ме вбесяваше.

Докато лежах в тъмното, си мислех какво ли ще каже, ако разбере за Октавия и мен. Възможностите бяха много в зависимост от това какво ставаше в момента, какво беше станало по-рано и какво щеше да се случи по-нататък. Ето някои от тях.

Щеше да ме плесне силно по тила и да каже:

— Какво си въобразяваш, Кам? — И да ме плесне още веднъж.
— Човек не ги прави тия работи с бившето гадже на брат си!

Щеше да последва трето плясване и още едно, за всеки случай.

Или щеше просто да свие рамене. Без думи, без гняв, без емоция, без усмивка, без смях. Без нищо.

А можеше и да ме потупа по гърба и да каже:

— Браво, Кам, крайно време беше да направиш нещо по въпроса.
Или пък да си глътне езика.

Не.

Никакъв шанс.

Руб никога не си е гълтал езика.

Ако не може да измисли нищо, сигурно просто ще ме погледне и ще възкликне:

— Октавия?! Стига, бе!

Аз ще кимна.

— Ти сериозно ли?

— Да.

— Страхотно, направо ме уби!

Представях си го и бавно се потапах в съня. Виденията се тълпяха в мен, докато нечия корава ръка ме разтърси в шест и петнайсет сутринта.

Старият.

Клифърд Улф.

— Време е за ставане — чух гласа му в тъмното. — Събуди и онова мързеливо копеле.

Той посочи с палец Руб, но съм сигурен, че се усмихваше. За татко, Руб и мен да нарекат другия „копеле“ беше признак на най-

силна привързаност.

Трябваше да работим на брега, някъде в Бронти.

С Руб цял ден копахме под къщата и слушахме радио.

На обяд всички отидохме на плажа и татко ни взе задължителната риба с картопки. Когато приключихме с яденето, с Руб отидохме до водата да отмием мазнината от ръцете си.

— Направо е ледена — предупреди ме той, но въпреки това напълни шепи и наплиска лицето си и гъстата си напрашена коса.

По пясъка имаше изхвърлени раковини.

Започнах да ровя из тях и да избирам най-хубавите.

— Какво правиш? — попита той.

— Събирам черупки.

Руб ме изгледа невярващо.

— Ти да не си някакъв педал?

Погледнах раковините в ръцете си.

— Какво лошо има?

— Господи! — изсмя се той. — Такъв си, нали?

Само се засмях и си избрах една чиста гладка черупка с нежна тигрова шарка и малка дупчица в средата, през която можеше да се гледа.

— Виж я тази — подадох му я.

— Не е лоша — призна той и добави, загледан в океана: — Нищо ти няма, Камерън.

Аз останах взрян във вълните още няколко секунди, преди да се обърна. Старият вече ни беше викнал „Ей!“ — знак, че е време да се връщаме на работа. Повървахме по плажа и излязохме на улицата. Покъсно същия ден Руб ми каза някои неща за Октавия.

Всичко започна съвсем невинно, след като го попитах колко гаджета е имал.

— Не знам — отвърна той. — Не съм ги броил. Дванайсет или тринайсет може би.

Известно време се чуваше само шумът от копаенето, но бях сигурен, че и брат ми като мен си мисли за броя на момичетата и свива наум пръсти.

— Руб! — обадох се по някое време.

— Млъкни, опитвам да се концентрирам.

Не му обърнах внимание. Веднъж започнал, нямах намерение да спирам.

— Защо разкара Октавия? — попитах.

Той спря да копае и каза:

— Просто защото това момиче е най-странният човек, когото познавам. По-странна е дори и от теб, колкото и да не ти се вярва.

— Защо?

Съсредоточих се върху устните му, докато ми разказваше за Октавия Аш. Дори виждах дъха му, който излизаше заедно с думите.

— Ами например, защото един ден те оставя да я опипаш цялата, а на другия не ти дава да припариш до нея. — В този миг явно се сети нещо. — И не можеш да я накараш да се съблече. Опитвал съм, повярвай ми — ухили се той.

Но усещах, че премълчава нещо. Накрая го каза:

— Най-странното обаче е, че това момиче нито веднъж не ме пусна в къщата си. Нито веднъж. Не знам дори какъв цвят е входната ѝ врата.

— Затова ли скъса с нея?

Брат ми ме погледна замислено, после се засмя и поклати глава.

— Не.

— Защо тогава?

— Ами... — Той сви рамене. — Да ти кажа честно, Кам, тя ме заряза. Оная вечер, когато дойде, очаквах да плаче и да се държи като останалите. Но грешах. Тя просто дойде и ме направи на нищо. Каза ми, че не си струвам труда.

Не можех да повярвам, че говори така спокойно за това. Ако бях на негово място, болката да бъда зарязан от момиче като Октавия щеше да бъде непоносима, да ме смаже, да ме пречупи.

Но това бях аз.

За Руб следващото най-хубаво нещо беше под ръка и той го вземаше. В това може би нямаше нищо лошо. Единственият му проблем сега беше, че неговата Джулия имаше някакви стари връзки и това можеше да му излезе скъпо.

— Явно е била с някого, когато тръгна с мен — заяви той. — И сега тоя тип се кани да ме убие заради нея. Не знам защо. Не съм направил нищо. Не съм виновен, че не ми е казала.

— Ти внимавай — предупредих го.

Явно тонът ми му подсказа, че не съм голям почитател на Джулия.

— Не я харесваш, нали? — попита ме направо.

Поклатих глава.

— Защо?

Ти нарани Октавия заради нея, помислих си, а на глас казах:

— Не знам. Просто тая работа не ми харесва, това е.

— Не се притеснявай за мен — успокой ме той и се ухили с оная широка усмивка, която трябваше да ми внуши, че всичко ще бъде наред. — Ще оцелея.

Оказа се, че съм запазил само една от всичките раковини — онази с тигровата шарка. У дома я вдигнах на светлината срещу прозореца на стаята ни. Вече знаех какво ще правя с нея.

Тя беше в джоба ми на другия ден, когато вървах към Централната гара и хванах влака за Кръглия кей. Водата в залива беше наситено синя и фериботите я разсичаха и оставяха бразди, които се затваряха зад тях. Пристанището беше пълно с народ и множество улични артисти. Добри, блестящи и безнадеждни. Трябваше ми малко време, но най-сетне я видях. Октавия стоеше на пешеходната алея към скалите, а около нея се трупаха хора, привлечени от могъщия глас на устната ѝ хармоника.

Когато стигнах до нея, тя тъкмо свършваше песента и хората хвърляха пари върху старото ѝ яке, проснато на земята. Тя им се усмихваше и им благодареше, след което повечето хора бавно продължаваха по пътя си.

Тя не ме видя и веднага започна нова песен. И отново около нея започна да се събира тълпа. Този път обаче по-малка. Слънцето образуваше ореол около вълнистата ѝ коса. Гледах в захлас как устните ѝ се плъзгат по хармониката. Гледах шията ѝ, меката ѝ вълнена риза, а през пролуките в тълпата виждах краката и бедрата ѝ. В звуците на песента чувах думите ѝ: „Няма нищо, Камерън, аз мога да чакам“. Чувах и гласа ѝ, който ми казваше, че имам голямо сърце. Отначало колебливо, после без да мисля, започнах да си проправям път през множеството.

Поех си дъх, спрях и приклегнах. Бях човекът, най-близък в целия свят до Октавия Аш. Тя свиреше на хармониката, а аз коленичех пред нея.

Октавия ме видя и по устните ѝ плъзна лека усмивка.

Сърцето ми биеше учестено.

Изгаряше гърлото ми.

Бръкнах в джоба си, извадих раковината и внимателно я поставих върху якето, посипано с пари.

Оставих я там и слънцето я докосна с лъчите си. Исках да се обърна и да се върна в тълпата, но в този миг музиката спря. Насред песента.

Светът се смълча и аз отново се обърнах да погледна момичето, което беше застинало над мен.

Октавия коленичи, остави хармониката си върху парите и взе раковината.

Поддържа я в ръка.

Поднесе я към устните си.

И я целуна нежно.

После с дясната си ръка ме притегли към себе си за якето и ме целуна. Дъхът ѝ се вля в мен и меките топли влажни устни сякаш ме обгърнаха. Тогава в ушите ми избухна оглушителен трясък. За миг се почудих какво ли е това, но тутакси го забравих, защото Октавия ме изпълваше целия. И двамата бяхме коленичили, ръцете ми бяха на хълбоците ѝ. Устните ѝ продължаваха да ме търсят, да ме докосват. Да ни съединяват. Ръката ѝ сега беше върху лицето ми и ме държеше, не ми позволяваше да се отдалеча.

Тътенът продължаваше и издигаше около нас стена, наш отделен свят. Изведнъж разбрах какво е. Звукът беше ясен и чист. И величествен.

Шум от ръкопляскания.

РЪКОПЛЯСКАНИЯ

— Какво толкова има в ръкоплясканията? — питам.

Кучето продължава да върви, но не ме е грижа. Не спирам да говоря.

— Защо са като океан от звуци, чиито вълни се разбиват в теб? Защо са като талаз, който те залива?

Замислям се.

Може би защото това е едно от най-благородните неща, които хората правят с ръцете си.

Понякога ръцете се свиват в юмрук. Хората ги използват един срещу друг или крадат с тях.

Когато ръкопляскат, това е единственият момент, в който заедно възхваляват други човешки същества.

Мисля, че го правят, за да запазят нещо.

— Те задържат мига — казвам тихо, — за да бъде запомнен.

Кучето не е особено впечатлено, а мракът се снишава.

Затварям си устата и продължавам да вървя.

11.

— Това е най-хубавото нещо, което някой ми е подарявал — каза тя, докато ме гледаше през дупката в раковината. Целуна ме отново по устните и още веднъж по врата. И прошепна в ухото ми: — Благодаря, Камерън.

Обичах устните ѝ, особено когато слънцето ги докосваше и тя ми се усмихваше. Никога не съм я виждал да се усмихва така, докато беше с Руб, и се надявах никога да не е дарявала с тази усмивка друго човешко същество. Не можех да се сдържа.

Тълпата беше оредяла и с Октавия събрахме парите от якето ѝ. Бяха малко над петдесет и шест долара. В левия джоб на якето ми бяха думите, в това число и онези, които бях написал, докато тя свиреше. Пръстите ми ги стискаха, пазеха ги.

— Да си вървим — каза тя.

Тръгнахме по плажа към моста. Сянка на облак падаше върху водата, подобна на дупка, за която слънцето е забравило. Момичето до мен още гледаше през черупката, а аз усещах ударите на сърцето си като пръсти, барабанящи по ребрата ми. Дори когато пулсът ми се успокои, още усещах силата му. Това ми харесваше.

Седнахме под моста и се облегнахме на стената. Октавия изпъна крака, а аз прибрах моите към брадичката. Погледнах я и се изумих как слънцето докосва кожата ѝ и проблясва в падналата над очите ѝ коса с цвят на мед. Очите ѝ бяха морскозелени — имаха цвета на залива в облачен ден. Кожата ѝ беше загоряла, а зъбите ѝ — бели и равни, само в десния край на устата бяха леко издадени, когато се усмихнеше по-широко. (Не го бях забелязал дотогава.) Шията ѝ беше гладка, а по прасците ѝ се виждаха няколко синини. Хубави колене и бедра. Харесвам бедрата на момичетата, но най-вече тези на Октавия. Аз...

То отново беше тук.

Между нас.

Мълчанието.

Чуваше се само шумът на вълните, разбиващи се в залива. Найсетне се реших, погледнах Октавия и казах тихо:

— Исках само...

И замълчах.

Мълчах дълго.

Тя искаше да говорим, усещах го. Виждах го в молещите ѝ очи и лекото помръдване на устните. Тя копнееше да заговори, но се сдържаше. Довърших изречението.

— Исках само да кажа... — Прокашлях се, но дрезгавината оставаше. — Благодаря.

— За какво?

Поколебах се.

— За това, че ме искаш.

Тя ме погледна и потопа поглед в моя само за миг. Пръстите ѝ докоснаха китката ми и се плъзнаха надолу, за да стиснат моите.

— Ще те искам още повече, ако ми кажеш кой си.

Тези думи като че отпушиха нещо в мен.

Можех да се престоря, че не разбирам за какво говори, но знаех, че чакането вече е свършило. Знаех, че щеше да чака още, но никой не може да чака до безкрай.

Затова попитах:

— Какво искаш да знаеш?

Тя се усмихна и изрече спокойно:

— Харесва ми косата ти, Камерън. Харесва ми как стърчи, колкото и да я пригладяш. Това е единственото, което не можеш да скриеш. — Тя преглътна. — Но останалото е скрито. Зад премерената ти походка, зад смачканата яка на якето ти, зад тази плаха, нервна усмивка.

Отместих очи.

— Знаеш го, нали? — попита тя почти обвиняващо.

— Не.

— Вярно е, но...

— Какво?

— Не разбираш ли? — Тя стисна ръката ми. — Искам нещо повече. Искам просто да те опозная поне малко, Камерън.

Отново чух шума на приборя.

Вълните се надигаха.

Стоварваха се върху стената и се отдръпваха.

Най-сетне кимнах.

— Добре — казах тихо, почти шепнешком.

— Единственият проблем е — подметна тя след малко, — че трябва да ми кажеш. Трябва да говориш.

Очите ѝ търсеха в лицето ми нещо, което да ѝ подсказже какво смятам да кажа или да направя.

И аз го направих.

Станах и тръгнах към водата.

Обърнах се.

Мостът се извисяваше над мен. Клекнал на десетина метра от нея, заговорих, без да я изпускам от поглед.

Думите избликнаха от мен.

— Името ми е Камерън. Винаги съм казвал, че искам да потъна в някое момиче, да се потопя в духа му, но никога не съм докосвал, дори не съм се доближавал до момиче. Нямам приятели. Живея в сянката на двамата си братя — единият отдаден изцяло на мисълта за успеха, а другият — харизматичен, с грубовата усмивка и способен да накара хората да го харесват. Надявам се сестра ми да не се превърне в парче месо, което мъжете да вземат и да ѝ подхвърлят по няколко долара, колкото да си купи евтино червило и една бира. Работя с баща ми в събота и ръцете ми стават мръсни и се покриват с мехури. Вземам филми, в които има сексуални сцени, и се пипам, докато си представям съученичките си, разни манекенки, една-две учителки, момичета от рекламите, момичета от календарите, момичета от телевизионните предавания, момичета в униформи и делови костюми, които седят във влака и четат дебели книги, със съвършен грим и ухаещи на парфюм. Постоянно скитам из града и сякаш се докосвам до душата му. Обичам брат си Руб, но мразя начина, по който постъпва с момичетата, особено когато са истински момичета като теб, които изобщо не би трябвало да се занимават с него. Боготворя госпожа Улф, защото тя ни крепи и се изтрепва от работа. Работи повече, отколкото може да издържи, и искам един ден да направя нещо страхотно за нея, например да я кача в първа класа на някой самолет, закъдето тя пожелае...

Сетих се да си поема дъх, но забравих какво се канех да кажа по-нататък.

Замълчах и се изправих, защото краката ми бяха изтръпнали от клечането. Бавно се приближих до Октавия Аш, която беше сплела пръсти върху насинените си крака.

— Аз...

Отново замълчах, спрях и коленичих пред нея. Усетих как кръвта отново се събира в краката ми.

— Какво? — попита тя. — Какво има?

За няколко мига се поколебах дали да го направя, но още преди да съм се отказал, бръкнах в джоба на протритите си джинси, извадих смачканите листчета и ѝ ги подадох сякаш ѝ поднасях душата си. На листчетата бяха написани думите.

— Мои са — казах и ги поставих в протегнатата ѝ ръка. — Прочети ги. Те ще ти кажат кой съм.

Тя разгърна първото листче с думи, но прочете само началото и ми подаде листа.

— Ще ми го прочетеш ли ти, Камерън?

Мислите ми коленичиха.

Вятърът полъхваше между нас. Седнах до нея и започнах да чета думите, които съм написал в Глава 1 на тази книга.

— *Нищо не се дава лесно на човек като мен. Не се оплаквам. Просто това е истината...* — Чета бавно и искрено, точно както го чувствам, сякаш думите извират от мен. Накрая леко повишавам глас. — *Знам, че съм намерил сърцето си в потънала в сенки алея, в задна уличка някъде наред това място. В дъното чака нещо. Две очи блестят. Преглъщам. Сърцето ми ме блъска. Продължавам да вървя, за да разбера какво е... Стъпка. Удар на сърцето. Стъпка...*

Когато свърших, тишината още веднъж ни сграбчи и шумът от сгъването на хартията прозвуча като трясък. Вълнението беше стиснало лицето на Октавия.

Тя помълча и попита нежно:

— Никога ли не си докосвал момиче?

— Не.

— Аз ли съм първата?

— Да.

— Ще ми направиш ли една услуга? — Кимнах, без да откъсвам поглед от нея. — Ще хванеш ли ръката ми?

Цял треперещ, хванах ръката на Октавия, а тя се приближи и облегна глава на рамото ми. Преметна крака си върху моя и промуши ходилото си под глезена ми, вплете се в мен.

— Не съм мислил, че ще покажа думите си на някого — казах тихо.

— Красиви са — прошепна тя в ухото ми. — Накараха ме да се почувствам добре.

Не след дълго Октавия се премести пред мен, кръстоса крака и ме загледа. Накара ме да прочета всичко, което бях написал. Когато свърших, плъзна ръцете ми по корема си и после върху хълбоците.

— Можеш да се удавиш в мен, когато пожелаеш, Камерън — каза и отново докосна с устни моите, вля се в мен. Страниците още бяха в ръцете ми, притиснати към хълбоците ѝ. Усещах я върху себе си, усещах как ме вдишва.

МОСТЪТ

— Няма да мина по него — казвам на кучето.

То ме гледа сякаш иска да каже: „Напротив, ще минеш“.

— Гледай колко е разнебитен! — протестирам аз, но това не го вълнува. То стъпва на него и тръгва да преминава. Аз също стъпвам колебливо...

Мостът е дървен.

Счупен е и ръцете ме болят от вкопчването във въжетата.

Поглеждам надолу.

Към бездната.

Но стъпка по стъпка, понякога на четири крака, се доближавам до целта.

Този мост е като изречени думи. Искам го, но се боя от него. Господи, как копнея да се добера до отсрещния бряг — също както копнея за думите. Искам думите ми да строят мостове, достатъчно здрави, че да може да се мине по тях. Искам да се извисят над света, така че да се изправя на тях и да премина отсреща.

Понякога коленичиш, за да построиш мост.

Все отнякъде трябва да се започне.

12.

Когато се прибрах онази неделя вечер, с Руб както обикновено изведохме Мифи на разходка. Стори ми се, че кучето не е във форма. Кашлицата му беше станала по-дълбока, сякаш идеше от дробовете.

Когато се прибрахме, попитах Кийт дали смята да го заведе на ветеринар.

— Не мисля, че е от космите — казах.

Отговорът на Кийт беше ясен и точен.

— Да, май ще се наложи. Не ми харесва.

— Меко казано.

— А е бил и преди така — казва той, по-скоро да убеди себе си.
— Но не е било нещо сериозно.

— Кажете ни, като го видят.

— Да, приятел. Довиждане.

Замислих се за миг за кучето. Мифи. Колкото и да се оплаквахме от него, ако нещо му се случеше, щеше да ни липсва. Странно е как някои неща в живота те дразнят, а когато ги няма, ти липсват. Померанецът Мифи беше едно от тях.

По-късно, докато седяхме в хола с Руб, пропуснах много възможности да му кажа за нас с Октавия.

Сега, казвах си. Сега!

Но не му казах нищо, просто си седяхме.

На другата вечер отидох да видя Стив. Не бях ходил от доста време и беше започнал малко да ми липсва. Не знам какво точно се беше случило, но от известно време насам компанията му ми беше станала доста приятна, макар да не си казвахме много. Вярно, и двамата говорехме повече от обикновено, но пак не беше кой знае какво.

Когато стигнах, само Сал си беше вкъщи.

— Всеки момент ще си дойде — каза тя без особен възторг. —
Гладен ли си? Искаш ли нещо за пиене?

— Не, няма нужда.

Тази вечер не беше особено приветлива сякаш не възнамеряваше да ме търпи дълго. Изражението ѝ говореше без думи. Ако имаше думи, те щяха да са от рода на:

Неудачник.

Мръсно копеленце.

Сигурен съм, че по-рано, преди да се сбlijим, Стив ѝ беше казал какви хаймани са братята му. Докато живеехме заедно, той ни гледаше отвисоко. Ние вършехме глупости, признавам — крадахме пътни знаци, биехме се, залагахме на кучешките гонки... Това не беше много по вкуса на Стив.

Когато си дойде след десетина минути, той наистина се усмихна и каза:

— Ей, откога не съм те виждал!

За миг си помислих, че говори на мен, и се усмихнах в отговор, преди да осъзная, че това е предназначено за Сал. Напоследък тя често ходеше в командировки. Той се приближи и я целуна. И едва тогава забеляза брат си на дивана.

— Здравсти, Кам.

— Здравсти, Стив.

Виждах, че искат да са сами, затова почаках няколко секунди и станах. Кухненската лампа ги осветяваше ярко, докато стояхме в полутъмния хол.

— Ще дойда някой друг път — побързах да кажа.

Трябваше да изчезвам по най-бързия начин. Погледът на Сал красноречиво ме подканяше да се измитам.

— Не.

Вече бях на вратата, когато думата ме застигна и ме изрита в гърба. Обърнах се. Стив стоеше зад мен. Лицето му беше сериозно.

— Няма нужда да си тръгваш, Кам — довърши той.

Само погледнах брат си и казах:

— Не се притеснявай.

И си тръгнах, без много да му мисля. Имах други места, където да отида.

Беше още рано, затова реших да тичам до гарата и да хвана влака за Хърствил. Виждах отражението си в стъклото на вагона — косата ми пак беше израснала и стърчеше нагоре, буйна и рошава. Беше

гарвановочерна в отражението и за пръв път почти ми харесваше. Докато се люшках във влака, гледах вътре в себе си.

Улицата на Октавия беше потънала в мрак. Светлините на къщите приличаха на факли. Като стиснех очи и ги отворех отново, имах чувството, че къщите се лутат наоколо в тъмното и търсят път. Очаквах всеки момент да избледнеят и да се изгубят. Понякога пред тях преминаваха човешки сенки, а аз чаках пред портата ѝ.

За миг си представих как отивам до входната врата и чукам, но продължавах търпеливо да чакам. Кой знае защо ми се струваше, че няма да е добре, ако вляза. Още не. Умирах тя да излезе, дума да няма. Но знаех, че ако трябва да си тръгна, без да съм я зърнал, ще го направя. Щом можех да го направя за момиче, което не даваше пукната пара за мен, щях да го направя и за Октавия.

В тази открадната секунда си спомних за момичето от Глийб. То се промъкна в мислите ми като крадец и изчезна, без да вземе нещо. Сякаш унижението от миналото беше паднало като товар от гърба ми и лежеше захвърлено някъде на земята. За миг се зачудих как съм могъл да стоя пред къщата ѝ толкова много пъти. Дори се изсмях. На себе си. А няколко минути по-късно, когато Октавия дръпна пердето на кухнята и излезе да ме посрещне, от нея не остана и следа.

Първото, което забелязах, преди да сме си казали и дума, беше раковината, вързана на връвчица на врата ѝ.

— Харесва ми — казах и протегнах ръка да я докосна.

— И на мен — кимна тя.

Отидохме в същия парк, в който седяхме първата вечер, но този път не седнахме на проядената пейка. Разхождахме се по мократа трева и спряхме до едно старо дърво.

— Ето — казах и дадох на Октавия думите, които бях писал предишната нощ в леглото. — Твои са.

Тя ги прочете, целуна листа и се притисна в мен. Имаше толкова много въпроси, които исках да ѝ задам. Исках да я питам какво се случва в къщата ѝ, какво е правила с Руб, защо никога не е влизал у тях, дали има братя и сестри като мен. Но не попитах нищо. Между нас се издигаше стена и макар да знаех, че един ден ще трябва да се изправа срещу нея, все още не се решавах.

Казах ѝ, че обичам плача на хармониката ѝ. С това куражът ми като че се изчерпваше и дори тези няколко думи ми струваха усилие.

Това, че думите трябва да градят мостове, беше много хубаво, но си мисля, че човек трябва да улучи момента.

Когато стигнахме до къщата ѝ, казах нещо почти погрешка. Гласът ми сам го изрече.

— Може би скоро ще ми кажеш повече за себе си.

В гласа ми нямаше колебание, нямаше и сянка от съмнение.

Тя погледна към къщата си, към приглушената светлина, идеща от прозореца.

— Добре. — Лицето ѝ беше искрено и мило. — Не може всичко да става както аз го искам, нали? Не можеш да се удавиш в някого, ако не те пусне. — Права беше. — Ще се видим ли в неделя?

— Разбира се.

Целунах ръката ѝ и си тръгнах.

Когато се прибрах, за свое изумление заварих Стив да ме чака на верандата.

— Чудех се колко още ще седя тук — изръмжа той при вида ми. — Чакам те от един час.

Приближих се.

— Защо? Какво е станало?

— Хайде! — Той се изправи. — Да идем у нас.

— Само ще вляза да...

— Вече им казах.

Колата му беше паркирана малко по-нататък на улицата. Качихме се и до квартирата му почти не обелихме дума. Включих радиото, но не си спомням какво пееха.

— За какво е цялата работа? — попитах.

Погледнах го, но погледът на Стив беше прикован в пътя. Не бях сигурен дори дали е чул въпроса ми. Най-сетне ме погледна за миг, но не каза нищо. Чакаше.

Когато слязохме от колата, каза:

— Искам да те запозная с някого. — И затръшна вратата. — Всъщност искам да я запозная с теб.

Качихме се по стълбите и влязохме в апартамента. Беше празен.

— Явно е в банята — каза той.

Направи кафе и го сложи пред мен. То още образуваше малък водовъртеж и всмукваше отражението ми, притегляше ме в себе си.

За миг си помислих, че сега ще се впуснем в обичайния ритуал с въпроси и отговори за нашите вкъщи, но той очевидно беше решил да не го прави. Беше видял с очите си как са. А не беше в стила на Стив да говори, колкото да каже нещо.

Не бях ходил да го гледам на стадиона от известно време и го попитах как върви. Той тъкмо беше започнал да ми обяснява, когато Сал излезе от банята, все още с мокра коса.

— Здравсти — каза тя.

Кимнах и се усмигнах сковано.

Стив се изправи и ме погледна, после погледна нея. В този миг разбрах, че наистина ѝ е казал за нас с Руб, точно както подозирах. Кой знае защо бях си го представял на пейката в Хърствил и сякаш чувах тихия глас на Стив, който се отричаше от братята си. Сега той пренаписваше историята или поне се опитваше да сложи всичко на мястото му.

— Стани — нареди брат ми.

Подчиних се.

— Сал — каза той. Тя ме погледна, погледнах я и аз, а Стив продължи: — Това е брат ми Камерън.

Стиснахме си ръцете.

Моята беше момчешка и груба.

Нейната беше гладка и чиста, ухаеща на парфюмиран сапун. Такъв, какъвто слагат в хотелските стаи, които никога няма да посетя.

Тя ме прие и вече бях Камерън, а не просто братът неудачник.

Малко по-късно, когато Стив ме връщаше вкъщи, разменихме няколко думи, но си говорехме за дреболии. Аз го прекъснах наред думата:

— Казал си на Сал за нас с Руб, че сме неудачници, нали? И че те е срам от нас?

Гласът ми беше спокоен и правех всичко по силите си да не прозвучи като обвинение.

— Не.

Вече бяхме спрели пред вкъщи, когато го каза.

— Не?

Ясно виждах срама в очите му и за пръв път си давах сметка, че го е спотайвал в себе си.

— Не — повтори той и ме погледна почти гневно сякаш ми се сърдеше за това, което ще каже. — Не ти и Руб. — На лицето му се четеше болка. — Само ти.

Господи.

Господи, мислех си, докато стоях с отворена уста. Сякаш беше изтръгнал сърцето ми и сега го държеше в ръце и се взираше в него сякаш можеше да го види.

То туптеше.

Падаше и се изправяше. Кървеше в ръцете му.

Не казах нищо за признанието, което току-що беше направил.

Просто разкопчах колана, взех сърцето си и побързах да се махна от тази кола.

Стив ме последва, но беше твърде късно. Чувах стъпките му зад себе си. Изкачих стъпалата на верандата и думите му се посипаха в краката му.

— Кам! — извика той. — Камерън!

Вече почти бях вътре, когато гласът му ме застигна.

— Съжалявам. Аз... Кам, не бях прав!

Влязох и затръшнах вратата, после се обърнах да погледна.

Фигурата му се очертаваше в прозореца. Притихнала и неподвижна, прикована от светлината.

— Сбърках.

Гласът му замря.

Една минута измина като в треска.

Събрах всичките си сили.

Бавно се приближих до вратата, отворих я и видях брат си от другата страна на мрежата.

— Не се притеснявай — казах. — Няма значение.

Още бях обиден, но както казах, това нямаше значение. Бяха ме наранявали и пак щяха да ме нараняват. Стив сигурно съжаляваше, задето е искал да покаже на Сал, че не съм такъв безнадежден случай, за какъвто ме е мислела. Беше постигнал обаче нещо съвсем друго — беше ми показал не само, че ме е мислел за неудачник, а и че съм бил единственият.

И в този миг нещо ме прободеше като с нож.

Някакво чувство се надигна в мен и ме преряза. Всичките ми мисли се разпиляха, остана само една и не искаше да си тръгне.

Думите и Октавия.

Това беше единствената фраза.

Тя трептеше и се блъскаше в мен.

Тя ме спаси.

Почти шепнешком казах на Стив:

— Не се притеснявай, брат ми. Няма нужда да казваш на Сал, че не съм неудачник. — Мрежата все така ни разделяше. — Няма нужда да ми го казваш и на мен. Знам какво съм. Знам какво виждам. Може би някой ден ще ти кажа малко повече за себе си, но засега ще се наложи да почакаме, да видим какво ще стане. Още съм много далеч от онова, което ще бъде и...

Усещах в себе си нещо, което винаги бях чувствал несъзнателно. Замълчах за миг и го погледнах в очите. Скосих в тях през вратата и го задържах.

— Чувал ли си някога куче да плаче, Стив? Да вие така силно, че е направо непоносимо? — Той кимна. — Сигурно вият, защото са толкова гладни, че ги боли. Това е, което чувствам аз всеки ден от живота си. Толкова съм гладен да бъде нещо, да бъде някой. Чуваш ли ме? И нищо няма да ме спре. Нито ти, нито който и да било. Гладен съм, Стив.

Понякога си мисля, че това са най-хубавите думи, които някога съм казвал.

— Гладен съм.

После затворих вратата. Не я затръшнах.

Човек не рита умряло куче.

КОГАТО КУЧЕТАТА ПЛАЧАТ

*Вече сме в самото сърце на града и кучето спира и се обръща.
Поглежда ме и очите му са по-гладни от всякога.*

Гладни и горди.

Гладни да задържат желанието.

*Това ме трогва, кара сърцето ми да затупти по-силно, по-гордо,
по-голямо.*

То е избрало този миг да ми покаже кой съм.

Вятърът отново се усилва и в небето се надига буря.

Над мен бляскат светкавици и тътнат гръмотевици.

Тогава кучето започва да вие.

Това е зов, идец някъде от дълбините му. Козината му е настръхнала, щръкнала яростно към небето. То вие от цялото си сърце, тласкано от непобедим инстинкт.

Воят му взема връх над виещата буря. Смесва се с воя на светкавиците и с виещия вятър.

С вдигната към бездънното небе глава то вие от глад и усещам как нещо се надига у мен.

Собственият ми глад.

Гордостта ми.

Усмиввам се.

Усмиввам се и го усещам в очите си, защото гладът е могъща сила.

13.

Телефонът извъня. Сряда вечер. Малко след седем.

— Ало!

— Рубен Улф?

— Не, Камерън е.

— Виж какво — продължава гласът уж приятелски, но долавям скрита заплаха. — Ще го извикаш ли?

— Да, а кой го търси?

— Никой.

— Никой?

— Слушай, приятел, кажи на брат си да се обади, ако не искаш и тебе да те спускаме от бой.

Това ме свари неподготвен. Отдалечих слушалката, после я върнах до ухото си.

— Сега ще го извикам. Чакай малко.

Руб беше в нашата стая с пачаврата Джулия. Почуках и влязох.

— Руб, търсят те по телефона.

— Кой?

— Не каза.

— Иди питай.

— Да ти приличам на секретарка? Стани и се обади.

Той ме изгледа странно, стана и излезе, а аз останах насаме в стаята с пачаврата Джулия.

Джулия Пачаврата:

— Здравсти, Кам.

Аз:

— Здравсти, Джулия.

Джулия Пачаврата, с усмивка, примъквайки се по-близо до мен:

— Руб ми каза, че не ме обичаш особено.

Аз, отдръпвайки се:

— Руб може да ти каже каквото си иска.

Джулия Пачаврата, засегната от пълната ми липса на интерес:

— А вярно ли е?

Аз:

— Не знам, честно казано. Не е моя работа какво прави Руб... но знам, че онзи, който се обади, иска да го убие и мисля, че е заради теб.

Джулия Пачаврата, със смях:

— Руб е голямо момче. Може да се грижи за себе си.

Аз:

— Така е, но е и мой брат и не мога да го оставя да го пребият сам.

Джулия Пачаврата:

— Колко благородно от твоя страна.

В този момент влезе Руб.

— Не знам какви ми ги приказваш, Кам. На телефона няма никой.

Измъкнах го в коридора и зашепнах:

— Казвам ти, обади се някакъв тип и звучеше, все едно се кани да те убие. Затова, като звънна пак, стани и се обади.

Телефонът действително звънна пак и този път Руб изтича от стаята и вдигна. И пак му затвориха. При третото позвъняване той изръмжа в слушалката:

— Няма ли да си отвориш устата? Искаше Рубен Улф — ето ме. Казвай!

От другия край нямаше отговор. Тази вечер телефонът не звъня повече, но след като Джулия си тръгна, забелязах, че Руб е малко умислен. Беше притеснен, доколкото Рубен Улф изобщо можеше да бъде притеснен, защото вече и той не се съмняваше, че става нещо. В стаята се спогледахме и този поглед ми каза, че няма да се мине без сблъсък.

Той седна на леглото си.

— Лошото предчувствие не те излъга — каза. — За Джулия. Това наистина е онова, последното й гадже.

Руб не се плашеше лесно, защото можеше да се грижи за себе си, и двамата го знаехме. Той беше един от най-харесваните хора в квартала, но и мнозина се бояха от него. Единственият проблем сега беше, че нищо не се знаеше със сигурност. Това беше просто чувство и усещах, че и Руб го долавя. Надушваше се във въздуха.

— Ако стане нещо — казах, — аз съм с теб.

Руб кимна.

— Благодаря, брат ми.

И се усмихна.

Телефонът звъня и следващата вечер, и по-следващата.

При третото позвъняване в петък вечер Руб грабна слушалката и изрева:

— Кажи!

После притихна.

— Да. — Пауза. — Да, извинявай. Сега ще ти го дам. — Той закри слушалката с ръка. — За теб е.

И ми я подаде замислено. За какво мислеше?

— Ало!

— Аз съм — каза тя. Гласът ѝ се пресегна и ме сграбчи. — Утре ще работиш ли?

— Да, докъм четири и половина.

Тя се замисли за момент.

— Може да измислим нещо, като се върнеш. Ще те заведа на едно място. — Гласът ѝ беше тих, но настойчив. — Имам да ти казвам някои неща.

Улових вълнението ѝ и се разтреперих вътрешно.

Не можах да се сдържа и се усмихнах.

— Разбира се.

— Ще дойда към четири и половина.

— Добре, ще се видим.

— Трябва да затварям. — Каза го припряно, дори не се сбогува, само добави: — Чакам с нетърпение.

И изчезна.

Когато затворих, Руб ми зададе неизбежния въпрос.

— Коя беше? — И отхапа от ябълката, която държеше. — Звучеше ми познато.

Седнах до кухненската маса и преглътнах. Опитах да овладея дишането си. Това беше моментът. Трябваше да го кажа.

— Помниш ли Октавия?

Мълчание.

Кранът капеше.

Капките избухваха в мивката.

Руб тъкмо отхапваше от ябълката, когато осъзна какво казвам.

Наклони глава и ме изгледа, преглътна ябълката и явно си направи изводите, докато аз трескаво си мислех: „О, не, какво ще стане сега?“

Стана нещо.

Руб отиде и затвори крана, обърна се към мен и каза:

— Добре, Кам...

И се засмя.

Това хубав смях ли беше, или лош? Хубав смях, лош смях... Не можех да реша. Чаках.

— Какво? — не издържах накрая. — Кажи.

И започнах нервно да му разказвам какво се е случило. Казах му как стоях пред къщата в Глийб. Как Октавия се появи. Казах му за влака и как отидох там, и за раковината, и...

— Всичко е наред — каза той и изражението му беше почти гордо. — Тази Октавия... — Руб поклати глава. — Знаеш ли, тя е страхотно момиче. Малко е луда, разбира се, но иначе е свята. Ти я заслужаваш, Кам. Повече от мен.

Той зачака да го погледна. Най-сетне вдигнах поглед.

— Нали?

Кимнах.

— Да.

— Хубаво.

— Не ми ли се сърдиш?

— Защо пък трябва да ти се сърдя? Такова момиче заслужава да се държат добре с него и ти го можеш. А аз не мога. — Това, което каза после, беше истина, но поднесена така брутално, че Стив можеше само да си мечтае за подобно нещо. Той обаче говореше за себе си. — Аз... Аз се държах с нея като с парцал, но сега тя има теб. Ти сигурно ще се държиш с нея като с богиня. Нали, Кам?

Усмихнах се с половин уста.

— Нали, Кам? — повтори той, защото и двамата знаехме отговора.

Този път не можах да скрия усмивката си. Двамата се засмяхме и вече не можехме да спрем. По някое време влезе Сара.

— От какво сте толкова щастливи? Все едно гледам края на Скуби Ду...

Руб плесна с ръце.

— Чакай само да чуеш! — почти извика той. — Помниш ли Октавия?

— Разбира се.

— Е, да ти кажа тогава. Ще я виждаш доста по-често, защото...

— Знаех си! — прекъсна го Сара и насочи показалец към мен. — Знаех си, че тук е замесено момиче, малко копеленце такова, а ти не искаше да ми кажеш!

Никога не я бях виждал да се смее по този начин.

— Чакайте! — каза тя и след половин минута се върна с фотоапарата си и ни направи моментална снимка, както бяхме облежани на шкафа и се смеехме.

Струпахме се около нея, докато се появи изображението. Скоро вече различавах косата на Руб и усмивката на собственото си лице. Руб още държеше ябълката и двамата се смеехме. Бяхме със стари джинси, той с работна бархетна риза, а аз с черното си шушляково яке. Руб ме гледаше и ми говореше нещо, а аз се смеех.

Сара си придърпа снимката.

— Харесва ми — заяви тя, без да се замисли. — Изглеждате като братя.

Каквито трябва да бъдат братята, помислих си аз, и продължихме да я гледаме. Капките вече избухваха в мивката с по-малка сила.

Един ден влязох в стаята на Сара да погледна снимката още веднъж.

— Октавия, а? — каза тя. Не виждах лицето ѝ, но усетих трепет в гласа ѝ. — Красива е, Камерън. — И повтори толкова тихо, че едва я чух: — Красива е.

— Като теб — исках да кажа, но не можах.

Напоследък Сара беше сама, след като се беше опарила на няколко пъти, но като я гледах, не ми изглеждаше нещастна. Тя просто повтори онова, което беше казала онази вечер в кухнята:

— Радвам се за теб, Кам. Радвам се за теб.

На другия ден, на работата, времето се влачеше убийствено бавно. Аз чаках. Имах чувството, че часовете и минутите са се запънали и някой ги влачи насила.

Когато се прибрахме къщи, беше по-близо до пет, отколкото до четири и половина, и Октавия вече чакаше в кухнята. С Руб размениха няколко думи и в тях нямаше нито враждебност, нито неловкост.

А аз я гледах с благоговение.

Тя нямаше грим, нито лак за коса, дрехите ѝ бяха нормални. Без впити джинси и тесни блузки. Без накити, ако не се смята раковината на врата ѝ.

Но беше прекрасна.

Толкова...

Господи, не мога да го опиша. Дори сега.

— Е? — Тихият ѝ глас и нежните очи прекъснаха мислите ми. — Няма ли да ме целунеш, Камерън?

Бях потресен.

От думите.

От красотата ѝ.

Върви! — заповядах си.

Поех ръката ѝ в моята и я целунах, целунах китката ѝ, после и устните.

— Намерихте се — каза госпожа Улф. — Това е добре.

Майка ми беше влязла и ме гледаше и аз си спомних какво ми каза в същата тази кухня преди време, в началото на зимата. За брата, който един ден ще се издигне, и че не бива да се срамувам. Може би и тя си спомняше за това.

— Не е зле да побързаш, Кам — каза мама. — Октавия те чака доста дълго.

Взех си душ, облякох се и след малко излязохме. Нямаше напомняния да се прибера в еди-колко си часа или да не закъснявам много. Нищо от този род. Първо, нашите вече бяха свикнали да кръстосвам улиците и второ, ако закъснеех много, това щеше да ми бъде напомнено следващия път, когато тръгнах да излизам. В нашето семейство на човек му се даваше само една възможност и единствено от него зависеше колко дълго ще продължи тя. Сара отдавна беше минала тази възраст, кажи-речи и Руб, но аз още трябваше да внимавам и не смятах да се издънвам.

— Тръгваме ли? — попита Октавия и аз отворих вратата пред нея.

Тръгнахме.

Вече бяхме минали половината улица, когато ми хрумна, че нямам никаква представа къде отиваме. И попитах.

Октавия вървеше съсредоточено и каза само:

— Ще видиш. Нищо особено.

Каза го така, сякаш нищо освен нас нямаше значение. Поне не тази вечер. Ръката ѝ потърси моята и я хвана. Не говорехме, но и това беше без значение. Пред нас изникна знак за пешеходна пътека и пресякохме, като се опитвахме да не уцелим канавката.

— Насам — каза тя малко по-късно, измъквайки ме от тълпата, и ме поведе по тясна, задръстена уличка, където имаше малко кино. — Искаш ли да влезем? Обичам старите филми, а тук дават такива в събота.

— Звучи добре — отвърнах.

Истината беше, че това момиче можеше да ме покани и в ада, и аз щях да тръгна. И през ум не ми минаваше да откажа, така че влязохме.

Филмът беше хубав.

Даваха „Разяреният бик“ и разпоредителят, изглежда, познаваше Октавия, затова ни пусна, макар да каза, че не трябвало. Сетих се за филми, които бях гледал, за хора на нашата възраст, които се срещат, ядат пуканки, изглеждат добре и се снимат в кабинките за моментални снимки в супермаркетите.

Едно беше сигурно.

Ние не бяхме от тях.

Не бяхме, защото по някое време Октавия се облегна на мен и си помислих, че ще ме целуне. Тя обаче не го направи.

А заспа.

Погледнах я и я погалих по косата, а тя си спеше, докато Де Ниро размазваше хора и ставаше все по-дебел, по-грозен и по-зъл. Филмът беше черно-бял. Дъхът на Октавия докосваше врата ми, а гърдите ѝ — ребрата ми.

Бях щастлив.

Когато на екрана се появиха финалните надписи, погалих бузата ѝ с опакото на ръката.

— Октавия! — прошепнах. — Октавия!

Тя трепна и се събуди, уплашена от тъмното. После се окопоти.

— Слава богу! Това си ти, Камерън.

Надписите още вървяха, когато тя се отдръпна леко и попита:

— Ще ме целунеш ли, Камерън?

Наведох се към нея, без да я пускам.

Споменът за този момент е едно от най-хубавите неща, които имам.

Приблжих се и тя ме притегли в себе си. Зъбите ни се докоснаха. Устните ѝ ме всмукаха и зъбите ни се сблъскаха. Звукът от сблъсъка отекна в мен. Харесваше ми ненадейната истина на този миг.

Светлината на лампите полека започна да се усилва. Октавия каза тихо:

— Знаеш ли, Камерън, ти си първият, който наистина съм искала да ме целуне. И първият, когото съм молила за това.

Бях изумен.

— Не си ли молила Руб?

— Не се е налагало.

— Сигурно — отвърнах. — Трябваше да се досетя.

Искаше ли нещо, Руб не чакаше да му предложат. При мен беше обратното.

Тя нежно обърна лицето ми към своето.

— Всъщност ми харесва, че трябва да те моля. Това те прави различен от всички, които познавам. — Тя ме целуна отново, нежно и бавно. — С такъв човек бих искала да бъда.

Навън Октавия реши, че е най-добре да се прибира, затова се върнахме до Централна гара и слязохме да чакаме влака. Долу на мръсния перон заварихме обичайното гъмжило от купонджии, откачалки, крадци на цигари и пияници, всеки с мислите и приказките си. Октавия заговори за хармониката си и ми каза, че тя е може би единственото нещо, което обича и на което разчита. Когато влакът дойде, и двамата го погледнахме. Видяхме как вратите се отварят, после седнахме и гледахме след него, докато изчезна. Същото се повтори и със следващите три влака.

— Не мога да повярвам, че заспах — тръсна глава тя, когато вятърът от четвъртия влак връхлетя перона, помете боклуците и ни облъхна с вълна от студен въздух.

И следващия път, когато влакът спря и вратите се отвориха, Октавия не помръдна. Радвах се. Тя ме накара да ѝ разкажа как е свършил филмът и в очите, с които ме гледаше, се четеше умора. Виждах в тях нещо спотаено, може би заровено, но не питах. Спомних си как ми каза по телефона, че има да ми казва нещо, и предположих, че хармониката е само началото. Тя ми разказа, че започнала да свири,

когато била на осем, а на четиринайсет решила, че вече е достатъчно добра да изкарва пари. Попитах я къде е свирила и тя малко смутено ми изброи трийсетина места. Каза ми и за песните. За първите и за последните. За най-хубавите и най-лошите. Бях я виждал щастлива, докато беше с Руб. Бях я виждал щастлива и с мен. Но никога като сега. Това беше един вид гордост, която ме караше да я чувствам по-близка, може би заради думите, които бях започнал да пиша.

Каза ми и за някои свои странности.

За някогашната си пристрастеност към царевичните пръчици.

За дивата си омраза към Селин Дион.

За любовта си към хармониките, разстроените цигулки и солената вода.

Любимият ѝ певец: „Лиса Джермано — далеч, на светлинни години пред всички останали“.

Любим филм: „Някакъв френски. Не мога да се сетя за името, но беше дяволски добър“.

Любима песен: „Малки глави“ на Лиса Джермано. (Коя ли е тя, за бога?)

Любима дреха: „Нищо по-лесно от това. Раковината.“

Любимо човешко изобретение: „Мостовете. За мен е загадка как успяват да забият колоните под водата.“

Най-лошият миг в живота ѝ: „Без коментар“.

Най-хубавият момент: „Скоро беше. Когато помолих Камерън Улф да стои пред къщата ми или пък когато коленичих до него на пристанището, отхвърлих всички съмнения и го целунах.“

Любимо питие: „Няма такава“.

Любим звук: „Сблъсъкът на зъбите в празното кино“. (Радвах се, че и тя го е запомнила.)

Най-голямото разочарование: „Скоро ще ти кажа“.

Когато следващият влак пристигна, тя каза:

— Вече трябва да се качвам.

В последния момент Октавия се подаде навън и докосна ръкава ми. Започна да казва нещо, но вратите се затвориха.

— Това е! — извика тя през прозореца. — Това е най-голямото ми разочарование.

За мен също, макар да ми беше казала преди филма, че на другия ден ще бъде на същото място като предната седмица, ще свири на

хармониката и ще изкарва пари...

Когато влакът се скри, почаках малко и тръгнах към ескалатора, после към „Елизабет Стрийт“ и оттам — към дома.

Вкъщи нямаше въпроси, но очевидно всички бяха решили, че е минало добре.

Аз не можех да сдържа усмивката си. През цялото време.

Отново не можах да спя.

Нощта беше Октавия.

От време на време ме спохождаше и мисълта за Стив, както и за останалите от семейство Улф. Но най-вече за Стив. Не му се сърдех за случилото се и даже смятах да ида да го видя на другия ден, преди да се отправя към пристанището.

На сутринта закусих и тръгнах. Не се наложи да звъня, защото двамата със Сал бяха на балкона. Той не ме покани да се кача, а изчезна и слезе долу да ме посрещне. Предполагам, че това беше жест от негова страна. Да дойде при мен.

Брат ми отвори уста да каже нещо, но аз го изпреварих.

— Накъде сте днес? — попитах.

Той погледна към балкона, но вместо да ми отговори, каза само:

— Благодаря.

Благодаря, че не ме мразиш.

Предложи ми да закуся у тях, но аз отказах. Когато си тръгвах, се показах изпод балконите, колкото да кажа на Сал:

— Чао! Ще се видим.

А на Стив казах:

— Може да дойда утре или във вторник и да идем на игрището.

— Добре — кимна той и всеки си тръгна по пътя.

Вече си бях тръгнал, когато Стив ме повика за последен път:

— Ей, Кам! Кам!

Той тръгна към мен и спря на десетина метра. Разстояние, от което можехме да говорим.

— Не очаквах да дойдеш, поне не толкова бързо.

Разкопчах якето си.

— Ти си набил четирима един по един. А аз простих на брат си, че ме е нарекъл безнадежден случай. Не виждам особена разлика.

— Аз щях да те намразя — призна той.

Само поклатих глава.

— Няма значение, Стив. Доскоро.

Този път слязох от влака на пристанището без притеснение. С цялото си същество се стремях към Октавия, исках да я видя и да чуя хармониката ѝ и още от влака се взирах за тълпата, заобикаляща я, за да чуе и да поеме музиката ѝ.

Когато я видях, ускорих крачка, но не се смесих с множеството, а го заобиколих, застанах отстрани и се заслушах. Плачът на хармониката ѝ ме докосна.

— Слабо представление — заяви тя, когато свърши и ме намери. Беше клекнала и ме прегръщаше откъм гърба. — Само четиридесет и осем и шейсет. Е, не е и чак толкова зле. Хайде, Кам, да си вървим.

Понечих да тръгна към моста, но тя не тръгна с мен. Не и този път.

— Искат ли ти се да се изкачиш нависоко? — попита.

— Нависоко ли?

— Да.

Тя се усмихна някак странно сякаш се надсмиваше над самата себе си, но разбрах защо едва когато се върнахме в центъра на града, при кулата. Вътре понечих да платя, но тя ме спря.

— Идеята беше моя — каза и напъха парите в джоба ми. — Аз те доведох и пак аз ще те кача горе. Освен това ти плати киното снощи.

Асансьорът ни отведе до последния етаж заедно с някакви американци, които приличаха на професионални голфъри, и семейство, излязло да прекара неделата навън. Едно от децата постоянно ме настъпваше.

— Малко копеленце! — искаше ми се да изругая. И сигурно щях да го направя, ако бях с Руб, но не и с Октавия. Само я погледнах многозначително и тя ми кимна в отговор сякаш искаше да каже: „Точно!“

Горе, на върха, обиколихме целия етаж и аз търсех с поглед нашата къща, представях си какво става вътре и се надявах, дори се молах всичко да е наред. В това се включваха и всички онези хора долу, докъдето поглед стига. Когато се моля на Господ, който и да е той, аз винаги слагам ръка на сърцето си. Сега също стоях с ръка на сърцето, без да си давам сметка за това.

Особено това момиче, Господи. Моля те всичко с нея да е наред. Нали, Господи?

В този миг Октавия забеляза свития ми на гърдите юмрук. Отговор от Господ нямаше, но имаше въпрос от момичето.

— Какво правиш? — Очите ѝ се взираха с любопитство в мен. — Камерън?

— Просто се моля, така да се каже — отвърнах, без да откъсвам поглед от проснатия под нас град.

— За какво?

— За теб. — Замълчах, после продължих почти със смях: — Не съм бил на църква кажи-речи от седем години...

Останахме горе повече от час и Октавия ми каза още някои неща за себе си.

Много малко приятели.

Дълги часове, прекарани във влаковете.

Разказа ми как веднъж ѝ откраднали хармониката в училище и после я намерила в тоалетната.

Тя просто ми казваше коя е и може би защо обича да идва на място като това.

— Идвам доста често тук — каза тя. — Харесва ми. Обичам високото. — Дори стъпи на застланото с килим стъпало към прозореца и се облегна на стъклото. — Ще дойдеш ли?

Честно да си кажа, опитах се, но колкото и да ми се искаше да се подпра на това стъкло, не можех. Имах чувството, че ще изпадна през него.

И останах на мястото си.

Само за няколко секунди.

Тя слезе и разбрах, че съм сбъркал.

— Искан да го направя — казах.

— Няма нищо, Кам.

Знаех, че има нещо, което трябва да я попитам, и я попитах. Дори си обещах, че това е последният път, когато ѝ задавам такъв въпрос, макар никак да не бях сигурен в това.

— Октавия, водила ли си Руб тук?

Тя бавно кимна.

— Само че той се облегна на стъклото — отговорих на собствения си въпрос. — Нали?

Тя отново кимна.

— Да.

Не знам защо, но това ми се стори важно. И беше важно. Усецах като провал това, че по-големият ми брат се беше облегал на стъклото, а аз не можах. По някакъв начин се чувствах непълноценен. Половината от онова, което беше той.

Само защото той се беше облегал, а аз не.

Само защото на него му беше стигнала смелостта, а на мен не.

Само защото...

— Това няма никакво значение — прочете мислите ми тя. — Не и за мен. Той се опря на стъклото, но с него никога не съм се чувствала така, както с теб. Преди теб се чувствах истински жива само когато свирех на хармониката. А сега... — Тя търсеше думите не за да ми обясни, а за да го каже истински. — С теб имам чувството, че съм извън собствените си предели. Не искам Руб. Не искам никой друг. Искам теб.

Погледнах надолу, към обувките си.

После отново вдигнах поглед към Октавия.

Тръгнах да казвам: „Благодаря“, но тя сложи ръка на устата ми.

— Запомни го, става ли?

Кимнах.

— Кажи го.

— Добре — казах и хладните ѝ ръце докоснаха врата ми, раменете ми, лицето ми.

СТРОШЕНО СЪГЪКЛО

Стигаме до стъклен екран, някъде високо в тъмното.

Докато се приближаваме, знам какво трябва да направя. Кучето се отдръпва, а аз бавно се облягам на стъклото. Целият треперя.

Известно време просто гледам надолу и виждам за пръв път леката мъгла под нас. Тя блещука и се къдри и с всеки изминал миг става все по-ярка.

Отначало стъклото е здраво, но скоро се случва неизбежното.

То се спуква.

Става на парчета и се разпада.

Импулсът ме изтласква навън и земята ме притегля с невъобразима скорост.

Виждам колко е широк светът.

Колкото повече падам, толкова по-бързо се върти той, мяркат се образите на всички и всичко, което познавам. Тук са Руб и Стив, Сал, Сара, татко и госпожа Улф. Тук е пачаврата Джулия и видът ѝ е съблазнителен. Тук е дори бръснарят и кълца коса, която се сипе около мен.

Мисля си само за едно.

Къде е Октавия?

Колкото повече приближавам дъното, толкова по-ясно виждам, че това е вода. Тя е гладка и зелена, с цвета на океана, и...

Повърхността ме всмуква и започвам да потъвам. Тя е навсякъде около мен.

Давя се, мисля си. Давя се.

Но се усмихвам.

14.

— Няма ли най-сетне да загасиш тая лампа? — попита Руб. Все още бях в средата на писането. Беше едва единайсет и половина в неделя вечер.

— Ей сега — отвърнах.

— Давай по-бързо.

Щом приключих и си легнах, в мислите ми тутакси изплува остатъкът от следобеда. Както често ми се случва, видях живота си изрисуван на тавана.

След като слязохме от кулата, Октавия дойде с мен у дома. Играхме карти със Сара и дори татко и госпожа Улф се включиха за едно раздаване. Татко спечели, разбира се, но като цяло беше хубав следобед. Пак забелязах картата с парчето корнфлейкс. Беше дама пика.

Октавия се канеше да си тръгва, когато госпожа Улф я покани да остане още малко.

— На вечеря — каза тя.

Октавия отказа, без да се замисли. Може би защото беше чувала за манджите на госпожа Улф, но според мен по-скоро защото трябваше да се прибира.

— Все пак благодаря — каза тя и двамата тръгнахме към гарата.

Не знаех, че докато излизахме, Сара пак е успяла да ни снима през комарника. По-рано, докато играехме карти, ни беше направила няколко снимки. На нито една от тях не позирахме. Просто ни беше хванала, както си седяхме, и даде една на Октавия да си я запази за спомен. Не беше нищо особено. Просто си държахме картите, но коленете ни се опираха и Октавия като че се канеше да каже нещо. Аз лично не бях излязъл особено добре, защото очите ми бяха полупритворени, а косата ми беше като наелектризирана. На Октавия обаче ѝ хареса и Сара я накара да я вземе.

Когато се прибрах от гарата, изведох Мифи на разходка, а след разходката на възглавницата ми ме чакаше последната снимка. Онази,

която Сара беше направила, когато тръгнахме. Тази вече беше добра. Беше страхотна.

Зад скъсаната тук-там мрежа се виждахме двамата с Октавия, в гръб. Вървахме към килнатата портичка и ръцете ни се докосваха. Между нас струеше светлина — освен там, където ръцете ни се допираха. Щом я видях, тутакси отидох при Сара.

— Благодаря — казах.

Не държах снимката и дори не я споменах, но тя знаеше.

Сложих я в чекмеджето си, там, където бях решил да държа изписаните листове, и преди да си легна, целувах дълго Октавия, докато устните ми се отпечатаха върху снимката.

В леглото си дадох сметка, че този ден Октавия ми беше казала много неща за себе си, но най-главното, което ме занимаваше, си оставаше загадка.

Домът ѝ.

Семейството ѝ.

Тя нито веднъж не ги беше споменавала.

Нямах представа дали има братя и сестри, но още преди, докато беше с Руб, бях решил, че е едно дете. Никога не беше ставало дума за това. Сега знаех за хармониката, за височината на кулата и много други неща, но нямах представа откъде идва тя.

За миг ми се прииска да събудя Руб и да го попитам, но след като вече се беше оплакал за лампата, едва ли щеше да бъде във възторг и да го заприказвам. Освен това не бях забравил, че Руб си има свои проблеми. Чудех се как ли щеше да свърши тая история с обажданията по телефона. Знаех само, че ще има сблъсък и за пръв път не бях сигурен в изхода. Преди винаги знаех, че в крайна сметка Руб ще излезе победител. Сега не бях сигурен. Можех само да чакам. Щеше да се види.

Полека-лека умората надделя и потънах в дълбок сън.

На другия ден телефонът звъня безброй пъти, както цялата седмица преди това. В четвъртък Руб просто вдигаше слушалката и я оставяше обратно.

Една вечер отидохме до Стив, но не правихме кой знае какво. Малко ритане, кафе и разговор, който се въртеше около футбола и семейството. От време на време пускахме по някой майтап.

На връщане Руб спря и двамата седнахме на ръба на канавката. Все едно не бяхме си приказвали от много време. Зачаках го да заговори.

Минаха може би пет минути.

— Тоя тип, който и да е той, явно сериозно ми е вдигнал мерника — каза той най-сетне.

— А ти пита ли своята за него?

— Джулия ли?

— Да.

— Според нея не е кой знае какъв мъжкар, но има много време и много приятели.

— Приятели?

— Приятели — потвърди той. — Мислех си да го намеря, но не си е работа. По-зле ще стане.

— Но ако го откриеш, преди да те е открил той, ще го свариш неподготвен. И можеш да приключиш нещата, преди да са започнали.

— Не.

Замислих се.

— Добре, но не забравяй, Руб — стане ли напечено, само ми кажи. Знам, че не мога да се меря с теб, но когато сме двама, при всички положения ще им е по-трудно.

Руб сложи ръка на рамото ми и това беше всичко. Поехме към дома.

В петък Октавия дойде вкъщи рано следобед и видяхме от верандата как Руб мъкне по улицата боксова круша.

— Да потренирам малко — обясни той, докато му помагахме да я вкара вкъщи и да я свали в мазето.

Окачи я на гредите на тавана и близо час го чувахме как блъска по нея. Донякъде ми беше жал за онзи, който щеше да се изправи срещу Руб. Дори да бяха повече, щеше да има доста пострадали, защото той беше бърз и силен и не се колебаеше.

Когато телефонът иззвъня, вдигнах и казах на човека отсреща да не затваря.

— Брат ми иска да говори с теб. Това започва да става смешно. Обаждаш се три пъти на ден и мълчиш. Започвам да си мисля, че всъщност харесваш брат ми, а не искаш да го убиваш, иначе досега да

си го пребил и въпросът да е приключен. Затова задръж така и изчакай една минута.

Слязох в мазето.

— Какво има?

Руб обикновено не се поти много, но след един час блъскане беше подгизнал от пот.

— Той е — казах.

Той изтича по студените циментови стъпала и грабна слушалката с такава сила, че едва не я строши.

— Слушай ме внимателно — изръмжа. — Ще чакам до старото депо утре в осем вечерта. Знаеш ли го къде е?... Да, точно то. Ако искаш, ела да се разберем. Ако не, спри да ми звъниш, че вече взе да ми писва. — Настъпи дълга пауза. Руб слушаше, после пак заговори. — Добре, само двамата. — И след нова пауза добави: — Хубаво, можем да доведем и други хора, но те няма да се намесват. Никаква помощ, никакви номера. Това е, всичко хубаво.

Той тръшна слушалката и вече виждах как в мислите си е започнал схватката.

— Значи се почна? — попитах.

— Явно да. — Той отиде до вратата на мазето и я затвори. — Слава богу.

В този миг телефонът иззвъня. Отново.

Той вдигна и бях сигурен, че пак е приятелчето му. Руб не изглеждаше очарован.

— Какво има пак? — изстреля в слушалката. — Не можеш?! — Изглеждаше още по-бесен. — Слушай, приятел, ти си този, който иска да ме убие, така че решавай кога искаш да го направиш! Какво ще кажеш за през седмицата? Не? А другата събота устройва ли те? Виж си графика дали нямаш някакъв друг ангажимент. — Той зачака. — Сигурен ли си? Абсолютно? Нали няма да ми звъниш през две минути да се уговаряме наново? Няма, нали? Значи следващата събота е подходящо време да ме убиеш? Добре. На същото място, по същото време. Другата събота.

Той отново затръшна слушалката, но този път поклати глава и се засмя.

— Пълен цирк.

После заръфа някаква филия и започна да се приготвя за излизане. Щяха да ходят някъде с Джулия, причината за всичко това. Опитах се да мисля с неприязън за нея и да стоваря върху ѝ вината за случващото се, но не бях прав. Работата не беше в Джулия, а в брат ми Руб. Той си го беше докарал до главата, защото най-сетне беше попаднал на грешното момиче и може би за пръв път щеше да си плати. Но си казвах също, че не съм бил прав по-рано и Руб често се беше измъквал от опасни ситуации само защото беше Рубен Улф, а Рубен Улф може да се справи с всичко.

С юмруците си.

С неуловимия си чар.

Без значение с какво, справяше се.

Този път обаче не бях сигурен. Беше различно. Вероятно щяхме да видим изхода след седмица...

С Октавия тази вечер не излизахме. Седяхме в нашата стая и тя свиреше на хармониката или пускаше музика. Понякога свиреше заедно с нея, но повече си говорехме. Разказваше ми за дни, прекарани в свирене и изкарване на пари, за различни типове, които беше срещнала в пристанището или из града. Аз ѝ разказвах за училището и как понякога сядах на една стена и думите, и историите нахлуваха в мен, как понякога долу идваха хора и ми говореха. Разказвах ѝ за приятелите, които съм имал, и за хора, с които съм се сблъсквал.

Казах ѝ, че никой освен нея не знае за думите.

Беше ми хубаво.

Усещах я близка.

Тя беше по джинси, но си свали обувките и чорапите и седна с кръстосани крака на леглото ми. Гледах ходилата и глезените ѝ. Харесвах глезените ѝ, но когато вдигнех поглед нагоре, харесвах и изражението ѝ, докато говореше, слушаше или мислеше. Тя се смееше на много неща. На ледената бира, на историите, които ѝ разказвах за нас с Руб, как сме ходили на кучешките надбягвания по-скоро за забавление и само от време на време сме залагали, колкото да не е без хич.

Приятно ми беше да си говорим.

Може би изглежда достатъчно очевидно, за да го казвам, но това ми помогна да я опозная. Начинът, по който говореше за нещата, по който се замисляше и после ги изричаше. Мисля, че когато някой ни

казва нещо, което обикновено пази за себе си, ние се чувстваме привилегирани — не защото знаем нещо, което никой друг не знае, а защото се усещаме избрани. Усещаме, че този човек иска животът му да се пресече с нашия. Мисля, че това е най-хубавото.

Бях на път да попитам за семейството ѝ, но не можех. Кой знае защо чувствах, че тя сама трябва да заговори на тази тема.

Тя дойде и на другия ден и тъй като с татко и Руб не бяхме обядвали с обичайните риба и картофи, реших, че сега е моментът да го направим. Дватама с нея отидохме до магазина и купихме всичко. Госпожа Улф ни беше благодарна, че ѝ спестихме претоплянето на манджите, и всички ядохме в кухнята направо от пликите.

Моето семейство не е богато.

И много други неща не е.

Но забелязах, докато се хранехме и Руб ми се подигра, задето изпуснах парче риба, а татко го плесна по врата, че Октавия ни гледа с блясък в погледа.

Личеше си, че ѝ харесва у нас.

Харесваше ѝ да си говори със Сара, с майка ми и дори с баща ми, който я осветли колко е трудно да се инсталира, поправи и смени тоалетна чиния. Във всичко това имаше някаква грубоватост, но беше истинско. От изпуснатата риба до обидите и солта, полепнала по устните.

По едно време, докато Сара разправяше за някаква своя колежка, която имала най-убийствения дъх на света, Октавия ме погледна и се усмихна.

Тук нещата бяха наред.

Не идеални, но наред.

Спомних си го на другия ден, на обичайното място на пристанището, докато Октавия свиреше, а аз седях отстрани, слушах и си записвах някои свои мисли.

Когато тя свърши, отидох и ѝ помогнах да събере парите. Октавия вдигна глава, притворила едното си око срещу слънцето, и каза:

— Аз те заведох на някои места, Кам. Места, където искаш да отида. — Тя сложи парите в една платнена чанта. — Защо сега ти не ме заведеш някъде, където искаш да отидеш?

Проблемът беше, че аз никъде не ходех.

Поне не съзнателно.

Просто обикалях из улиците на града. Скитах, гледах хората и сградите, вдишвах миризмите и звуците на това място.

Душата на града, помислих си, но казах:

— Аз не ходя никъде.

Тя ме погледна с поглед, който казваше: „Не на мен тия“, и ми беше ясно, че няма да се измъкна току-така. Вече ме познаваше достатъчно добре. Затова казах:

— Обикновено се шляя по улиците. Нищо особено, просто...

— Хубаво звучи. — Беше станала и ме чакаше. От нея лъхаха нежност и спокойствие. — Покажи ми всички места, където ходиш.

Без да бързаме, започнахме обиколката.

Взехме влака до Централна гара и тръгнахме по улиците на града. Показах ѝ бръснарницата и ѝ разказах за стария бръснар и жена му. Тя си спомни какво бях написал за собствения си гроб и попита:

— Това оттук ли идва?

Кимнах.

Следваше автобусната спирка, където онази двойка ме обиждаше и после нямах пари да си платя билета. Октавия много се смя. Каза, че това било напълно в мой стил.

— Знам — казах и също се посмях на себе си.

Продължихме да вървим и несъзнателно се озовахме в Глийб, близо до къщата, пред която стоях и чаках онова момиче.

Беше ми хубаво да стоя тук с Октавия. Имах чувството, че постъпвам правилно. Трябваше и да го кажа правилно.

— Идвах тук три или четири пъти седмично — заговорих, но спрях наред изречението, защото внезапно осъзнах, че вече не мисля за това място с болка. Мислех за Октавия. — Знаеш ли какво? Тези дни, докато размишлявах, разбрах, че съм идвал тук не за да чакам онова момиче. Просто... Мисля, че съм чакал теб. — Поклатих глава и се загледах в земята, после вдигнах поглед. — Знаеш ли, мисля, че това беше най-хубавата вечер в живота ми.

Очите ѝ гледаха вътре в мен.

— Да — кимна тя. — Знам.

Просто постояхме малко там, спомняйки си онази вечер, а аз си мислех, че съм копнеел не за Стефани, а за представата за нея. Тя беше

видение, нищо повече. И най-хубавото в цялата работа беше, че Октавия е истинска.

На връщане минахме покрай гарата и си говорихме за влака онази вечер. Имаше и други места, които криеха свои истории, и аз ги разказвах на Октавия. Беше ми приятно да мисля за местата като за истории, означаващи нещо.

Имаше една уличка, където веднъж видях Руб да бие някакъв побойник. Поне беше такъв, преди да срещне Руб. Брат ми го остави там с думите:

— Сега доволен ли си? Би трябвало.

Минахме по улиците, по които разхождахме Мифи, нахлупили качулките на главите си. Имаше и спирки, на които хората изпадаха през отворените врати на автобусите. Една вечер Сара беше от тези хора и усетих миризмата на алкохол, която се носеше от нея, но не казах нищо. Това вече ѝ се случва много рядко.

Вече бяхме близо до дома. Попитах Октавия дали е уморена, но тя искаше да повървим още.

Продължихме до квартирата на Стив и аз ѝ разказах за случилото се между нас. За онова, което ми беше казал, и как в крайна сметка бях оценил факта, че ми беше казал истината. Дори ѝ казах, че обичам Стив. Може би защото с братята е така, независимо че не си го казват и рядко го показват. А може би беше нещо повече. Харесвах силата му и неизреченото разбиране, което цареше между нас. Казах ѝ за вечерта на игрището. Тя ме помоли да я заведа там.

Часът беше почти пет и игрището беше празно. Отидохме до вратата и ѝ показах откъде бях стрелял и как реагира Стив, когато най-сетне му вкарах гол.

Не останахме дълго там, а тръгнахме към вкъщи и скоро се озовахме на нашата улица.

Седнахме на верандата и аз ѝ разказах и други неща. Казах ѝ за един следобед предишното лято, когато госпожа Улф се прибра порано от работа. Лицето ѝ беше бяло, когато мина покрай мен. В кухнята тя седна на един стол и дълго не можех да разбера едва чутите думи, които шепнеше отново и отново. Най-сетне мама вдигна поглед и попита:

— Сещаш ли се за онази къща в Бонди, която ходя да чистя? За онзи богаташ, господин Калахън?

— Разбира се — отвърнах.

— Е, днес влязох и... — Ръцете ѝ се тресяха, гласът ѝ също трепереше. — Влязох в спалнята и видях краката му...

Човекът се беше застрелял и мама го беше намерила на килима в локва кръв. Разказах на Октавия как тя трепереше в кухнята и се опитваше да не плаче.

Няколко дни по-късно госпожа Улф дойде в стаята ни късно през нощта. Минаваше полунощ и ни събуди светлината от коридора. Тогава мама каза нещо.

— Постарайте се да живеете възможно най-почтено. Знам, че ще правите грешки, но без това не може, нали така?

И това беше всичко.

Тя не изчака да ѝ отговорим или да се съгласим с нея. Просто искаше да чуем какво има да ни каже.

Вратата се затвори и светлината от коридора изчезна.

— Това пък какво беше? — чух гласа на Руб в тъмното.

Но и той знаеше, също като мен. Брат ми може да е какъв ли не, но не е глупав. Всичко му е ясно и затова понякога е още по-дразнещ.

Поседяхме още малко на верандата и отидохме да вземем Мифи. Но не го разхождахме, само се помотахме из задния двор и дълго го чесахме по корема. Това куче беше ненаситно. Тази вечер беше по-добре, макар че още не можеше да влезе във форма. Може би просто остаряваше. Кийт му даваше хапчетата, предписани от ветеринаря, но пак ми се струваше малко умърлушен.

Вече се стъмваше, когато го върнахме у дома, и Октавия трябваше да си тръгва.

Докато вървахме към гарата, изведнъж спрях насред улицата и се обърнах.

— Какво има? — попита Октавия.

— Има нещо, което забравих да спомена. Спомням си как седях на верандата и гледах след теб онази вечер, последната, когато беше с Руб... Тогава си мислех, че сигурно се чувстваш така, както се чувствах аз в Глийб.

— Предполагам — отвърна тя. — Но сега е различно.

— Така е — кимнах и продължихме към гарата.

По-късно, когато ѝ се обадох, за сетен път се уверих колко е различно всичко. Звъннах ѝ от старата празна кухня, но почти не

говорихме. Тя каза само:

— Не затваряй, Кам. Почакай.

Чух я как оставя слушалката и се отдалечава.

— Ало! — казах.

Без отговор.

— Ало!

И тогава чух.

Отсреща зазвуча музика и аз притиснах слушалката по-силно до ухото си.

Хармониката плачеше както винаги. Никога не бях слушал тази песен, но беше една от най-прекрасните, които някога бях чувал. Представях си как Октавия свири в тъмното. Песента се издигаше и се снишаваше, понасяше ме със себе си и сякаш разтваряше гърдите ми.

Искало ли ви се е някога да паднете на колене на кухненския под?

Аз имах такова желание, докато слушах музиката на това момиче.

АКО ДУШАТА Й СИ ПРОБИЕ ПЪТ

Тъмни улици.

Кучето както винаги ме чака, за да ме поведе по тъмните улици.

По пътя пред нас върви момиче.

Хуквам и за пръв път изпреварвам кучето.

Тя свива зад ъгъла, но когато стигам там, вече я няма.

Кучето ме настига и двамата стоим до стената.

— Обичам това момиче — искам да кажа, но не го правя.

Знам, че кучето е тук, за да ме води, нищо повече.

Стоим там и осъзнавам, че знам много малко.

Не знам накъде ще ме поведат тези улици и защо.

Не знам дали ще оцелея след битката тази нощ.

Знам само едно.

То е за това момиче.

Ако душата ѝ някога си пробие път, искам да ме залее.

15.

Чувах го отново от мазето. Юмруците на Руб блъскаха по крушата. Той се готвеше за боя.

Беше вторник вечер и слязох за малко да погледам. Руб дори не ме забеляза, докато не приключи. Голите му ръце барабаняха по чувала и дишането му беше учестено, сякаш изпускаше пара от дробовете си. Докато го гледах така, по джинси и потник, още веднъж си дадох сметка защо момичетата го харесваха толкова много. Беше добре сложен, с ясно очертани мускули. Не големи и издути, а просто каквито трябваше да бъдат. Пясъчнорусата му коса падаше над очите, които имаха бледия цвят на угасен огън.

Беше опрял ръце в коленете, когато ме забеляза. Дишаше тежко.

— Не беше зле — казах, слизайки по студените циментови стъпала.

— Благодаря.

Той се изправи и тогава забелязах кръвта по пръстите му. Това нямаше значение, за Руб то означаваше само, че е готов за боя. Ръцете му бяха привикнали към болката и голотата. Груби ръце, които щяха да удрят по голо, незащитено лице.

— Искаш ли да пробваш? — предложи той, но аз отказах. — Защо? Тъкмо ще си във форма, когато дойде твоят ден.

— Не, ще се справя и така.

Канех се да тръгвам, когато той ме спря.

— Ей, Кам! Мисля да скъсам с това момиче, Джулия.

Бях изненадан.

— Сериозно? Защо?

— Погледни ме! — Той протегна ръце с дланите нагоре. — Някакъв ми готви вендета заради нея. — Огледа гърдите си, корема, краката. Сигурен съм, че си даваше сметка за иронията на ситуацията, защото заяви: — Не си струва всичките тия разправии.

Направих крачка обратно. Трябваше да го питам нещо.

— Да не си хвърлил око на някоя друга?

— Не съм.

Той поклати глава и се загледа някъде в стената.

— Може би този път съм си научил урока.

Качихме се заедно горе.

— Още ли смяташ да дойдеш в събота? — попита той няколко часа по-късно. — За боя?

Бяхме си в стаята и лампата вече беше угасена.

— Разбира се.

— Благодаря. — Отривистият му глас ми показа, че е готов. — Не му вярвам на този тип.

— Ще дойде ли още някой? — попитах. — Ако случайно оня си доведе помощ?

— Не. Никога не съм разчитал на други да ми вършат работата, няма да го направя и сега. — Той се повдигна на лакът. — Това не се отнася за теб. Ти си ми брат.

Това беше достатъчно. Можеше да каже нещо от рода на: „Братята си помагат“ или „Аз бих направил същото за теб“, но нямаше нужда. Разговорът беше приключен. Остана само мракът.

Мисля, че братята са си братя.

Това е всичко.

В четвъртък вечер отидох до Октавия и зачаках. Обикновено така правех. Виждахме се в края на седмицата и обикновено един-два пъти през седмицата. Рядко си звъняхме. Лично аз не обичам да говоря по телефона. Това ме изнервя, кара ме да се чувствам неловко. Не знам какви бяха причините на Октавия. Може би не харесваше мисълта, че момичетата на нейната възраст висят на телефона с часове. Тя не беше обикновено момиче.

Октавия излезе след петнайсетина минути. Както обикновено отидохме в парка и седнахме до дървото. Тя ме чакаше.

Беше протегнала крака. Коленичих над нея и я целунах по бузата. Целунах я по устните и по шията, като я хапех лекичко.

— Не спирай — прошепна тя и отметна глава, за да открие шията си. Разтворих яката на ученическата ѝ риза, за да целуна ключиците ѝ. Прокарах пръсти през косата ѝ.

— Какво искаш да направя? — попитах, но тя само ме притегли към себе си.

— Просто не спирай. Целуни ме пак.

Топлината на дъха ѝ ме обливаше. Поех я дълбоко. Бях в неин плен.

Това беше най-хубавото от всичко. Тя не ме отблъсна, както очаквах. Бях замаян от мисълта, че ме иска. Когато устните ѝ докоснаха шията ми, цялото ми тяло потрепери от усещането. Ръката ѝ беше под ризата ми. Пръстите ѝ се плъзгаха по ребрата ми, спряха на корема и продължиха да ме гаят, докато устните ѝ докосваха шията и лицето ми.

Накрая тя бавно откъсна устни от моите.

Сложи глава на рамото ми и усещах, че ѝ е добре така. Радвах се, че мога да я накарам да се чувства по този начин.

Помълчахме известно време. Чувах как влаковете пристигат на гарата и заминават. Как забавят ход и отново потеглят.

Заговорихме за предстоящия двубой на Руб.

— Ще отидеш с него, нали? — попита тя. Главата ѝ още беше на рамото ми. От време на време носът ѝ докосваше брадичката ми и това ме изпълваше с трепет.

— Няма как — признах. — Той ми е брат.

Тя не каза нищо. Нямахме смисъл да ме разубеждава. Знаеше го, затова не се и опита. Само каза:

— Гледай само да не те наранят. — Почувствах как вдигна поглед нагоре към лицето ми. — Нали?

Кимнах.

— Няма, обещавам.

Тя се усмихна и още веднъж ме целуна нежно по шията.

Не след дълго се върнахме до тях и когато я оставих на портата и понечих да си тръгна, тя ме спря.

— Кам! — каза и усетих, че се колебае. Може би мигът беше настъпил. — Искаш ли някой път да влезеш?

— Вътре ли? — попитах.

— Да.

Спомних си думите на Руб, че никога не го е канила, и се зачудих какво толкова има в това и защо е толкова важно за мен. Та това беше просто къща, за бога!

Всъщност беше нещо повече. И Октавия ми каза защо.

— Преди теб, Кам, и преди Руб имаше едно момче, което ме удари. Там, вътре. Защото не исках... знаеш какво. — Ръцете ѝ

стиснаха портичката. — Тогава обещах на мама, че никога няма да доведа у дома някого, когото не обичам с всяка своя частица. — Тя се усмихна, но в усмивката ѝ прозираше болка. — Ще дойдеш скоро, нали?

— Да — казах аз и я прегърнах. Едва не ѝ казах, че съжалявам за онова, което ѝ се е случило, и че никога не бих я наранил по този начин. Но знаех, че не е нужно. Това беше достатъчно. Прегръдката ни пред вратата.

Тази нощ Руб отново беше в мазето и този път приех да потренирам с крушата.

Отчасти защото бях замаян след срещата с Октавия, отчасти заради случилото се с нея, което ме изпълваше с гняв, а може би защото бях нервен преди срещата в събота.

Следващият ден отлетя неусетно.

Затова пък съботата, докато работехме с татко, беше гигантска пауза, мъчително чакане, макар че Руб изглеждаше напълно спокоен.

Около седем и половина бяхме готови.

Облякох си най-старите джинси, работната бархетна риза и старото шушляково яке. Отказах се от маратонките и си обух ботуши, които бях наследил от Руб. Облегнах се на стената и ги вързах здраво. Когато вдигнах поглед, Руб гледеше в огледалото. Оглеждаше се за последен път. Казваше си какво да прави.

Изправих се.

— Готов ли си?

Той не отговори. Само се обърна, грабна якето си и кимна. Не го бях виждал толкова сериозен от месеци.

Излязохме от вкъщи. Руб беше казал, че ще ходим до някакъв приятел, така че нямаше никакъв проблем. Бързо минахме през портичката и изскочихме на улицата. Лицето на брат ми беше решително и твърдо. Студеният вечерен въздух като че се отдръпваше от него. Същото правеха и хората, идващи срещу нас.

Стигнахме на мястото около осем без пет и не ни оставаше нищо друго, освен да чакаме. Дворът беше пълен със стари, изпотрошени вагони, чиито грамади чернееха в мрака. Прозорците им бяха счупени и по тях като белези се четяха откъслечни думи. Висока телена ограда ги отделяше от улицата. Облегнахме се на нея и зачакахме.

Минаваха ми какви ли не мисли.

Минаваха минути.

В дъното на улицата изникнаха няколко фигури. Идваха към нас.
— Те ли са? — попитах.

Лицето на Руб се вкамени още повече.

— Да се надяваме.

Сенките се приближиха и адреналинът ме удари в главата.
Започваше се.

ТУНЕЛЪТ

Стигаме до един тунел и влизаме. Той води някъде дълбоко навътре, до самото сърце на всичко, което сме. Подът е лепкав от човещина и докато вървим по него, започвам да виждам края.

В далечината сякаш е изсечена дупка и знам, че тъкмо оттам ще излезем навън.

Усещам как юмруците ми се свиват.

Дъхът ми излиза от дробовете право в лицето на мрака, който ни заобикаля.

Подготвям се, дори замахвам леко във въздуха.

Наближаваме срещнатата страна и отвън, до самия отвор на тунела, виждам нечия сянка, облегната на телена ограда. Пръстите ѝ са здраво вкопчени в мрежата.

Продължавай да вървиш, казвам си. Срещам пламтящите очи на кучето и се решавам.

Излизам и виждам как градът разперва широко ръце, докато сянката остава неподвижна.

Нощният въздух ме зашлевя.

Лъхва ме на братя.

16.

Сенките се превърнаха в хора. Бяха трима и вървяха към нас. С намръщени лица и якета.

— Кой от двамата е Руб? — попита онзи в средата, най-едрият.

Гласът му беше ясен и заплашителен. Той плю в краката ни и почти се усмихна, когато едва не ни уцели.

Руб пристъпи напред.

— Аз съм.

— Разправят, че се биеш добре, но на мен не ми изглеждаш чак толкова як.

— Всеки си има мнение, нали така? — миролюбиво отвърна Руб.
— Пък и още нищо не сме направили. Като свършим, ще прецениш.

— Точно така.

Другият понечи да каже нещо, но беше твърде късно.

Руб го халоса през гърлото и го запокити към мрежата, където го обсипа с удари. Онзи се опитваше да избегне юмруците на брат ми, но Руб беше твърде бърз и всеки път намираще целта. По земята плисна кръв и двамата, които бяха дошли за морална подкрепа, едва се удържаха на мястото си. Дори Руб го забеляза и спокойно подметна между ударите:

— Не си го и помисляйте.

В този момент той за пръв път пропусна целта и другият успя да се изплъзне и да побегне край оградата.

Руб можеше да го настигне, но предпочете да остане на мястото си и да му зададе един-два въпроса. Виждаше да го прави стотици пъти. Така им даваше шанс да се измъкнат, преди нещата да са загубели прекалено. Някои се възползваха от него, други не.

— Как се казваш?

— Джарод. — Отговорът излезе от устата му, примесен с кръв.

— Слушай, Джарод, не ми изглеждаш никак добре. Стига ли ти толкова?

За нещастие на Джарод това не му стигаше и когато се изправи и тръгна към Руб, беше почти плашещо с каква бързина брат ми стовари юмрука си в ребрата му и отново нацели лицето му. Мрежата издрънча от удара на тялото му, а от другата страна строшените вагони гледаха с нямам отчаяние.

Удар. Пауза. Удар.

Кръвта продължаваше да капе на земята, но този път Джарод падна заедно с нея. Тя беше в косата му, върху ръцете му, по дрехите му. За миг си помислих, че ще се удави в нея.

Единственият проблем беше, че всичко това не се случи.

Не беше истинско, защото с Руб чакахме до старото депо, а онзи не се появи. Сенките, които бяхме видели в далечината, свиха по друга улица и ни оставиха да си висим там.

— Закъснява! — бяха първите думи на Руб няколко минути след осем.

В осем и половина вече беше ядосан, а в девет без четвърт беше готов да се нахвърли с юмруци на оградата.

Точно тогава си представих онази въображаема сцена. Такива не бяха рядкост при Руб. Вярно, не беше обичайно той да започва пръв. Обикновено оставяше другия да го нападне, да се опита да го изненада, но винаги беше бърз като светкавица. Затова този път си представих за разнообразие как Руб започва. Случеше ли се подобно нещо, боят приключваше, преди да е започнал. Брат ми винаги побеждаваше, защото не се двоумеше, не се боеше, че ще го наранят, обичаше да печели и имаше вроден усет за точния момент. Дори когато не удряше силно, пак болеше, защото улучваше мига и нанасяше удара точно там, където трябваше.

— Може да е объркал времето — подметнах, но той ме стрелна с поглед, който казваше: „Ти какво, бързикаш ли ме?“

— Ще чакаме до девет — заяви накрая. — Не се ли появи дотогава, си тръгваме.

Продължихме да чакаме, макар да знаехме, че няма смисъл. Онзи нямаше да дойде. Руб го знаеше, знаех го и аз. Бях бесен, защото можех да бъда с Октавия, а вместо това стоях на някаква мръсна и студена уличка и чаках някого, който изобщо нямаше намерение да дойде.

Но не ме беше яд на Руб.

Той се разхождаше пред оградата и повтаряше като навит една дума:

— Копеле!

Каза го безброй пъти, а в девет се обърна и сграбчи мрежата. Очаквах да се развилнее, но за моя изненада стана тъкмо обратното — това го успокои. Само хвърли още един последен поглед към улицата и си тръгнахме. Преди това удари леко по мрежата и тя изтрака.

— Какво ще правиш сега? — попитах вече почти пред вкъщи.

— С оня, дето щеше да ме убива, или питаш за тази вечер?

— И двете.

— Ами оня просто ще го забравя. А тази вечер може би ще потренирам малко. Ще взема радиото долу, ще го надуя и ще блъскам, докато ме държат краката.

Така и направи, като изключим това с краката. А аз се обадох на Октавия да ѝ кажа, че нищо не е станало, и слязох в мазето при Руб. По някое време към нас се присъедини и Сара, която направи хубава снимка на брат ми, докато удряше крушата. Лицето му беше напрегнато и чувалът като че се свиваше и трепереше под ударите му.

— Не е зле — реши той, когато я видя.

Но не я поиска, така че Сара си я занесе в стаята и след малко се върна с картите. Дълго след това седяхме и играхме карти под звуците на радиото.

След няколко часа тя първа реши да си ляга, а ние с Руб останахме в мазето. На излизане той за последен път стовари юмрук върху крушата, спря радиото и го понесе към стаята ни.

За пръв път от много време спях спокойно, а в неделя прекарах целия ден с Октавия на пристанището.

Така беше повечето неделни дни. Сутринта си пишех домашните и после хващах влака към залива. Ако имах време, вървах пеша. Октавия идваше у дома в събота следобед, а през седмицата — обикновено в сряда. Понякога разхождахме Мифи, преди да си тръгне. Обикновено аз го водех за каишката, Октавия се усмихваше до мен, а Руб се оглеждаше да не ни види някой познат. Мифи ситнеше, от време на време кашляше, облизваше се и джафкаше, когато Руб го закачаше.

Понякога ходех у Октавия и гледахме филми. Останалата част от къщата не ме интересуваше. Имаше моменти, когато дори я забравях. Стигаше ми, че съм с нея и че тя е добре.

Случваше се да седим заедно и аз да не мога да сдържа усмивката си.

— Какво? — питаше тя. — Какво има?

— Не знам — беше единственият отговор, за който се сещах. Нямахме никаква особена причина. Гледах я и я слушах. Това ми стигаше.

Всяка неделя тя свиреше на пристанището, правеше го и в повечето съботи, когато идваше у дома направо оттам. Чувах как монетите дрънчат в джоба на якето ѝ.

Така мина месец и една съботна вечер заведох Октавия да я запозная със Стив. Той я хареса и ѝ пусна някои стари записи, които я впечатлиха.

— Имаш хубави неща — каза тя.

— Вярно е.

По пътя към вкъщи тя заяви:

— Знаеш ли, той също те обича.

Опитах се да подмина казаното, само свих рамене, но тя ме спря наскрив уличката.

— Не, Кам, наистина е така.

В този миг осъзнах, че не мога да скрия нищо от това момиче.

— Изглежда, че съжалява за онова, което ти е казал.

— И се радва, че го е казал.

Тя се съгласи.

Беше студен вторник в началото на август, когато най-сетне отново се обади на Руб. Този път обаче беше Джулия. Тя му каза, че се е върнала при старото си гадже — Телефониста, както го наричахме с Руб.

— Той още ти се заканва — предупреди го Джулия.

— Така ли? — Руб изглеждаше отегчен. — И какво трябва да направя този път? Добре, кажи му да намине някой ден и ще решим въпроса в задния двор.

Тя затвори.

— Пачаврата май беше дотук? — попитах.

— Дотук беше — потвърди той.

Историята като че беше приключила и както ми каза Руб, засега на хоризонта не се очертавало нищо ново. Той ходеше на работа и блъскаше крушата в мазето. От време на време го търсеха по телефона,

но доста по-рядко. Случваше се понякога да наругае някой приятел, защото го мислеше за Телефониста.

— А, Джеф! — смееше се той. — Извинявай, човече, взех те за друг.

Няколко пъти дойде на пристанището с нас, но накрая винаги ни оставяше сами и си тръгваше по пътя. Не беше нещастен, нито самотен. Не му беше в характера. Когато той беше наблизо, все се случваше нещо. Не се ли случеше, той го търсеше.

— Не се обиждай, Октавия — каза една неделя вечер на верандата, след като бяхме разходили Мифи, — ама жените изобщо не ме вълнуват.

— До следващата — контрира го тя.

— Естествено.

Той ни удостои с марковата си усмивка за специални случаи и си влезе.

Тази вечер в метрото всичко беше наред, всичко си беше на мястото. С Октавия чакахме влака и имах усещането, че светът, в който живея, е тръгнал в правилната посока.

Няколко дни по-късно ни сполетя трагедията.

ПРАВИЛНОСТ

За пръв път в това пътуване през нощта, улиците и мрака тълпите на града се блъскат в мен. Безброй хора вървят насреща ми и всички до един са без лице. Очите им са празни, а израженията им — лишени от индивидуалност.

Свиваме по една улица и отново човешкият поток напиря срещу нас.

Кучето си проправя път през тълпата, а аз го следвам, търся свои пролуки в множеството.

От време на време виждам лице, което има форма.

По някое време виждам Сара също да си проправя път, а когато се спъвам, нечия ръка ми помага да се изправя. Поглеждам нагоре и виждам лицето на баща ми, надвесено над мен.

Продължавам. Нямам друг избор.

По-важното е, че нямам нищо против.

Искам гъмжащият от хора свят да бъде такъв, какъвто е, а аз да намеря своя път през него, дори понякога това да означава борба.

Докато си пробивам път през множеството, ме обзема усещането за правилност.

Най-смешното е, че това дори не е истинска дума. Няма я в речника.

Но я има у мен.

17.

Навън се изливаше порой, който блъскаше улиците и покривите в този мрачен вторник следобед. А по вратата ни блъскаше нечий юмрук.

— Момент! — извиках. Ядях препечена филийка в хола.

Отворих вратата. Пред нея на колене стоеше дребен оплешивяващ човек, подгизнал до кости.

— Кийт? — не можах да скрия изумлението си.

Той ме погледна. Изпуснах филията. Руб се беше появил зад гърба ми и попита:

— Какво става?

На лицето на Кийт беше изписана мъка. Той бавно се надигна, а по бузите му се стичаха вадички. Очите му се спряха на кухненския прозорец, а гласът му се пречупи от болка.

— Мифи. — Малко оставаше да се разридае. — Умрял е. В задния двор.

С Руб се спогледахме и хукнахме. Минахме през задната врата, която се затръшна зад нас, и прескочихме оградата.

В следващия миг го видях. Мокра топка козина, отпусната безжизнено на тревата.

Не, мислех си, докато се приземявах от другата страна. Тялото ми беше сковано и натежало, докато сърцето ми биеше бясно.

До мен краката на Руб шляпнаха в мократа трева.

Коленичих под проливния дъжд.

Кучето беше мъртво.

Докоснах го.

Кучето беше мъртво.

Обърнах се към Руб, който коленичи до мен.

Кучето беше мъртво.

Постояхме малко там, безмълвни, под игличките на дъжда, които обсипваха подгизналите ни тела. Рошавата кафява козина на Мифи, досадния померанец, беше сплъстена от дъжда, но все още мека и

лепкава. Двамата с Руб го галехме. Аз дори се просълзих. Спомних си вечерните ни разходки с кълбящия се от устата ни дъх и смеха в гласа ни. Чувах как се оплаквахме от него, как му се подигравахме, но дълбоко в себе си го харесвахме. Мислех си, че дори го обичахме.

Лицето на Руб беше посърнало.

— Горкото малко копеленце — каза той задавено.

Исках да кажа нещо, но не можех. Знаех, че този ден все някога ще дойде, но не си го представях така. Не и този проливен дъжд. Не и жалката измръзнала купчинка косми. Не и това задушавашо чувство, което изпитвах в момента.

Руб го вдигна и го отнесе на задната веранда на Кийт.

Кучето беше мъртво.

Дори когато дъждът спря, това чувство не ме напускаше. Продължавахме да галим Мифи. Руб дори му се извини, може би за обидите, които му подхвърляше всеки път, когато го видеше.

След малко дойде и Кийт, но ние с Руб останахме по-дълго с Мифи. Може би час, ако не и повече.

— Вкочанява се — отбелязах по някое време.

— Виждам — отвърна Руб и ще излъжа, ако кажа, че в това имаше и капка насмешка. Такова беше положението. Бяхме премръзнали, подгизнали и гладни и това като че беше последното отмъщение на Мифи — чувството ни за вина.

И ето ни сега, в задния двор на съседа, галим с вледенените си пръсти вкочаняващото се тяло на кучето, което постоянно обиждахме, но имахме нахалството и да обичаме.

— Стига вече! — каза най-сетне Руб. Погали още веднъж Мифи и изрече истината със задавен глас: — Мифи, ти без съмнение беше жалко създание. Аз те мразех, обичах те и си слагах качулката, за да не ме види някой с теб. За мен беше удоволствие. — Той погали за последен път кучето по главата. — Сега си тръгвам. Само защото си имал глупостта да умреш навън в най-големия порой, нямам намерение да хващам пневмония. Така че сбогом и дано следващото куче, което си вземат Кийт и жена му, да е наистина куче, а не пор, плъх или някакъв друг замаскиран гризач. Сбогом.

Той си тръгна, но от оградата се обърна още веднъж да погледне Мифи за последно. Последно сбогом. И изчезна.

Аз постоях още малко, докато жената на Кийт се прибра от работа. Беше потресена и повтаряше до безкрай едно и също: „Ще го кремираме. Трябва да го кремираме“. Мифи ѝ бил подарък от покойната ѝ майка, която държала всички трупове да бъдат изгаряни, включително и нейният собствен. „Трябва да кремираме кучето“, повтаряше съседката, но дори не го поглеждаше. Странно нещо, но имах чувството, че ние с Руб обичахме най-много това куче, чиято пепел в крайна сметка щеше да се мъдри върху телевизора или видеото, а защо и не в барчето с напитките, та да е на сигурно място!

Не след дълго се сбогувах и за последен път прокарах ръка по вдървеното тяло и копринената козина, все още потресен от случилото се.

Прибрах се у дома и съобщих новината за кремацията. Няма нужда да казвам, че всички бяха изумени, особено Руб. Всъщност изумен едва ли е най-точната дума да опиша реакцията на брат ми. Беше направо потресен.

— Ще го кремират?! — възкликна той невярващо. — Вие виждали ли сте го това куче? Знаете ли как беше подгизнало? Ще трябва първо да го изсушат, иначе няма да се запали, само ще пуши. Ще се наложи да го сушат със сешоар!

Не можах да се сдържа и се засмях.

С оня същия сешоар, предполагам.

Представих си как Кийт стои над горкия помияр със сешоара, включен на най-високата степен, а жена му вика от кухнята:

— Изсуши ли го вече, миличък? Можем ли да го тикнем в огъня?

— Не, скъпа, още не съм! Ще ми трябва още десетина минутки. Не мога да изсуша проклетата опашка!

Мифи имаше една от най-рунтавите опашки в историята на света, повярвайте ми.

По-късно в хола Руб все още обсъждаше случилото се. Вече можеше да се смее и се чудехме кога ли ще бъде погребението. Беше ясно, че щом ще има кремация, трябва да има и погребение.

На другия ден разбрахме, че ще има малка церемония в събота в четири, след като кремират кучето в петък.

Естествено, като един вид гледачи на Мифи и ние бяхме поканени на погребението. Но с това не се свърши. Кийт беше решил

да разпръсне пепелта на Мифи в задния двор на имота си. И ме попита дали искам ние да го направим.

— Така де — каза. — Вие прекарвахте най-много време с него.

— Сериозно ли? — попитах.

— Да ти кажа честно... — запъна се той. — Жената не беше във възторг от идеята, ама аз настоях. Казах ѝ: „Не, тия момчета го заслужават, Норма, и край!“ — Кийт се засмя. — За жена ми вие сте двете мръсни копеленца на съседите.

Дърта кучка, помислих си.

— Дърта кучка — каза Руб, но за щастие Кийт не го чу.

Да си призная, сряда вечер беше някак празна без Мифи. Октавия също не дойде, така че си седях в стаята и четох книга. Можех да гледам и телевизия, но ми беше писнало. Четенето беше по-трудно, защото трябва да се съсредоточиш, а не просто да си седиш. Книгата, която четях, беше страхотна — за някакъв тип, който скача посред нощ от потъващ кораб по време на буря и установява, че корабът няма намерение да потъва. Той е толкова засрамен от случилото се, че цял живот бяга от спомена и търси опасността, за да се изправи пред нея и да изпита себе си, да си докаже, че все пак не е чак такъв страхливец. Имах неприятното чувство, че всичко ще свърши трагично, и си мислех, че няма по-лошо от това да живееш с чувството на вина и срам.

Казвах си, че няма да допусна това да ми се случи на мен. Бях свикнал да гледам на себе си като на аутсайдер и неудачник, но тази зима това усещане беше започнало да отстъпва. Започвах да си стъпвам на краката и не го казвах само за да убедя себе си.

Този път си вярвах.

Казах го и на Октавия в събота следобед, а тя ме прегърна и ме целуна.

— Аз също — каза.

С татко и Руб свършихме работа към два часа и можехме да се приберем навреме за погребението. В четири Руб, Сара, Октавия и аз отидохме у съседите. През оградата, разбира се.

Кийт изнесе Мифи в дървено сандъче. Слънцето грееше, подухваше лек ветрец, а жената на Кийт ни поглеждаше с подигравателна усмивка.

Дърта кучка, помислих си отново. Както можете да се досетите, Руб го каза, но шепнешком, така че само аз го чух. Засмяхме се и ми се искаше да кажа: „Руб, дай да оставим препирните си настрана, заради Мифи“, но се отказах. Не мисля, че жената на Кийт щеше да погледне с добро око на подобно изказване в този момент.

Кийт държеше сандъчето.

Той произнесе напълно безсмислена реч колко чудесен бил Мифи. Колко верен. Колко красив.

— И колко жалък — отново прошепна Руб и трябваше да прехапя устни, за да не се засмея. Все пак изхихиках и жената на Кийт ме изгледа лошо.

Проклетият Руб! — помислих си.

А всъщност това беше най-нормалното нещо на света. Нямахме смисъл да стоим тук и да разправяме колко много сме обичали това куче и подобни глупости. Това само щеше да покаже колко малко сме го обичали. Ние изразявахме обичта си към него по-иначе.

1. Като го унижавахме.

2. Нарочно го дразнехме.

3. Обиждахме го с какви ли не думи.

4. Чудехме се дали да не го метнем през оградата.

5. Давахме му месо, за да видим дали може да го сдъвче.

6. Ръчкахме го, за да го накараме да лае.

7. На публично място се правехме, че не го познаваме.

8. Шегувахме се на погребението му.

9. Сравнявахме го с плъх, пор и какво ли още не, което прилича на гризач.

10. Знаехме, че го обичаме, без да го показваме.

Проблемът на това погребение беше, че Кийт не млъкваше, а жена му се мъчеше да реве. И когато всички бяхме отегчени до смърт и очаквахме едва ли не да запеем химн, Кийт зададе жизненоважния въпрос. Сега, като си помисля, съм сигурен, че му се иска никога да не го беше задавал.

— Някой иска ли да каже още нещо?

Тишина.

Всички мълчаха.

И тогава се обади Руб.

Кийт вече се канеше да ми подаде сандъчето с тленните останки на Мифи, когато Руб каза:

— Да, аз искам да кажа нещо.

Не, Руб — мислех си отчаяно. — Моля те. Не го прави.

Той обаче го направи.

Високо и ясно изрече:

— Мифи, винаги ще те помним. — Главата му беше високо вдигната. Гордо. — Ти беше най-глупавото животно на земята. Но ние те обичахме.

Той ме погледна и се усмихна. Но не задълго.

В този миг жената на Кийт избухна. Втурна се към нас и се опита да изтръгне проклетото сандъче от ръцете ми.

— Дай ми го, малко копеленце! — изсъска тя.

— Какво съм направил? — извиках отчаяно, но войната вече беше започнала и в центъра ѝ беше Мифи.

Сега Руб също беше стиснал сандъчето и двамата с Норма го дърпаха, а ние с Мифи бяхме между тях. Сара, която не се разделяше с фотоапарата си, направи няколко великолепни снимки на двубоя.

— Малко копеленце! — вилнееше Норма, но Руб не пускаше сандъчето. Не можеше да ѝ се остави току-така.

В крайна сметка Кийт сложи край на битката.

Той пристъпи в центъра на бурята и извика:

— Норма! Норма! Престани да правиш глупости!

Тя пусна сандъчето, същото направи и Руб. Сега единственият, който го държеше, бях аз, но не можех да не се смея на целия този цирк. Ако трябва да съм честен, мисля, че Норма още не можеше да ни прости една случка преди две години, за която вече споменах. Тя стана повод да започнем да извеждаме Мифи. С Руб и още няколко момчета ритахме топка в нашия двор. Старият Мифи беше крайно възбуден от шума и блъскането на топката в оградата и не спираше да лае, докато не получи лека сърдечна криза и за компенсация госпожа Улф ни накара да платим сметката на ветеринаря и да разхождаме кучето поне два пъти седмично.

Така започна приятелството ни с Мифи. Ние се оплаквахме и го наричахме какъв ли не, но постепенно го обикнахме.

Норма обаче не искаше и да чуе за това, а продължаваше да бълва змии и гуцери. Успокои се едва след няколко минути, когато

вече бяхме готови да разпръснем праха на Мифи в двора.

— Хайде, Камерън — кимна Кийт. — Време е.

Накара ме да се кача на един стар градински стол, сетне отворих сандъчето.

— Сбогом, Мифи — казах и обърнах кутията, като очаквах Мифи да потече от нея.

Проблемът обаче беше, че това не стана. Прахът му беше залепнал по дъното.

— По дяволите! — възкликна Руб. — Мифи винаги си е бил лепкав!

Искаше ми се да се съглася с него, но предпочетох да се въздържа заради жената на Кийт. Не ми оставаше друго, освен да разтърся сандъчето, но прахът не падаше.

— Бръкни с пръст и разчопли малко — предложи Октавия.

Норма я изгледа.

— И ти ли ще ми се правиш на умна, малката?

— Не — отвърна искрено Октавия. И правилно. Нямахме смисъл да ядосва госпожата тъкмо в този момент. Тя и без това беше готова да удуши някого.

Върнах сандъчето в изходно положение и се опитах да прокарам пръсти през пепелта.

При третия опит успях. Мифи беше свободен. Сара запечата този миг с апарата си. И тъкмо когато изсипвах пепелта, вятърът я пое и я разпръсна из двора на Кийт и този на другите му съседни.

— О, не! — почеса се Кийт по темето. — Трябваше да им кажа да си приберат прането...

Съседите му щяха да носят Мифи със себе си поне още няколко дни.

ПАУЗАТА НА СМЪРТТА

Спирам за миг и ме връхлитат мисли за смъртта. От уважение кучето ми позволява този кратък момент на отдих.

Тълпата е забавила ход и аз си мисля за смъртта, за рая и за ада.

Ако трябва да съм честен, най-вече за ада.

Няма нищо по-лошо от това да си мислиш, че ще отидеш тъкмо там, когато стигнеш до вечността.

А аз обикновено си мисля, че ще ида там.

Понякога ме утешава фактът, че повечето хора, които познавам, също ще отидат в ада. Дори си казвам, че ако близките ми отидат в ада, бих предпочел да съм с тях, отколкото в рая. Там бих се чувствал виновен. Те ще горят в пламъците, а аз ще си хапвам праскови на небето и ще галя някой жалък померанец като Мифи.

Не знам.

Наистина не знам.

Но се надявам поне да живея достойно. Дано това да е достатъчно.

Последна пауза и продължавам.

В нощта.

18.

Сега въпросът е какво стана после? Всеки път, когато се замисля за сагата около смъртта на Мифи, всичко ми се губи като в мъгла. Трябва да се съсредоточа, за да си спомня какво точно се случи.

Във вторник отскочих до Стив и той ми каза, че се очертавал голям мач в събота. Обажданията по телефона се подновиха и този път вече като фон се чуваше и гласът на пачаврата Джулия.

Сара си купи албум за снимките и в четвъртък вечер, докато ги подреждаше, аз влязох при нея и започнах да ги разглеждам. Имаше много, които не бях виждал.

Татко, който слиза от пикапа си след работа.

Госпожа Улф, заспала една нощ на дивана.

Непознат минувач, тътрещ се по нашата улица, когато вали порой.

Естествено, Октавия и аз, Руб, блъскаш крушата в мазето, и серията от погребението на Мифи. Следваха снимки на остатъци от храна, претоплени във фурната, стената на хола, окичена със снимки на всички нас по различно време, дори една на Стив, праметнал през рамо сака на път за игрището.

Направи ми впечатление, че липсваше самата Сара, затова тихичко взех апарата, нагласих го на фокус и снимах сестра си, която подреждаше снимките в албума си. Малко отрязях от лявото ѝ рамо, но по-важното беше, че се виждаха умиротвореното ѝ лице и ръцете, докосващи снимките. Беше жива.

Тя я погледна и я одобри.

— Не е зле.

— Знам — казах и излязох от стаята ѝ с надеждата, че е разбрала какво беше станало току-що. Бях ѝ показал, че понякога и аз мога да надникна в нея.

Следващата събота Октавия ме заведе у тях. Татко беше решил да почива, така че бях свободен.

Беше рано следобед, когато стигнахме тяхната улица и влязохме през портичката. Чудех се защо ли пулсът ми препуска така лудешки, когато тя отвори вратата и викна:

— Мамо! Тук ли си?

От една врата излезе майка ѝ. Октавия ми беше казала, че вече няма баща. Бил ги напуснал преди години заради друга жена.

Майка ѝ ме погледна и се усмихна. Имаше същата уста и същите морскозелени очи като Октавия, само дето беше по-стара.

— Приятно ми е да се запознаем, Камерън — каза тя.

— И на мен, госпожо Аш.

Тя беше много радушна. Предложи ми кафе и си поговорихме. Задаваше ми въпроси. За мен. За семейството ми. Понякога ми се струваше, че си мисли: Значи ти си този, единственият. Единственият, когото Октавия беше обикнала. Никога не съм изпитвал по-приятно чувство.

Малко по-късно отидохме в старото кино и гледахме филма „Агония и екстаз“. Това без съмнение беше най-хубавият филм, който бях гледал в живота си. Беше за Микеланджело, докато рисува тавана на Сикстинската капела, как всичко трябваше да бъде съвършено и как той едва не се самоунищожи, докато рисуваше. Мислех си колко много е страдал и през какво е преминал само защото е трябвало да го направи. Изгледах филма с благоговение. Никога не ми се беше случвало.

Надписите вече течаха на екрана, а аз още стисках ръката на Октавия и не помръдвах.

Но едва по-късно ми се разкри цялата важност на този ден.

С Октавия бяхме на верандата, преди да тръгнем към гарата, и още обсъждахме филма. Над града беше надвиснал облак и около уличните лампи танцуваха първите ситни капчици.

Бяхме говорили близо половин час, когато тя попита:

— Има ли нещо, което би искал да правиш по съвършен начин?

Загледах се в дъжда, който се усилваше, и вече знаех какво ще отговоря. То напираше в мен и го казах:

— Нещо, което бих искал да владее до съвършенство? — Отместих поглед. — Да те обичам. Искам да те обичам съвършено.

И зачаках реакцията ѝ.

— Кам! — повика ме тя. — Камерън!

Погледнах я и видях чувството, което се надигаше у нея. Вдигнах ръката ѝ към устните си и я целунах.

— Вярно е — казах и знаех, че ми вярва.

То беше в мен, изпълваше ме целия.

— Само че съм просто човек. Но ще направя всичко по силите си.

Тя кимна. Знаеше, че трябва да тръгва, но остана още дълго на верандата, оправдавайки се с дъжда. Раковината все така висеше на врата ѝ, но вече не биеше на очи, сякаш цял живот беше висяла там.

В неделя се прибрахме от пристанището, но всички вече бяха тръгнали за мача на Стив. Реших, че можем да отидем по-късно.

Бяхме само Октавия и аз.

Чакахме.

Говорехме си.

Почакахме още малко и по-скоро, отколкото очаквах, тя ме хвана за ръка и ме поведе към нашата стая. Затворихме вратата. Спуснахме завесите.

Аз седнах на леглото, а тя клекна и си събу обувките, после се изправи и се приближи до мен. Без думи.

Разкопча ризата си, посегна зад гърба си и се освободи от бельото. Чух как разкопчава копчето на джинсите си, после ципа. Направи крачка настрана, наведе се и с леко залитане събу първо единия, после и другия крачол. Джинсите ѝ останаха на пода, а аз поемах с очи цялата ѝ красота.

Тя коленичи над мен и съблече якето ми, после разкопча ризата ми.

Ръцете ѝ галеха голия ми корем, плъзнаха се нагоре и свалиха ризата ми. Тя прокара нокти по шията ми, по гърдите и ребрата ми и отново стигна до корема.

— Всичко е наред, Кам — прошепна и бавно разкопча и свали джинсите ми, а заедно с тях обувките и чорапите. Всичко лежеше на пода на безредна купчина. Октавия ме придърпа до нея.

— Всичко е наред — прошепна отново.

— Как можеш...

— Шшшшт...

Гласът ѝ беше гальовен и успокояващ, но аз трябваше да довърша онова, което бях започнал да казвам.

— Как можеш да го правиш с мен, след като онзи те е ударил и те е наранил? Как можеш да стоиш гола пред мен и да търпиш да те докосвам?

Октавия спря.

— Ти си ти — каза накрая.

Целуна ме и ме прегърна. Притисна се в мен и прокара устни по тялото ми. Стаята се завъртя и се люшна както никога дотогава.

СЪВЪРШЕНСТВО

Излизаме сред открито поле и небето се превръща в тавана на Сикстинската капела.

Стоим под него.

Съвършенство.

Питам се какво ли би било да го докосна.

Какво ли е чувството да докоснеш нещо толкова съвършено, колкото човешките ръце могат изобщо да създадат?

Дали е вдъхновяващо?

Или е потискащо да съзнаваш, че никога няма да създадеш нещо подобно?

Стоим там и мракът се завръща.

После за един кратък миг небето се превръща в Октавия Аш и мен.

За една човешка секунда.

И изчезва.

Това ме кара да си помисля, че бих искал да я обичам съвършено.

Да ѝ дам всичко от себе си.

Или поне онова, което човешко същество като мен може да даде.

19.

Понякога ми се иска тази книга да беше приключила с последните думи на предишната глава, но зимата още не беше свършила.

Следващия вторник вечерта отидохме с Руб у Стив и после на игрището. Сега вече всички стреляхме към вратата и макар да пропусках повечето пъти, това нямаше значение. Стив беше прилежен както винаги и се готвеше за финалите.

Преди да тръгнем, отново се обадиха на Руб по телефона. Това не се беше случвало от известно време и той говореше рязко и с досада.

— Да, ти каза същото и миналия път, приятел, но не дойде. Напразно ми хабиш времето и парите на майка си. — Той замълча за секунда. — Добре, но бъди любезен този път да се появиш, става ли? Добре. Хубаво.

Влязох в кухнята в момента, в който затваряше.

— Пак ли? — попитах.

— Пак.

Тази вечер си говорихме в тъмното. Не го бяхме правили от известно време и ми беше приятно. Неусетно стигнахме до темата за пачаврата Джулия и Телефониста.

— Петък в осем — каза Руб. — Ако дойде.

— Ще дойде.

— Откъде знаеш?

— Не знам, просто имам чувството, че те разиграва, за да те изнерви, но рано или късно ще те спипа. Може би в петък.

Спомних си онова момиче, Джулия. Нямах й доверие. Не биваше да оставям Руб сам. Онзи със сигурност щеше да доведе и други.

— Мисля, че този път ще се случи.

— Ще видим.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Ако ти искаш.

— Искам.

С това приключихме темата.

На следващата вечер и двамата дълго блъскахме крушата в мазето и донякъде свикнах с мисълта, че този път ще се случи.

Когато дойде петъкът, кокалчетата на Руб бяха като от бетон, моите също бяха задебелили от ударите. Тръгнахме от нас по същото време, към осем без четвърт.

Стигнахме старото депо по-рано.

Зачакахме.

Сърцето ми блъскаше болезнено в ребрата.

И отново никой не се появи.

В осем и петнайсет реших, че ще тръгвам.

Вече бях стигнал средата на улицата, когато осъзнах, че чувам само своите стъпки. Руб чакаше и не мисля, че щеше да си тръгне, докато онзи не дойдеше.

— Няма ли да тръгваш? — попитах.

— Този път не — поклати глава той.

Направих крачка към него.

— Искаш ли да остана?

Той отново поклати глава и ми махна да вървя.

— Не се притеснявай, Кам. Достатъчно вися тук.

Признавам си, никак не съжалявах, че си тръгвам.

Изпитвах известно чувство за вина, но бях приключил с това. На края на улицата, точно преди да свия, за последен път се обърнах да погледна брат си. Той се беше облегал на оградата и продължаваше да чака. Единият му крак беше вдигнат и опрян в мрежата. Виждах дори излизащата от устата му пара. Понечих да му махна, но се отказах и продължах по пътя си.

У дома Сара ме попита къде е Руб. Казах ѝ, че е решил да поостане малко навън. В това нямаше нищо необичайно, така че никой не попита нищо повече.

Опитах се да остана буден и да го дочакам.

Книгата, която четях, беше интересна, но въпреки това задрях на дивана. Когато тръгнаха да си лягат, останалите ме събудиха и ми казаха да си вървя в стаята. Аз обаче се опитах отново да чета. Колкото и да бях уморен, исках да видя как Руб отваря вратата.

Исках да видя лицето му.

Без белези.

Без синини.

Исках да чуя гласа му. Да ми каже да ставам, докато минава със смях край мен.

Но тази нощ брат ми Руб не се прибра.

Тъкмо беше минало полунощ, когато се стреснах и се събудих. Отворих очи и жълтата светлина в хола ме преряза.

Заедно с нея ме преряза мисълта.

Руб!

Руб!

Скочих от дивана и тръгнах към нашата стая. Все още се надявах да го намеря там, проснат на леглото. Мракът на коридора ме стисна като капан. Скърцането на пода ме издаде. Открехнах вратата и се вгледах в тъмното. Стаята беше празна.

Запалих лампата и потреперих. Светлината ме заслепи. И осъзнах, че трябва да изляза навън, в нощта.

В хола нахлузих обувките си, колкото можех по-тихо, намъкнах якето си и тръгнах през кухнята към входната врата. Луната пръскаше мъртвешка бледа светлина. Бях навън, в несигурния студ на улицата.

Стомахът ми се сви от лошо предчувствие, което запъпли към гърлото ми.

Докато бързах към старото депо, то се усили и ме завладя. Срещах пияници, които ме изблъскваха на улицата. Насреща ми летяха коли със запалени фарове, които ме подминаваха и изчезваха в далечината.

Ръцете ми се потяха в джобовете на якето. Краката ми мръзнеха в топлите обувки.

— Ей, момче! — подвикна ми някой.

Направих се, че не го чувам и подминах на бегом човека, който ми беше извикал. Почти бях стигнал.

Сърцето ми биеше като полудяло.

Улицата беше празна.

Празна и тъмна, само луната обливаше с мъждивата си светлина всяко закътано ъгълче на града. Долавях миризма. На страх.

Вече усещах и вкуса ѝ в устата си.

Вкус на кръв, който се промъкваше в мен. И тогава го видях...

До оградата седеше сгърчена фигура.

Нещо ми каза, че Руб не седи така.

Повиках го, но едва чух собствения си глас. Тътенът в ушите ми заглушаваше всичко останало.

— Руб! — извиках отново.

Колкото повече се приближавах, толкова повече се убеждавах, че е той. Брат ми се беше свлякъл до оградата, а якето, джинсите и футболната му фланелка бяха оплискани с кръв.

Ръцете му бяха вкопчени в мрежата.

На лицето му беше изписано нещо, което не бях виждал преди.

Знаех какво е, защото сам изпитвах това чувство.

Беше страх.

Рубен Улф никога в живота си не беше изпитвал страх пред никого и нищо. Досега. Сега седеше сам и знаех, че не може един човек да му е сторил това. Представих си как го хващат и се изреждат да го удрят. Когато ме видя, той направи опит да се усмихне и каза безизразно:

— Здравсти, Кам. Благодаря, че дойде.

Коленичих до брат си.

Видях, че се е влачил дотам. Зад него по цимента се точеше ръждива ивица. Изглежда, беше изминал два метра и беше открил, че не може да продължи. Никога не бях виждал Рубен Улф сразен.

— Какво? — потрепери той. — Добре са ме наредили, а?

Трябваше да го отведе у дома. Руб трепереше неудържимо.

— Можеш ли да станеш?

— Разбира се — отново се усмихна той.

И все още се усмихваше, когато се изправи до оградата и миг покъсно се строполи. Подхванах го и се опитах да го вдигна. Той се изплъзна от ръцете ми и падна по лице на земята.

Рубен Улф лежеше по очи на пътя, а брат му стоеше до него безпомощен и уплашен.

— Трябва да ми помогнеш, Кам — каза той. — Не мога да помръдна. — Това прозвуча като молба. — Не мога да помръдна.

Обърнах го и видях какво сътресение е преживял. Кръвта беше по-малко, отколкото ми се стори отначало, но лицето му беше смазано от нощното небе, което падаше върху него и го правеше реално.

Завлякох го обратно до оградата, подпрях го на нея и го вдигнах. Той отново едва не се строполи, а когато тръгнахме, разбрах, че няма

да стигнем далеч.

— Съжалявам, Кам — прошепна брат ми. — Много съжалявам.

Отново беше на земята, а бяхме минали едва петнайсетина метра.

Отдъхнах си за минута, а брат ми в това време лежеше по гръб...

Облак погълна луната. Пъхнах ръце под гърба и коленете му и го вдигнах. Вдигнах го на ръце и го понесох по пътеката към по-широкия свят на улицата.

Ръцете ме боляха. Стори ми се, че Руб загуби съзнание, но не можех да спра. Не можех да го оставя на земята. Трябваше да стигна до дома.

Хората ни гледаха.

Гъстата къдрава коса на Руб висеше към земята.

По тротоара капеше кръв. Стичаше се по мен и падаше на пътеката. Кръвта на Руб. Моята кръв. Кръвта на Улф.

Някъде дълбоко в мен нещо сякаш се разкъсваше, но продължавах да вървя. Трябваше. Знаех, че ако спра, ще ми е по-трудно да продължа.

— Добре ли е? — попита ме някакво момче, явно тръгнало на купон.

Само кимнах и продължих. Нямаше да спра, докато Руб не се озовеше в леглото си, а аз щях да стоя над него и да го пазя от нощта и от сънищата, които щяха да го будят в часовете до утрото.

Най-сетне стигнахме до ъгъла на нашата улица и аз го вдигнах с последно усилие. Той изстена.

— Хайде, Руб — казах. — Ще успеем.

Като си мисля сега за това, не разбирам как съм стигнал толкова далеч. Но той беше моят брат. Да, това беше. Той ми беше брат.

На портата използвах единия крак на Руб, за да отворя. Качих го по стъпалата на верандата.

— Вратата — казах по-силно, отколкото ми се искаше.

Оставих го долу, отворих комарника и отключих. Обърнах се да го погледна. Брат ми. Брат ми Руб, мислех си, а ушите ми пищяха от болка.

Когато се върнах при него, ръцете ми пулсираха, а гърбът ми беше скован. Вдигнах го и едва не паднахме заедно.

Докато минавахме през къщата, успях да фрасна коляното на Руб в рамката на вратата. Добрах се някак до нашата стая и едва не се сблъсках със Сара. Тя стоеше там сънена, докато лицето ѝ не се изопна от ужас.

— Какво...

— Тихо! — прекъснах я. — Помогни ми.

Тя смъкна одеялото от леглото на Руб и аз го сложих да легне. Ръцете ми горяха, докато му свалях якето и ризата. Оставих му само джинсите и обувките.

Беше целият в рани и синини. Няколко ребра изглеждаха счупени, а едното му око беше черно. Дори кокалчетата на пръстите му кървяха. Явно и той не е стоял със скръстени ръце, казах си, но сега това нямаше значение.

Стояхме над него и гледахме. Сара местеше поглед от него към мен и плачеше.

Бяхме угасили лампата, но в коридора светна.

Някой влезе и знаех, без да поглеждам, че е госпожа Улф. Представих си болката, изписана на лицето ѝ.

— Ще се оправи — казах, но тя не си тръгна, а се приближи.

В този момент чух гласа на Руб. Ръката му се измъкна изпод одеялото и намери моята.

— Благодаря — каза той. — Благодаря, брат ми.

От прозореца ме прониза лъч бледа светлина. Сърцето ми виеше.

ОЧИТЕ ГО ИМАТ

Спирам и клякам. Ръцете, очите и краката ми са уморени.

Кучето ме моли безмълвно да продължа още малко. Главата му още е ниско долу, а дъхът му се вижда в тъмното преди разсъмване.

Докато вървим по улицата, небето посивява от първата утринна светлина.

В края на пътя някой чака и аз знам кой е. Облечен е в същите дрехи като мен и си държи ръцете в джобовете като мен. И чака.

Кучето сяда и го докосвам за пръв път. Грубата ръждива козина продължава да стърчи предизвикателно нагоре. Харесва ми да усещам силата ѝ под пръстите си. Да долавям нейната материалност.

Тогава се сеещам за очите.

Поглеждам го и оставям очите му да пламнат в моите.

Очите на глада.

Очите на желанието.

Иска ми се да остана, но не го правя. Вдигам внимателно ръката си и извързвам глава.

Когато се обръщам, говоря на очите. Кимвам и казвам благодаря. Знам, че ще извървя останалия път сам.

Човекът чака в края на пътя, но преди да стигна до него, за последен път се обръщам.

Почти очаквам кучето да си е тръгнало, но то още е там. То е чакало този миг. Довело ме е дотук и сега е мой ред да довърша започнатото. Дължа му го. То заслужава да бъде нахранено, затова прошепвам:

— Гладът беше този, който ме преведе през нощта. — Гласът ми трепва. — Гладът. Ти...

То чува думите ми, обръща се и си тръгва.

Диво, първично и истинско като чувството в мен.

20.

Руб е голяма работа, не мога да не му го призная.

На другата сутрин стана и дойде на работа с татко и мен. Беше целият насинен и още кървеше, но въпреки това дойде и работи, доколкото му позволяваха силите. Не вярвам да има много хора, способни да станат и да отидат на работа, след като са ги подредили така.

Руб си е такъв.

Няма какво друго да кажа, за да го обясня.

На сутринта, докато двамата с татко спореха, цялата къща се събуди, но в крайна сметка стана на неговото. Госпожа Улф настояваше или по-точно умоляваше Руб да не излиза толкова често вечер и той нямаше как да ѝ възрази. Съгласи се и малко след това се качихме в колата и тръгнахме. Докато пътувахме, усещах миризмата на дезинфектанти — цялото му тяло беше промито.

Чак следобед той ме попита за някои подробности от предишната нощ, които му се губеха.

— Е, Кам, колко?

Думите му се изправиха пред мен и зачакаха истината.

Спрях да работя.

— Кое колко?

— Знаеш кое. — Очите му уловиха погледа ми. — Колко ме носи снощи?

— Доста.

— През целия път?

Кимнах.

— Съжالياвам — каза той, но и двамата знаехме, че не е нужно.

— Забрави — казах.

Останалата част от следобедата отлетя много бързо. Гледах от време на време как работи Руб и знаех, че ще се оправи. Той беше от този тип хора. Щом са живи, значи са добре.

— Какво гледаш? — попита ме по някое време, когато забеляза, че го наблюдавам.

— Нищо.

Дори се засмяхме, особено аз, защото бях решил, че е крайно време да спрат да ме хващат, докато зяпам хората. Да гледаш, всъщност не е кой знае какъв недостатък според мен. Само не биваше да ме хващат.

Когато се прибрахме, Октавия вече беше вкъщи. При вида на Руб лицето ѝ доби същото изражение като на Сара предната вечер.

— Не ме питай — подметна той, докато минаваше покрай нея.

Когато ме видя, на лицето ѝ се изписа облекчение, че не съм в същия вид. Само с движение на устните тя попита:

— Какво е станало?

— После ще ти кажа — отвърнах.

На бюрото ми в стаята ме чакаше подарък. Стара пишеща машина, сива с червени клавиши. Спрях и я загледах от разстояние.

— Харесва ли ти? — чух гласа на Октавия зад гърба си. — Видях я в един магазин за вещи втора употреба и не можах да не ти я купя. — Тя се усмихна и докосна ръката ми. — Твоя е, Кам.

Приблжих се и я докоснах. Прокарах пръсти по клавишите и я усетих.

Обърнах се към Октавия.

— Благодаря. Благодаря, Октавия, чудесна е.

— Радвам се.

По някое време Сара разговаря по телефона със Стив. Полуфиналите бяха на другия ден и с Октавия решихме да идем. Но не очаквах Стив да дойде у дома още същата вечер.

Бяхме на верандата, когато колата му спря пред вкъщи и той се приближи по пътеката.

— Здравей, Октавия. Здравей, Кам.

— Здравсти, Стив.

Изправих се и двамата се гледахме няколко мига. Спомних си последния път, когато говорихме на същото това място. Но тази вечер лицето на Стив беше развълнувано, както онзи път на игрището в началото на зимата.

— Разбрах какво е станало нощес. Сара ми каза по телефона.

— Дошъл си да видиш Руб ли? Той си легна, но предполагам, че още е буден.

Отидох да отворя вратата, но Стив не помръдна от мястото си.

— Какво? — попитах. — Какво има?

Гласът му беше тих и отривист.

— Не съм дошъл да видя Руб, а теб.

Октавия се размърда, но цялото ми внимание беше насочено към Стив.

— Сара ми каза, че си го носил от старото депо до нас...

— Не е кой знае какво...

— Напротив, Кам, страшно много е. — Той се извисяваше над мен, но това вече беше само физически. Въпрос на ръст. — Страшно много е, разбираш ли?

— Добре — съгласих се.

Той ми се усмихна и аз се усмигнах в отговор.

Двамата стояхме един срещу друг, а тишината стоеше между нас. Но се усмихвахме.

След малко той влезе вътре, но не остана дълго. Октавия също си тръгна, а аз седнах пред пишещата машина. Да си призная, тя ме плашеше малко, защото исках да пиша свършено на нея. Минаваше десет, а аз още седях и я гледах.

Скоро, мислех си. Думите скоро ще дойдат...

На другия ден отидохме с Октавия на пристанището по-рано, за да не изпуснем мача на Стив.

Седях близо до водата и слушах отдалече звуците на хармониката, когато до мен изникна Руб. Бях изненадан да го видя, но забелязах, че лицето му е започнало да заздравява.

— Здравсти, Кам.

— Здравсти, Руб.

Виждах, че е някак нервен.

— Какво правиш тук? — попитах.

Той размърда пръсти в джобовете и клекна до мен. Загледахме се във водата и усещах, че нещо го яде отвътре. Руб впери поглед в далечината и каза:

— Дойдох само да ти кажа нещо...

Той се обърна към мен и ме погледна.

— Какво, Руб? — попитах.

Водата в залива се надигаше и хлътваше.

— Знаеш ли — каза той, — цял живот съм очаквал от теб да ме гледаш от долу нагоре...

Кимнах.

— Но сега знам — продължи той. — Вече знам.

Почаках, но Руб мълчеше.

— Какво знаеш? — попитах.

Гласът му трепна, когато отговори:

— Че аз съм този, който трябва да те гледа от долу на горе...

Думите му закръжиха около мен и проникнаха в мен. Влязоха под кожата ми и знаех, че няма път назад. Бяха там завинаги, също като този миг между Рубен Улф и мен.

Постояхме още известно време така, а когато най-сетне се изправих и се обърнах да погледна света, почувствах как нещо се надига в мен. Усетих го как се подпира на ръце и колене, как вдига глава и се изправя. И се усмихнах.

Усмихнах се, защото си казах: *Това е гладът!* Познавах го твърде добре.

Гладът.

Желанието.

Докато вървахме бавно, лека-полека осъзнавах красотата му и усещах вкуса му, вкуса на думите, в устата си.

ГРАНИЦИТЕ НА ДУМИТЕ

Аз съм си у дома.

Седя на задните стъпала на съзнанието си, а гладът се издига все така на хоризонта.

Дневната светлина се ражда, докато умира зимата, и гладът расте в мен.

Машината ме чака...

Сега си мисля за границите на думите, за верността на кръвта, за музиката на момичетата, за братските ръце и за гладни кучета, които вият в нощта.

Има толкова много мигове, които трябва да бъдат запомнени, и понякога ми се струва, че ние всъщност изобищо не сме хора. Може би сме тъкмо това, мигове.

Мигове на слабост и на сила.

Мигове на спасение и на какво ли още не.

Аз се лутах из истинския свят и написах себе си в мрака на улиците, които се пресичат в мен. Виждам хора, които вървят из града, и се питам къде са били и какво са им сторили миговете от живота им. Ако са като мен, тогава миговете са ги извисявали или са ги запокитвали на земята.

Понякога просто оцелявам.

Но друг път се изправям на покрива на съществуването си, протягам ръце нагоре и моля за още.

Тогава ме спохождат историите.

Те ме намират постоянно.

В тях има аутсайдери и бойци. Има глад и желание, и опит да се живее честно.

Проблемът е, че не знам коя от всичките истории е първа.

Може би всички те просто се сливат в една.

Какво пък, ще видим.

Ще ви кажа, когато реша.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.